

БДЕННЕ

ОПАСНИ СЪНИЩА

КНИГА ПЪРВА

ЛИЗА МАКМАН

ЛИЗА МАКМАН БДЕНИЕ

Перевод: Валентина Донкова

chitanka.info

Седемнайсетгодишната Джейни притежава уникалната способност да влиза в сънищата на другите. Тя често бива изтръгната от собственото си съзнание, за да бъде погълната от чужди видения. И като че ли всички около нея крият най-дълбоките си и тъмни тайни в сънищата си. Джейни знае много неща за съучениците си, но не може да сподели това с никого, защото никой няма да ѝ повярва или по-лошо — ще я помислят за луда.

Тя старателно пази своята тайна, докато не открива, че е привлечена от едно затворено момче, чиито мрачни съновидения загатват за болезнено минало и мистерия, която Джейни трябва да разбули. Но сега на нея ѝ е много по-трудно, защото за пръв път е не само свидетел на нечий кошмар. Тя е и участник...

НАГРАДИ И ОТЛИЧИЯ ЗА „БДЕНИЕ“:

Книга на годината на Американската библиотечна асоциация
Награда на Международната читателска асоциация
Номинация за наградата „Гейтуей Рийдърс“
Награда „Ейбрахам Линкълн“, мастър лист
Награда на YALSA, Тийнс Топ 10
Бестселър на „Ню Йорк Таймс“
Награда „Сибил“, финалист

„Лиричен и страховит роман, чиито образи остават за дълго с теб, след като си затворил последната страница, подобно на най-обсебващите сънища.“

Касандра Клеър, автор на „Град от кости“.

Това е за теб, Тумс

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на моите изумителни домашни поддръжници, чистачи и редактори — Мат, Килиан и Кенеди. Вие сте страхотни! Джейни нямаше да я има без вашата обич, помощ, търпение и подкрепа.

Специални благодарности на моята скъпа приятелка, доктор Даян Блейк Харпър, на доктор Луис Катрън и неговите мили и безценни напътствия, на Рамон Колинс за годините, през които ме подкрепяше, а също и на Триша, Крис, Ерика, Грег, Доун, Джо, Дейвид, Джен, Лиза, Анди, Матю, Линда и Али за вашата щедра и безкористна помощ.

И най-накрая, топла благодарност на моя фантастичен агент Майкъл Бърет, който вярваше в Джейни и мен и искрен поздрав за най-страхотния екип в „Саймън Пълс“: Дженифър Клонски, Керълайн Аби, Майкъл дел Розарио и всички други, които направиха така, че мечтите ми да се сбъднат.

ШЕСТ МИНУТИ

9 ДЕКЕМВРИ 2005

12:55

Учебникът по математика пада от ръцете на Джейни Ханаган. Джейни се хваща за ръба на масата. В училищната библиотека става черно и тихо. Джейни въздиша и отпуска глава върху масата. Опитва да се измъкне от това, което ще последва, но провалът ѝ е пълен. Прекалено уморена е днес. И прекалено гладна. Наистина няма време за тази гадост.

И тогава.

Тя седи на скамейка на трибуните на футболен стадион и примигва под светлините, мълчалива, докато всички останали крещат.

Поглежда крадешком към седящите наоколо — съученици, родители — и се мъчи да открие сънуващия. Усеща, че е уплашен, но къде е? Обръща поглед към игрището. Ето го. Каква досада.

Люк Дрейк е. Няма съмнение. Освен това той е единственият гол играч на мача на бившите възпитаници на училището.

Сякаш никой не забелязва това или никой не го е грижа. С изключение на самия Люк. Началният удар е изпълнен, топката лети, двете редици играчи се врязват една в друга, а Люк се прикрива с ръце и подскача от крак на крак. Паниката му расте. Тя я усеща. Пръстите ѝ изтръпват и стават безчувствени.

Люк умолява Джейни с поглед, кълбото се носи към него като куршум на забавен кадър. „Помощ!“ — крещи той.

Джейни мисли как би могла да му помогне. Какво ще стане например, ако обърне посоката на съня му. Дори прехвърля през ума си възможността да повдигне самочувствието на звездния играч ден преди големия мач и да класира „Фийлдридж Хай“ за клас А на Регионалния шампионат.

Да, но Люк е пълен кретен. Няма да го оцени. И Джейни отказва да стане свидетел на провала му. Любопитна е само какво ще избере той — гордост или слава.

Едно е сигурно.

Люк не е толкова як, колкото си въобразява, че е.

Сънят започва отново точно когато топката е на косъм от Люк. О, я стига, отсича наум Джейни. Концентрира се на скамейката и успява бавно да се изправи. Опитва се, преди да е свършил сънят, да стигне до изхода, за да не се налага да гледа края му, и този път, за свое учудване, успява.

Това е точка за нея.

13:01

Съзнанието ѝ се катапултира обратно в тялото. Джейни продължава да седи, както винаги, на най-отдалечената маса в дъното. Огъва пръсти, докато изпукат, повдига глава, зрението ѝ се включва отново и тя обхожда с поглед библиотеката.

Тайно следи виновника на масата отсреща, само на метър от нейната. Събужда се. Търка очи, хили се глупаво на други двама играчи, които се мотаят около него и му се присмиват. Бутат го в ребрата. Бият му шамарчета.

Джейни разтърсва глава, за да се съвземе и вдига учебника по математика, паднал отворен върху масата с кориците нагоре. Отдолу се подава мини сникърс. Усмива се на себе си и за миг поглежда наляво между рафтовете с книги.

Но там няма никого, на когото да благодари.

КЪДЕ ЗАПОЧВА ВСИЧКО

ВЕЧЕР, 23 ДЕКЕМВРИ 1996

Джейни Ханаган е на осем. Облечена е в тънка лятна рокля на избелели червени фигурки, с окъсели ръкави, чорапогаци слонова кост с провиснало дъно, сребристориви ботуши и кафяво палто с вид на одеяло, с две липсващи копчета. Косата ѝ, дълга, мърляво руса на цвят, стърчи във въздуха от статичното електричество. Пътува с майка си във влак на железопътната компания „Амтрак“ от Фийлдридж, Мичиган, където двете живеят, до Чикаго, при баба ѝ. Майка ѝ чете „Глоуб“ на седалката отсреща. На корицата има снимка на огромен господин в пепелявосин фрак. Джейни подпира глава на прозореца и се заглежда в облачето образувано от дъха ѝ.

Облакът бавно размътва погледа на детето и то губи представа за това, което се случва. Първоначално се носи в мъглата за няколко мига, после изведнъж попада в огромна зала, където седи на конферентна маса заедно с петима мъже и три жени.

Пред тях се е изправил висок, оплешивяващ господин с куфарче в ръка. Стои по долни гащи, представя нещо и изглежда объркан. Опитва се да говори, но думите трудно излизат от устата му. Всички други са в изрядни костюми. Смеят се и сочат плешивия господин по долни гащи.

Плешивият гледа към Джейни.

После към онези, които му се присмиват.

Лицето му се сгърчва от срам.

Придържа куфарчето пред срамните си части и това кара другите да се кикотят още по-силно. Изтичва до вратата на конферентната зала, но дръжката е хлъзгава — нещо лигаво капе от нея. Не може да я отвори — тя трака и играе в ръцете му и хората от масата се хият с удвоен ентузиазъм. Гащите на плешивия са сивкави и висят отзад.

Джейни не знае какво да прави.

ЗАСТИВА НА МЯСТОТО СИ.

СПИРАЧКИТЕ НА ВЛАКА РЯЗКО ИЗСКЪРЦВАТ.

КАРТИНАТА ПОМЪТНЯВА И СЕ ГУБИ В МЪГЛА.

— Джейни! — Майка ѝ се е надвесила над нея. Дъхът ѝ лъха на джин и едното ѝ око е закрито от разчорлен кичур. — Джейни, казвам, че баба ти сигурно ще те заведе в онзи голям магазин за играчки. Мислех, че това ще те зарадва, но може би не. — Майката на Джейни отпива от плоска бутилка, скрита в дрипава, стара чанта.

Джейни фокусира поглед върху лицето ѝ и се усмихва.

— Звучи забавно — отвърща, въпреки че не харесва кукли. По-скоро би се зарадвала на един чорапогащник. Размърдва се на седалката в опит да оправи своя. На чатала е опънат до скъсване и не може да го вдигне повече от средата на бедрото. Сеща се за плешивия и търка очи. Странно.

Влакът спира, двете събират багажа си и излизат в коридора. В същия момент пред майка ѝ изниква, току-що напуснал купето си, смачкан, оплешивяващ господин.

Той бърше лице с носна кърпа.

Джейни го зяпа с отворена уста.

— Леле! — успява да измърмори.

Мъжът се обръща вяло, усетил погледа ѝ, и се отправя към изхода.

6 СЕПТЕМВРИ 1999

15:05

Джейни тича да хване автобуса след първия учебен ден в шести клас. Мелинда Джефърс, едно от момичетата от „Фийлдридж Норт Сайд“, протяга крак и Джейни се просва върху асфалта. Мелинда не спира да се смее по пътя до лъскавото червено чероки на майка си. Джейни се сдържа да не заплаче, докато изгупва прахта от дрехите си. Качва се в автобуса, стоварва се на предната седалка и се заема да изследва камъчетата, набити в разкъравените ѝ длани и дупката на коляното на изтънелите ѝ от носене панталони.

От тоя шести клас вече буца ѝ засяда в гърлото.

Опира глава в стъклото.

Вкъщи майка ѝ лежи на дивана, гледа „Пътеводна светлина“ и отпива от прозрачна бутилка. Джейни минава покрай нея, измива внимателно парещите си длани на мивката, подсушава ги и сядна на дивана. С надежда майка ѝ да я забележи. С надежда да ѝ каже нещо.

Но майката на Джейни вече е заспала.

Тя спи с отворена уста.

Леко похърква.

Гърлото на бутилката стърчи от ръката ѝ.

Джейни въздиша, издърпва бутилката и я оставя на ниската очукана масичка, след което се захваща с домашните.

На средата на задачата по математика в стаята стана черно.

Джейни се спуска в облян от ярка светлина тунел, многоцветен като калейдоскоп. Няма къде да стъпи и се носи из въздуха, а стените се въртят около нея. Всеки момент ще повърне.

Редом с нея в тунела са майка ѝ и още някой, който прилича на Исус Христос, само че рус. Мъжът и майка ѝ се държат за ръце и летят. Изглеждат щастливи. Джейни вика, но звук не се чува. Тя иска да спре това.

Моливът пада от ръцете ѝ.

ГЛАВАТА Й СЕ СВЛИЧА ВЪРХУ СТРАНИЧНАТА ОБЛЕГАЛКА НА ДИВАНА.

МЪЧИ СЕ ДА СЕ ИЗПРАВИ И ДА СЕДНЕ ОТНОВО, НО В ТОЗИ ВИХЪР ОТ ЦВЕТОВЕ НЕ МОЖЕ ДА СЕ ОРИЕНТИРА КЪДЕ Е ГОРЕ И КЪДЕ Е ДОЛУ. ПРАВИ УСИЛИЕ ДА БАЛАНСИРА НА ДРУГАТА СТРАНА И СЕ ИЗСИПВА ВЪРХУ МАЙКА СИ.

ЦВЕТОВЕТЕ СПИРАТ ДА СЕ ВЪРТЯТ И ВСИЧКО ОТНОВО СТАВА ЧЕРНО.

ДЖЕЙНИ ЧУВА ЗАСПАЛАТА ЖЕНА ДА МЪРМОРИ.

УСЕЩА ЛАКЪТЯ Й В ХЪЛБОКА СИ.

Стаята бавно идва на фокус и в тишината иззвънтява шамар.

— Да се махаш оттук — казва майка й. — Какво, по дяволите, ти има?

Джейни се изправя и я гледа. Стомахът й ври, вие й се свят от цветната спирала.

— Лошо ми е — прошепва тя, надига се и тръгва залитайки към банята, за да повърне.

Поглежда оттам, бледа и трепереща. Майка й вече е станала от дивана и се е прибрала в спалнята си.

Слава богу. Наплисква лицето си със студена вода.

1 ЯНУАРИ 2001

7:29

Товарен камион на „Ю-Хоул“ спира пред съседите. Мъж, жена и момиче на възрастта на Джейни слизат от него и нагазват в покритата със сняг алея за коли. Джейни ги наблюдава от прозореца на стаята си.

Момичето е с черна коса, красиво.

Джейни се пита дали и тя е сноб като другите в училище, които я наричат „бял боклук“. Възможно е, след като ще живее до Джейни — в грешната част на града да започнат и нея да наричат „бял боклук“.

Но тя наистина е красива.

Достатъчно, за да промени нещата.

Джейни облича нещо набързо, пъха се в ботушите, намята палтото и изтичва до съседната къща, за да се запознае първа с момичето, преди онези от „Норт Сайд“ да са стигнали до нея. Джейни отчаяно се нуждае от приятел.

— Хей, да помогна с нещо? — извиква Джейни и гласът ѝ е по-уверен от нея самата.

Момичето спира. Трапчинките на бузите му се разтягат в усмивка и то накланя глава на една страна. „Здравей — отвърща. — Аз съм Кари Бранд.“

Очите на Кари просветват.

Сърцето на Джейни подскача.

2 МАРТ 2001

19:34

Джейни е на тринайсет.

Няма спален чувал, но Кари има един в повече, който тя може да използва. Джейни оставя на пода до дивана в хола на Кари найлоновия си плик със знака на близкия супермаркет.

В плика има:

Ръчно изработен подарък за Кари.

Пижамата на Джейни.

Четка за зъби.

Джейни не може да се отпусне. Но Кари бърбори и за двете в очакване на новата си приятелка Мелинда Джефърс.

Да, онази Мелинда Джефърс.

От „Фийлдридж Норт Сайд Джефърсис“.

Изглежда, Мелинда Джефърс е и председател на клуба „Да направим живота на Джейни Ханаган жалък“. Джейни бърше потни ръце в джинсите си.

Пристига Мелинда. Кари не любезничи излишно. Джейни поздравява с кимване.

Мелинда самодоволно се подсмива. Опитва се да пошушне нещо на Кари, но Кари не я удостоява с внимание и предлага: „Хайде да си поиграем с косата на Джейни.“

Мелинда пронизва с поглед Кари.

Кари се ухилва и пита Джейни с очи съгласна ли е.

Джейни пуска някакво подобие на усмивка, Мелинда свива рамене и се прави, че няма нищо против. Но Джейни знае, че това я убива.

Трите момичета постепенно свикват или може би просто се примиряват една с друга. Помагат си в гримирането и гледат любимите филми на Кари със старите комици, някои от които Джейни никога не е чувала преди. После започват да играят на „истина или предизвикателство“^[1].

Кари редува: истина, предизвикателство, истина, предизвикателство.

На Мелинда винаги ѝ се пада истината.
Следва Джейни.

На Джейни никога не ѝ се пада истината.
Тя е момиче на предизвикателствата.
Така няма да допусне никого до себе си.
Не би могла да го позволи.
Защото може да узнае тайната ѝ.

Кикотът им стига до истерия, когато Мелинда кара Джейни да приеме предизвикателството да излезе боса на снега, да заобиколи зад къщата, да свали дрехите си и да направи гол снежен ангел в градината.

Джейни няма причина да не го стори.
Какво толкова има да губи, наистина?

По-добре да приеме предизвикателството, отколкото да издаде тайната си.

Мелинда гледа със скръстени ръце и иронична усмивка на лицето как Джейни зъзне в нощния студ. Кари се киска, докато ѝ помага да напъха мокротото си тяло отново в пуловера и джинсите.

После хваща сутиена ѝ, пълни чашките със сняг и изстрелва топките като с прашка към Мелинда.

— Уф, каква гнусотия, — мръщи се Мелинда. — Откъде взе тая стара дрипа, от Армията на спасението ли?

Усмивката на Джейни се изпарява. Засрамена, грабва сутиена от ръцете на Кари и го мушка в джоба на джинсите си.

— Не. — Ядосана е, но все пак се ухилва. — От магазина за втора употреба. Защо, да не би да си го познаваш?

Кари цвили от смях.

Дори Мелинда прихва, макар и против волята си.

Връщат се уморени обратно в къщата да хапнат малко пуканки.

23:34

Шумът в хола на Кари заглъхва заедно с угасването на светлината, след като господин Бранд, бащата на Кари, с тежка стъпка се появява на прага и изръмжава на трите момичета да млъкват и да си лягат веднага.

Джейни дърпа ципа на вмирисания на мухъл спален чувал и затваря очи, но е прекалено възбудена след веселбата с голия снежен ангел, за да заспи. Все пак успя да се позабавлява тази вечер въпреки Мелинда. Разбра какво е да си богато момиче. Не беше лошо за един ден, но гадните уроци ѝ дойдоха в повече. Научи още, че според Кари най-секси в класа естествено е Люк Дрейк и че хората като Мелинда четири пъти в годината ходят на екзотични ваканции. Брей! Никога нямаше да се сети сама!

Вече и последните пошушнати шеги секват и Джейни обръща очи нагоре към тавана. Радва се, че е тук, нищо че Мелинда ѝ се подиграва за дрехите. Даже се осмели да я попита дали изобщо някога е носила нещо ново, но Кари ѝ затвори устата, като внезапно заяви:

— Джейни, страшно ти отива тази прическа! Нали, Мелинда?

За пръв път косата на Джейни е прибрана на френски плитки и в спалния чувал тя усеща как преплетените кичури притискат скалпа ѝ върху тънката възглавница. Ако помоли, Кари сигурно ще ѝ покаже как да си ги прави сама.

Пишка ѝ се, но я е страх да стане, защото бащата на Кари може да я чуе и пак да се разкрещи. Остава тихо да лежи до двете момичета

и да слуша дишането им, докато те се предават на съня. Мелинда е по средата, с лице към Кари и с гръб към Джейни.

00:14

ТАВАНЪТ СЕ ЗАМЪГЛЯВА И ИЗЧЕЗВА ОТ ПОГЛЕДА Й. ДЖЕЙНИ ПРИМИГВА И СЕ ОЗОВАВА В УЧИЛИЩЕ, В ЧАСА ПО ГРАЖДАНСКО ОБУЧЕНИЕ НА НЯКАКЪВ ЧУЖД КЛАС. ТЯ Е В ДЪНОТО. НЯМА СВОБОДНИ ЧИНОВЕ. УЧИТЕЛЯТ, ГОСПОДИН ПАРЧЕЛИ, ОБЯСНЯВА МОНОТОННО КАКВО НОСЯТ ПОД ТОГИТЕ СИ СЪДИИТЕ ОТ ВЪРХОВНИЯ СЪД. НИКОЙ НЕ ИЗГЛЕЖДА ИЗНЕНАДАН ОТ ТОВА, НА КОЕТО ГОСПОДИН ПАРЧЕЛИ ГИ УЧИ. НЯКОИ ДЕЦА СИ ВОДЯТ ЗАПИСКИ.

ДЖЕЙНИ ОГЛЕЖДА ЛИЦАТА НАОКОЛО. НА ТРЕТАТА РЕДИЦА В СРЕДАТА СЪС ЗАМЕЧТАН ПОГЛЕД СЕДИ МЕЛИНДА. ТЯ УПОРИТО ФИКСИРА НЯКОГО ПРЕД СЕБЕ СИ, НО ДЖЕЙНИ НЕ МОЖЕ ДА ГО РАЗПОЗНАЕ В ГРЪБ. ДОКАТО УЧИТЕЛЯТ ПРОДЪЛЖАВА ДА СИ МЪРМОРИ ПОД НОСА, МЕЛИНДА СЕ ИЗПРАВЯ БАВНО И ПРИБЛИЖАВА КЪМ ПРЕДНИЯ ЧИН.

УЧИТЕЛЯТ СЯКАШ НЕ ЗАБЕЛЯЗВА, ЧЕ МЕЛИНДА КОЛЕНИЧИ И ХВАЩА РЪКАТА НА МОМЧЕТО ОТПРЕД, КОЕТО БАВНО СЕ ОБРЪЩА, ДОКОСВА Я ПО БУЗАТА И СЕ НАКЛАНЯ КЪМ НЕЯ. ЦЕЛУВАТ СЕ. ПОСЛЕ СЕ ИЗПРАВЯТ, БЕЗ ДА СЕ ПРИТЕСНЯВАТ, КАТО ПРОДЪЛЖАВАТ ДА СЕ ЦЕЛУВАТ. КОГАТО СЕ РАЗДЕЛЯТ, ДЖЕЙНИ УСПЯВА ДА ВИДИ ЛИЦЕТО НА ИЗБРАНИКА НА МЕЛИНДА. ТЯ ГО ПОВЕЖДА ЗА РЪКА КЪМ ПРЕДНАТА ЧАСТ НА СТАЯТА, КЪДЕТО Е ВРАТАТА НА СКЛАДА. ЗВЪНЕЦЪТ БИЕ И УЧЕНИЦИТЕ СЕ СТРУПВАТ ПРЕД ИЗХОДА КАТО МРАВУНЯК, ГОТОВ ДА СЕ ПРЪСНЕ ВЪВ ВСИЧКИ ПОСОКИ.

ТАВАНЪТ В ХОЛА НА КАРИ СЕ ПОЯВЯВА ОТНОВО, КОГАТО МЕЛИНДА ВЪЗДЪХВА И СЕ ПЛЪОСВА ПО КОРЕМ В ЧУВАЛА СИ. *Ужас!* — мисли си Джейни. Поглежда часовника. 1:23.

1:24

ДЖЕЙНИ СЕ ОБРЪЩА НА ДРУГАТА СТРАНА И СЕ ОЗОВАВА В ГОРА. ТЪМНО Е, НЕ ЗАЩОТО Е НОЩ, А ЗАРАДИ СЯНКАТА НА ДЪРВЕТАТА. БЛЕДИ РЕХАВИ ЛЪЧИ СВЕТИЛИНА СЕ ПЛЪЗГАТ НАДОЛУ ПРЕЗ КОРОНИТЕ ИМ. ВЪРВИ НА НЯКОЛКО КРАЧКИ СЛЕД КАРИ. ИЗМИНАЛИ СА ОКОЛО КИЛОМЕТЪР И ПОЛОВИНА, КОГАТО ПРЕД ТЯХ БЛЯСВА БЪРЗА РЕКА. КАРИ СЕ ОСЛУШВА ЗА НЕЩО, СЛАГАЙКИ РЪЦЕ НА УХОТО СИ ВЪВ ФОРМАТА НА ФУНИЯ.

— КАРСЪН! — ВИКА ОТЧАЯНО ТЯ. ПОВТАРЯ ИМЕТО ОТНОВО И ОТНОВО, ДОКАТО ЕХОТО ЗАПОЧВА ДА ГО ВРЪЩА ОТ ГОРАТА. ВЪРВИ ПО ВИСОКИЯ БРЯГ, НО СЕ СПЪВА В КОРЕНИТЕ НА ДЪРВО. ДЖЕЙНИ СЪЩО СЕ СПЪВА И ПАДА, КАРИ Й ПОМАГА ДА СТАНЕ И Й КАЗВА СМУТЕНО:

— ЗАПОМНИ, ЧЕ НИКОГА НЕ СИ БИЛА ТУК.

ПОСЛЕ ПРОДЪЛЖАВА ДА ВИКА ВСЕ ПО-ОТЧАЯНО СВОЯ КАРСЪН.

ОТ РЕКАТА СЕ ЧУВА ПЛИСКАНЕ И НАД РЕКАТА ИЗПЛУВА МАЛКА ДЕТСКА ГЛАВИЧКА, БЕЗПОМОЩНО ПОДСКАЧА, НОСИ СЕ ПО ТЕЧЕНИЕТО, ПОЯВЯВА СЕ И ИЗЧЕЗВА. КАРИ ТИЧА ПО БРЕГА И ВИКА:

— КАРСЪН! ИЗЛЕЗ! КАРСЪН!

МОМЧЕТО СЕ УСМИХВА И СЕ ЗАДАВЯ. ПОТАПЯ СЕ И ПАК ИЗСКАЧА. КАРИ Е В ПАНИКА, ПРОТЯГА РЪКА, НО ТОВА НЕ ПОМАГА — БРЕГЪТ Е ТВЪРДЕ ВИСОК, А РЕКАТА ТВЪРДЕ ШИРОКА. ТЯ ПЛАЧЕ.

ДЖЕЙНИ ГЛЕДА С РАЗТУПТЯНО СЪРЦЕ КАК МОМЧЕТО ПРОДЪЛЖАВА ДА СЕ УСМИХВА И ДА ГЪЛТА ВОДА. ВИЖДА КАК ТО ПОТЪВА.

— МОЛЯ ТЕ, ПОМОГНИ МУ! — КРЕЩИ КАРИ. — СПАСИ ГО!

ДЖЕЙНИ СЕ НАВЕЖДА КЪМ МОМЧЕТО, НО ПАДА НА СЪЩОТО МЯСТО НА БРЕГА, ОТ КОЕТО ТОКУ-ЩО СЕ Е ВДИГНАЛА. ОПИТВА ОТНОВО, ПОДТИКВАНА ОТ ВИКОВЕТЕ НА КАРИ, НО РЕЗУЛТАТЪТ Е СЪЩИЯТ.

ОЧИТЕ НА МОМЧЕТО СА ЗАТВОРЕНИ, УСМИВКАТА — ПРИЗРАЧНА. ВЪВ ВОДАТА ЗАД НЕГО ИЗНИКВА ГИГАНТСКА АКУЛА С РАЗТВОРЕНА ПАСТ, В КОЯТО ПРОБЛЯСВАТ СТОТИЦИ ОСТРИ ЗЪБИ. УСТАТА НА АКУЛАТА ПОГЛЪЩА МОМЧЕТО, ЗАТВАРЯ СЕ И ИЗЧЕЗВА.

КАРИ СЕ ИЗПРАВЯ С ПИСЪЦИ В ЧУВАЛА.

ДЖЕЙНИ СЪЩО КРЕЩИ, НО ЗВУКЪТ ЗАСЯДА В ГЪРЛОТО Й.

ГЛАСЪТ Й Е ПРЕСИПНАЛ.

ПРЪСТИТЕ Й СА ИЗТРЪПНАЛИ.

ТЯЛОТО Й СЕ ЛЮЛЕЕ ОТ КОШМАРА.

ДВЕТЕ МОМИЧЕТА СЕ СПОГЛЕЖДАТ В ТЪМНОТО. МЕЛИНДА СЕ РАЗМЪРДВА, ПРОМЪРМОРВА НЕЩО И ОТНОВО ЗАСПИВА.

— Добре ли си? — шепти Джейни, докато се надига.

Кари кима задъхана и се засмива смутено. Тихият ѝ глас трепери:

— Съжалявам, че те събудих. Сънувах кошмар.

Джейни се колебае. Трескаво мисли какво да каже.

— Искаш ли да поговорим?

— Не, няма нужда, лягай си. — Кари се обръща настрани. Мелинда отново се размърдва, приближава се до Кари и се укротява.

Джейни поглежда часовника. 3:42. Изтощена е. Унася се.

3:51

... ВНЕЗАПНО Е СЪБУДЕНА И ПОПАДА В ОГРОМНА КРАСИВА СПАЛНЯ. ПО СТЕНИТЕ ВИСЯТ ПЛАКАТИ НА NSYNC И ШЕРИЛ КРОУ. НА БЮРОТО СЕДИ МЕЛИНДА И ДРАСКА РАЗСЕЯНО В НЯКАКВА ТЕТРАДКА. ДЖЕЙНИ СЕ ОПИТВА С ЕДНО МИГВАНЕ ДА СЕ ИЗНЕСЕ ОТ СТАЯТА. УСЕЩА, ЧЕ СЕ ИЗПРАВЯ И СЯДА В СПАЛНИЯ ЧУВАЛ, НО ДЕЙСТВИЯТА Ё НЕ СЕ ОТРАЗЯВАТ НА СЛУЧВАЩОТО СЕ В СПАЛНЯТА. ЛЯГА ОТНОВО ПРИМИРЕНА И СЕ НАСТРОЙВА ДА НАБЛЮДАВА.

Мелинда рисува сърца. Джейни се приближава към нея. Вика я:

— Мелинда!

Но не се чува никакъв звук.

Някой чука на близкия прозорец, Мелинда поглежда нататък и се усмихва:

— Помогни ми да отворя. Хайде.

Джейни упорито се взира в Мелинда, която също я гледа втренчено и посочва с глава към прозореца. Джейни е принудена да се отзове. С ОБЩИ УСИЛИЯ УСПЯВАТ ДА ГО ОТВОРЯТ. КАРИ ПРЕСКАЧА И СЕ ВМЪКВА В СТАЯТА.

Тя е ГОЛА ОТ КРЪСТА НАГОРЕ.

ГЪРДИТЕ Ё ИМАТ ФОРМАТА НА ДИНИ.

ЛЮЛЕЯТ СЕ НАЛЯВО-НАДЯСНО, ДОКАТО СЕ ИЗСИПВА ПРЕЗ ПЕРВАЗА.

ОТМИНАВА ДЖЕЙНИ И СРАМЕЖЛИВО ЗАСТАВА ПРЕД МЕЛИНДА.

Джейни иска да им обърне гръб, но не може. Размахва ръце пред лицето на Кари, но Кари не реагира. Мелинда намига на Джейни и прегръща Кари. Тя отвърща на прегръдката и двете започват да се

целуват. Джейни отмества поглед и изведнъж трите се озовават отново в часа по гражданско обучение на господин Парчели. На пътеката между чиновете Мелинда пак прегръща някого.

Това е Кари. Повежда я към склада. Голата до кръста Кари и огромните ѝ гърди не впечатляват никого в класа.

Джейни за пореден път се изправя и сяда в спалния чувал, като бурно разтърсва глава. Краищата на плитките ѝ се удрят в бузите ѝ, но тя не е в състояние да се махне от онази стая. Принудена е не само да стои там, но и да гледа.

Мелинда влиза с Кари под ръка в склада. Джейни ги следва против волята си. След като и трите вече са вътре, Мелинда затваря вратата и започва да целува Кари по устните.

Джейни яростно се пъха обратно в чувала със затворени очи.
Рита силно Мелинда.

И отново е в хола на Кари.

Този път се изправя Мелинда. Косата ѝ е разрошена. Оглежда за Джейни:

— Защо, по дяволите, трябваше да правиш това?

Бясна е.

Преструвайки се, че спи, Джейни отваря едно око:

— Извинявай — промърморва. — По чувала ти лазеше паяк.

Спасих ти живота.

— Моля?

— Забрави, вече го няма.

— Страхотно. Да не мислиш, че ще мога пак да заспя.

Джейни се ухилва в тъмното. Часът е 5:51.

7:45

Някой я дърпа за краката. Джейни отваря очи, без да разбира къде се намира. Тъмно като в рог. Кари отмята горната част на спалния

чувал от очите ѝ:

— Ставай, сънливке.

Слънцето е ослепително.

— М-м-м — изръмжава Джейни, докато се изправя бавно и сяда.

Седейки върху прасците си, Кари е вперила поглед в Джейни.

Едната ѝ вежда е силно извита нагоре.

Джейни си спомня. А Кари?

— Добре ли спа? — пита Кари.

Стомахът на Джейни се свива:

— Ами... да. — Любопитна ѝ е реакцията на Кари. — А ти?

Кари се усмихва:

— Като бебе. И то на този твърд под.

— Хм. Браво. Това е чудесно. — Джейни рита с крака, за да оправи усуканата си нощница. — А къде е Мелинда?

— Тръгна си преди около пет минути. Държеше се идиотски. Забравила, че има урок по пиано в осем. — Кари изсумтява. — Представяш ли си?

Джейни лекичко се засмива. Умира от глад. Двете момичета си приготвят закуска. Кари, изглежда, не си спомня своя кошмар.

Но Джейни не може да го забрави.

Докато дъвчат препечени филийки, Джейни хвърля тайно поглед към гърдите на Кари. Гърдите ѝ са колкото половин ябълка.

Джейни се прибира вкъщи и се просва на леглото с мисълта за странната нощ. Дали това се случва и на други, пита се тя. Но дълбоко в себе си знае отговора.

Джейни е на шестнайсет. Сама си купува дрехите. Често пазарува и храна. Чекът от социалните служби покрива наема, алкохола и почти нищо друго.

Преди две години Джейни започна да работи по няколко часа след училище и през уикендите в старческия дом „Хедър“. Сега, през лятото, ходи там на пълен работен ден.

Администрацията на дома и санитарите харесват Джейни, особено по време на ваканциите, защото тя поема смените на всеки,

който се е разболял в последния момент или иска да си вземе почивен ден. На Джейни ѝ трябват пари и те го знаят.

Тя е решена да учи в колеж.

Пет дни в седмицата, а понякога и повече, Джейни облича престилката и хваща автобуса за старческия дом. Тя харесва възрастните хора. Те не спят дълбоко.

Джейни и Кари още са приятелки и живеят врата до врата. Прекарват много време в дома на Джейни, като първо изчакват майка ѝ да се прибере в спалнята си, а после гледат филми и говорят за момчета. Говорят и за други неща. Например защо бащата на Кари е вечно сърдит и защо майка ѝ не харесва никого. Най-вече, предполага Джейни, защото са си кисели по природа. Толкова е просто. Всеки път, когато Кари пита дали Джейни може да преспи у тях, майка ѝ отговаря:

— Ама нали твоите приятелки спаха вкъщи на рождения ти ден.

Кари не си прави труда да ѝ напомня, че оттогава са минали четири години.

Джейни си мисли за Карсън и се пита дали Кари е единствено дете. Но Кари, изглежда, не обича бодливите теми. Може би се страхува, че ще се закачи на тях и ще се спуска като балон.

Кари и Мелинда също продължават приятелството си. Родителите на Мелинда са все така богати. Имат скъп и апартаменти във Вегас, на остров Марко във Флорида, във Вейл, Колорадо, и някъде из Гърция.

Мелинда играе тенис. Участва в мажоретния състав. И прекарва повечето от времето си с другите богаташчета. Понякога и с Кари.

Джейни няма нищо против Мелинда. Мелинда все още не понася Джейни, която смята, че знае истинската причина за това и тя няма нищо общо с парите и богатствата.

---

[1] Игра, при която участниците трябва или да отговорят откровено на неудобен въпрос, или да приемат предизвикателство, като извършат нещо, което ги поставя в неловко положение. — Б. ред. ↑

25 ЮНИ 2004

23:15

След като е работила единайсет вечери поред без почивка и кошмарът на господин Рийд за Втората световна война я връхлита в седем от тях, Джейни се стоварва на дивана и се събува. По броя на празните бутилки върху осеяната с кръгли петна масичка заключава, че майка ѝ е вече в стаята си и обратното броене е започнало.

Влиза Кари.

— Ще ме приемеш ли тази вечер? — Очите ѝ са зачервени.

Джейни тихичко въздъхва. Спи ѝ се.

— Разбира се. На дивана добре ли е?

— Да. Благодаря.

Джейни се успокоява. Кари ще си легне на дивана и всичко ще е наред.

Кари подсмърча силно.

— Е, какво има? — пита Джейни, като се старае да изрази с гласа си толкова съпричастност, колкото ѝ позволява умората. Повече не може.

— Баща ми пак вдига скандали. Едно момче ме покани на среща, а той не ме пуска.

Джейни се ококорва:

— И кое е това момче?

— Стю. От гаража.

— Онзи възрастният.

Кари се наежва:

— Само на двайсет и две е.

— Но ти си на шестнайсет! А и той изглежда по-стар.

— Не и отблизо. Сладък е. Има готин задник.

— Да не би да танцува състезателни танци?

Кари прихва. Джейни само леко се усмихва.

— Е, има ли някакъв алкохол у вас? — пита невинно Кари.

Сега вече Джейни се размива с глас:

— Обиждаш ме. Какво предпочиташ? Бира? — Оглежда бутилките на масата. — Ликьор, уиски, коктейл с водка.

— Имаш ли от онова евтино вино, дето го пият пияниците от „Шелби парк“?

— На твоите услуги. — Джейни се смъква от дивана и отива за чисти чаши. Кухнята прилича на кочина. През последните две седмици тя почти не е влизала тук. Намира в мивката две лепнещи, различни по големина чаши, измива ги и претърсва запасите от евтино вино на майка си.

— Ето го. „Бунс Фарм“, нали? — Отвърта капачката и без да чака отговор, налива двете чаши догоре, после връща бутилката в хладилника.

Кари се разхожда по каналите. Поема чашата от Джейни.

— Благодаря.

Джейни отпива от сладникавото вино и прави гримаса.

— И какво за Стю? — Май че имаше такава кънтри песен.

— Ще изляза с него.

— Баща ти ще те убие, ако разбере.

— Голяма работа. Нищо ново под слънцето.

Двете се настаняват на скърцащия диван, изтягат крака върху масичката, като за по-голямо удобство ловко избутват бутилките в другия ѝ край.

Телевизорът бръмчи. Момичетата си пийват и постепенно се замайват. Джейни става, тършува из стаята си и се връща с чипс.

— Ама че простотия. Държиш си чипса в спалнята.

— Запаси за спешни случаи. За вечери като тази.

След като майка ми не си прави труда да купи истинска храна от магазина, където непрекъснато ходи за пиене, казва си Джейни наум.

— Да, да — разбиращо клати глава Кари.

00:30

Джейни е заспала на дивана. Не сънува. Тя никога не сънува.

05:02

Събудена принудително, Джейни е в съня на Кари. Онзи край реката. Отново. Там е за трети път след нощта, в която трите спаха заедно на рождения ден на Кари.

Лишена от зрение за мястото, в което физически се намира, Джейни неуверено се надига. Ако успее слепешком да стигне до стаята

си и да затвори вратата, преди да започне да изтръпва, би могла да се отдалечи достатъчно, за да прекъсне връзката. Напипва с ходила бутилките по пода и ги заобикаля. Подпирайки се на стената, тръгва по коридора, докато двете се лутат из гората в съня на Кари. Джейни протяга ръце към рамките на вратите — първо е спалнята на майка ѝ (тихо, не тропай), после банята и накрая нейната стая. Влиза, бързо се обръща и затваря вратата точно когато с Кари приближават реката.

Връзката се разпада.

Джейни си отдъхва. Оглежда се, мигайки в тъмното, докато зрението ѝ бавно се възвръща, пропълзява и леглото и заспива.

09:06

Когато се събужда, вижда Кари и майка си в кухнята. В хола няма бутилки. Кари подсушава камарата от съдове, които преди задръстваха мивката, а майката на Джейни си приготвя сутрешната напитка — водка с лед и портокалов сок. На печката има тиган, покрит с картонена чиния. В друга чиния до тигана се мъдрят две препечени филии с масло, две рохки яйца и малка купчинка хрупкав бекон. Майката на Джейни отмъква едно парче бекон, грабва питието си и изчезва в стаята си, без да обели дума.

— Благодаря ти, Кари, нямаше нужда. Смятах да почистя днес.

Кари е в добро настроение:

— Това е най-малкото, което можех да направя. Добре ли спа? Кога си легна?

Джейни надниква замислено в тигана и открива там картофки със златистокафява коричка с лук:

— Ами... късно. Беше вече почти сутринта и бях страшно изморена.

— Работиш прекалено много.

— Е, да. За колежа. Някой ден. А ти как спа?

— Доста добре... — бави се, сякаш иска да каже още нещо, но се отказва.

Джейни си хапва. Прегладняла е.

— Сънува ли хубави сънища?

Кари поглежда към Джейни, взема още една чиния, забърсва я с кърпата.

— Не съвсем.

Джейни се връща към закуската си, но стомахът я свива. Чака, докато мълчанието става неудобно.

— Искаш ли да поговорим за това?

Кари дълго мълчи. Накрая казва:

— Не. По-скоро не.

НЕЩАТА НАБИРАТ СКОРОСТ

30 АВГУСТ 2004

Първият учебен ден. Джейни и Кари са в 11 клас. Чакат автобуса на ъгъла на тяхната улица. На спирката има още една група ученици от гимназията. Някои са нетърпеливи. Други са отчайващо тъпи. Никой не обръща внимание на зайците.

Автобусът закъснява и за късмет на Кабъл Стръмхелър пристига след него. Джейни и Кари го познават — създаваше проблеми в училище още от девети клас. Джейни не си го спомня отпреди това — казваха, че повтарял класа. Често закъсняваше. Винаги изглеждаше надрусан. Сега е с 15 сантиметра по-висок от миналата пролет. Синьочерната му коса се спуска на мазни кичури над очите и ходи с наведени рамене, сякаш му е по-удобно да бъде нисък. Стои отделно от другите, пуши.

Джейни среща погледа му случайно и кимва за поздрав. Той забива очи в земята. Изпуска облаче дим. Хвърля цигарата на асфалта и я размазва с крак.

Кари сръгва Джейни в ребрата.

— Я виж, гаджето ти.

Джейни извърта нагоре очи.

— Дръж се прилично.

Кари внимателно го изучава, докато той е с гръб към тях.

— Не е зле. Пъпчивото му лице се е изчистило през лятото. Или пък гъзарската му прическа прикрива белезите.

— Престани — изсумтява Джейни. Смее се, неудобно ѝ е. Но продължава да гледа нататък. Съдейки по дрехите му, трябва да е отчайващо беден като нея самата.

— Просто е самотен. И е много затворен.

— Най-вероятно наркоман, който си пада по теб.

Джейни присвива очи и изражението на лицето ѝ става сериозно.

— Кари, престани, наистина. Ставаш злобна като Мелинда.

Джейни пак поглежда към Кабъл. Джинсите му стърчат над глезените. Тя знае какво е да ти се подиграват за смешните евтини дрехи. Усеща в себе си желание да го защити.

— Сигурно има скапани родители, които живеят от социални помощи като майка ми.

— Нямам нищо общо с Мелинда — казва Кари виновно.

— Тогава защо се виждате?

Кари свива рамене и се замисля:

— Де да знам. Сигурно защото е богата.

Автобусът най-после пристига. Пътуването до училището, което е на по-малко от пет километра, трае четиридесет и пет минути заради безкрайните спирки. Единайсетокласничките като Джейни и Кари се смятат за привилегировани според неписаните правила в автобуса. Затова сядат на последните редици седалки.

Кабъл ги отминава и се тръшва зад тях. През облегалката Джейни усеща коленете му забити в гърба си. Поглежда през процепа между нейната седалка и прозореца. Кабъл подpira брадичката си с ръка, очите му са затворени, почти скрити зад мазните къдрици.

— Мамка му — измърморва Джейни през зъби.

За щастие Кабъл Стръмхелър не сънува.

Поне не в автобуса.

И в часа по химия също.

Или пък по английски.

И никой друг не сънува. Джейни се връща вкъщи след първия учебен ден по-спокойна.

16 ОКТОМВРИ 2004

19:42

Кари и Стю чукат на прозореца на стаята на Джейни. Тя го открехва съвсем мъничко. Стю е облечен официално с тънка кожена вратовръзка, а Кари е с черна прилепнала рокля и копринен шал с огромна кичозна орхидея забодена в него.

— Видях, че свети — оправдава се Кари за необичайното посещение. — Ела с нас на бала на миналогодишните абитуриенти. Джен, моля те. Няма да стоим дълго.

Джейни въздъхва:

— Знаеш, че нямам какво да облека.

Кари крие зад гърба си сребриста рокля с презрамки.

— Ето. На бас, че ще ти стане. Взех я от Мелинда. Тя ще припадне, като те види облечена в нея. Имам и обувки. — Кари се подсмивва дяволито.

— Но аз дори не съм си измила косата.

— Изглеждаш добре, Джейни — намесва се Стю. — Хайде. Не ме карай да седя с тълпа кухи петнайсетгодишни момиченца цяла нощ. Съжали се над стария човек.

Джейни глуповато се усмихва. Кари перва Стю през ръката.

Джейни отваря външната врата, взема роклята и десет минути по-късно е пред входа на Кари.

21:12.

Джейни пие трета чаша пунш, докато Стю и Кари танцуват за хиляден път. Седи на една маса, сама.

21:18

Десетокласник, когото Джейни познава само като „Зубъра“, я кани на танц.

Оглежда го набързо.

— Защо не, мамка му — казва си.

Тя е с една глава по-висока от него. Той се гушва в нея и я хваща за задника. Джейни го отблъсква със сумтене, намира Кари, съобщава ѝ, че има превоз до вкъщи и се изнася.

Кари ѝ махва с ръка, блажено потънала в прегръдката на Стю.

Джейни се засилва към задната врата на физкултурния салон, отваря я със замах и гъст облак дим я блъсва в лицето. Ясно, попаднала е на сорището на варварите. Никога нямаше да се сети, че са там.

— Уф! — изпъшква някой от другата страна на летящата врата. Тя продължава напред с едно „извинявай“, предназначено за ударения, който и да е той.

След километър и нещо с токчетата на Кари краката я болят непоносимо. Сваля обувките и тръгва боса по затревените градинки пред къщите, които, преди да ги доближи, са красиви, а после изникват пред нея в цялата си грозота. Тревата е влажна и мокра от росата, а моравите стават все по-занемарени. Краката ѝ премръзват.

Някой безшумно изниква от едната ѝ страна, толкова тихо, че не го забелязва, докато не се изравни с нея. Носи скейтборд под мишница. Появяват се и втори, и трети, пускат дъските на земята, отблъскват се с крак и плавно обикалят наоколо.

— Божичко! — възкликва тя, внезапно обкръжена. — Да изплашите до смърт само момиче през нощта, не ви ли е срам?

Кабъл Стръмхелър вдига рамене. Другите двама продължават напред.

— Дълга разходка — казва Кабъл. — Ти, ъ-ъ — прокашля се, — добре ли си?

— Добре съм — отвърща тя. — А ти?

Не помни някога да го е чувала да си отваря устата.

— Качвай се. — Пуска дъската на земята и дръпва обувките от ръката на Джейни. — Ще си нарежеш стъпалата до кръв. Тук навсякъде има разни стъкла и други боклуци.

Джейни гледа скейта, после него. Носи плетена шапка с дупка.

— Не знам как да пазя равновесие.

Лицето му се разтяга в полуусмивка. Напъхва една дълга черна къдрица под плетената си шапка.

— Просто стой права. Наведи се малко. Балансирай. Аз ще те бутам.

Тя мига невярваща. Стъпва на дъската.

Странно, много странно.

Това не може да е истина.

По пътя мълчат.

Момчетата се придвижват с тях, като ту избързват, ту се връщат назад, докато на ъгъла, при къщата на Джейни, се откъсват и продължават напред. Кабъл я бутва до първото стъпало на верандата, така че да се приземи по-лесно. Слага обувките ѝ пред нея, вдига дъската, кимва с глава и настига приятелите си.

— Благодаря, Кабъл — казва Джейни, но той вече е изчезнал. — Това беше мило — добавя тя към тъмнината.

Още дълго време двамата ще се държат сякаш не се познават и сякаш нищо не се е случило.

СТАВА СЕРИОЗНО

1 ФЕВРУАРИ 2005

Джейни е на седемнайсет.

Момче на име Джак Томлинсън заспива в час по английски. От отсрещния ъгъл на стаята Джейни наблюдава как главата му клюма. Тя започва да се поти, макар вътре да е студено. Часът е 11:41. Седем минути остават до звънеца за обедна почивка. Прекалено много са.

Тя става, събира учебниците си и се отправя към вратата.

— Лошо ми е — казва на учителката, която клати глава с разбиране. Мелинда Джефърс я дебне от редицата в дъното. Джейни излиза и затваря след себе си. В коридора за миг се обляга на хладните плочки на стената, поема дълбоко въздух и тръгва към момичешките тоалетни, където се пъха в една от кабинките.

Там никой не спи.

РЕТРОСПЕКЦИЯ, 9 ЯНУАРИ 1998

Десетият рожден ден на Джейни. Таня Уирсма заспива в училище с глава върху кутията за моливи. Носи се из въздуха, плува. Внезапно пропада. Пропада в пропаст. Стената на отвесна скала профучава със замайваща скорост пред лицето ѝ. Таня гледа Джейни и крещи. Джейни затваря очи, прилошава ѝ. Сепват се и двете едновременно. Всички четвъртокласници им се смеят.

Джейни пък няма да ги почерпи от хубавите бонбони, които е донесла за рождения си ден.

Това беше след пътуването с влака и мъжа по долни гащи.

В началното училище на Джейни на няколко пъти ѝ се е разминавало на косъм. Но колкото по-голяма става, толкова по-често съучениците ѝ си позволяват да спят в час. И колкото повече спят, толкова по-трудно е за Джейни. Трябва или да излезе, или да ги събуди, или да рискува да изтърпи последствията.

Остава ѝ още година и половина.

И тогава.

Колеж. Съквартирантка.

Джейни стиска главата си с две ръце.

Обядът е минал, тя излиза от тоалетните и тръгва за следващия час, като по пътя си взима сникърс.

Две седмици по-късно Мелинда Джефърс и богатите ѝ приятелчета се правят, че повръщат, когато се разминават с Джейни в коридора.

15 ЮНИ 2005

Джейни е на седемнайсет. Побърква се от работа, взима колкото се може повече смени.

Старият господин Рийд умира в старческия дом.

Сънищата му вече са постоянни и страшни.

Не е лесно да го събудиш.

Докато тялото на стария човек отслабва, виденията му стават все по-мощни.

Това не влизаше в плановете ѝ.

Джейни започва смяната всеки път с едно странно условие: „Ако покриеш източното крило, ще се погрижа за останалото.“

Другите смятат, че се страхува да види как господин Рийд умира.

Но Джейни няма проблем с това.

21 ЮНИ 2005

21:39

Домът „Хедър“ разполага с малко персонал. Лято е. Трима от пациентите са на прага на смъртта. Двама имат алцхаймер. Един сънува, крещи и плаче.

Някой трябва да изпразва подлогите. Да раздава нощните лекарства. Да оправя стаите за деня.

Джейни се приближава предпазливо. Намира се в западното крило с лице към източното, мъчи се да го запамети. Вдясно на коридора има пет врати, а между тях парапети, прикрепени към стената. Последната врата е на господин Рийд. Няколко крачки по-нататък следва аварийен изход.

Понякога между третата и четвъртата врата има медицинска количка. Друг път между първата и втората врата се струпват инвалидни столове. Често до стената има носилка, но обикновено я оставят отляво. Джейни ще трябва да обхожда с поглед коридора всеки път, преди да премине през него, независимо кой ден от седмицата е, защото понякога, всъщност в повечето дни, хората се движат нагоре-надолу без определена посока. А Джейни не иска да се натъкне на никого, в случай че върви на сляпо.

Тази вечер коридорът е празен. Малко по-рано Джейни е забелязала, че семейство Силва са на посещение в четвърта стая. Сега проверява книгата за посетители и вижда, че са си тръгнали. Други записани няма. Става късно. Джейни или ще си свърши работата, или ще я уволнят.

Влиза в източното крило. Бързо успява да сграбчи парапета и почти мигновено се превива на две.

21:41

Шумът от битката е смазващ. Двамата със стария господин Рийд са в окоп на някакъв плаж, осеян с тела и подгизнал от кръв. Джейни толкова пъти е виждала тази сцена, че би могла да възпроизведе репликите наизуст. Тя винаги свършва по един и същ начин — с

ПРЪСНАТИ НАВСЯКЪДЕ КРАЙНИЦИ, ХРУЩЯЩИ КОСТИ ПОД КРАКАТА И ТЯЛОТО НА ГОСПОДИН РИЙД, КОЕТО СЕ РАЗПАДА НА МИНИАТЮРНИ ПАРЧЕТА, РОНЕЩИ СЕ ОТ ТРУПА МУ КАТО СТЪРГАНО СИРЕНЕ ИЛИ ПЛЪТТА НА ПРОКАЖЕН.

ДЖЕЙНИ ПРАВИ ОПИТ ДА МИНЕ БЕЗ ИНЦИДЕНТИ ПО КОРИДОРА, КАТО СЕ ДЪРЖИ ЗА ПАРАПЕТА. КОШМАРЪТ Е ИЗТОЩИТЕЛЕН И ТЯ НЕ МОЖЕ ДА СЕ СЪСРЕДОТОЧИ ДОСТАТЪЧНО, ЗА ДА СИ СПОМНИ БРОЯ НА ВРАТИТЕ. ПРОДЪЛЖАВА ДА ВЪРВИ, НАПРЕДВА, ПРИДВИЖВА СЕ НЯКАК, ДОКАТО НАКРАЯ СЕ УДРЯ В СТЕНАТА. РЪЦЕТЕ И КРАКАТА Й СА БЕЗЧУВСТВЕНИ. ИСКА ДА СПРЕ ТОВА, КОЕТО ЩЕ СЕ СЛУЧИ. ВРЪЩА СЕ НАЗАД, ОСЕМ, ДЕСЕТ, МОЖЕ БИ ДВАНАЙСЕТ КРАЧКИ И ПАДА НА ПОДА ПРЕД ВРАТАТА НА ГОСПОДИН РИЙД. ГЛАВАТА Й ИЗКЪНТЯВА НА ПЛОЧКИТЕ И ТЯ Е ВЕЧЕ ЗАЕДНО С НЕГО НА БОЙНОТО ПОЛЕ.

ТРЯБВА ДА НАМЕРИ ВРАТАТА МУ И ДА Я ЗАТВОРИ. ТРЯБВА, НО НИЩО НЕ УСЕЩА. ПАРАЛИЗИРАНА Е. ИЗТРЪПНАЛА. ОТЧАЯНА.

НА ПРОКЛЕТИЯ ПЛАЖ ГОСПОДИН РИЙД Я ГЛЕДА, ВИКА Я ДА ДОЙДЕ ПРИ НЕГО:

— ТУК ОТЗАД. ТУК ОТЗАД ЩЕ СМЕ НА СИГУРНО МЯСТО — КРЕЩИ ТОЙ.

— НЕ! — ОТВАРЯ УСТА ТЯ, НО НЕ СЕ ЧУВА ЗВУК. КАК ДА ПРИВЛЕЧЕ ВНИМАНИЕТО МУ? НЕ, НЕ ТУК! ТЯ ЗНАЕ КАКВО СЛЕДВА.

ПЪРВО СЕ ОТРОНВАТ ПРЪСТИТЕ НА ГОСПОДИН РИЙД.

ПОСЛЕ НОСЪТ И УШИТЕ.

ТОЙ НЕ ОТКЪСВА ПОГЛЕД ОТ ДЖЕЙНИ.

ВИНАГИ СТАВА ТАКА.

СЯКАШ ГО Е ПРЕДАЛА.

— ЗАЩО НЕ МИ КАЗА? — ИЗХРИПТЯВА.

ДЖЕЙНИ НЕ МОЖЕ ДА ГОВОРИ, НЕ МОЖЕ ДА СЕ ДВИЖИ. ВСИЧКО СЕ ПОВТАРЯ, ТЯ СЕ БОРИ, ГЛАВАТА Й ЩЕ СЕ ПРЪСНЕ ВСЕКИ МОМЕНТ. „ПРОСТО УМРИ, СТАРЧЕ!“, ИСКА Й СЕ ДА ИЗВИКА. НЕ МОГА ПОВЕЧЕ! СЪНЯТ ВЕЧЕ Е КЪМ КРАЯ СИ.

НО ИЗВЕДНЪЖ ИЗНИКВА НЕЩО НОВО. РАЗЛИЧНО.

ГОСПОДИН РИЙД СЕ ОБРЪЩА КЪМ НЕЯ, ДОКАТО СТЪПАЛАТА МУ СЕ ОТДЕЛЯТ ОТ ГЛЕЗЕНИТЕ И ТОЙ ЗАПОЧВА ДА СЕ КЛАТИ КАТО НА КОКИЛИ. ОЧИТЕ МУ СА РАЗШИРЕНИ ОТ УЖАС, БИТКАТА КИПИ ОКОЛО ТЯХ.

— ПО-БЛИЗО, ПО-БЛИЗО! — КРЕЩИ ТОЙ. НЯМА ПРЪСТИ, БУТА С ТЯЛО ПИСТОЛЕТА В РЪЦЕТЕ Й. ПРЕЗ ТОВА ВРЕМЕ СОБСТВЕНАТА МУ РЪКА СЕ ОТКЪСВА ОТ

РАМОТО И СЕ ИЗСИПВА НА ПЛАЖА ВЪВ ВИД НА КУПЧИНА ПРАХ. ТОЙ ИЗБУХВА В ПЛАЧ: — ПОМОГНИ МИ. ПОМОГНИ МИ, ДЖЕЙНИ!

ДЖЕЙНИ ГЛЕДА ВЦЕПЕНЕНА. ТЯ ВИЖДА ВРАГА, НО ЗНАЕ, ЧЕ ТОЙ НЕ Я ВИЖДА. ТЯ Е В БЕЗОПАСНОСТ. СРЕЩУ НЕЯ СА УМОЛЯВАЩИТЕ ОЧИ НА ГОСПОДИН РИЙД.

ВДИГА ПИСТОЛЕТА.

НАСОЧВА ГО.

И НАТИСКА СПУСЪКА.

ДЖЕЙНИ ЛЕЖИ СВИТА НА НОСИЛКАТА В ИЗТОЧНОТО КРИЛО, КОГАТО ГРОХОТЪТ ОТ ГЪРМЕЖИТЕ В СЪНЯ НА СТАРИЯ ГОСПОДИН РИЙД РЯЗКО СЕКВА. ТЯ ПРИМИГВА, ЗРЕНИЕТО Й СЕ ПРОЯСНЯВА БАВНО И УСПЯВА ДА РАЗЛИЧИ ДВАМА ОТ САНИТАРИТЕ В ДОМА, НАДВЕСЕНИ НАД НЕЯ СЪС ЗАГРИЖЕНИ ПОГЛЕДИ. ЛЕКО СЕ НАДИГА. ГЛАВАТА Й КЛЮМВА.

— Внимателно, Джейни, миличка — успокоява я нечий глас. — Изглежда си припаднала. Да изчакаме доктора, а?

Джейни вдига глава и се ослушва за звук, подобен на бипкане. Секунда по-късно го чува.

— Старият господин Рийд е мъртъв — казва с пресипнал глас.

Отново се строполява на носилката и губи съзнание.

22 ЮНИ 2005

Докторът предлага:

— Ще трябва да направим някои изследвания. Трябва ни компютърна томография.

— Не, благодаря — казва Джейни. Тя е учтива, но твърда.

Докторът се обръща към майката на Джейни:

— Госпожо Ханаган?

Майката на Джейни свива рамене. Гледа през прозореца. Пръстите ѝ треперят, играе си с ципа на дамската си чанта.

Докторът шумно въздъхва, раздражен.

— Госпожо — започва пак. — Представете си, че получи припадък, докато шофира. Или пресича улицата. Моля ви, помислете.

Госпожа Ханаган затваря очи.

Джейни се прокашля:

— Може ли да тръгваме?

Докторът дълго се взира в нея. После в майка ѝ, която зяпа в скута си. И отново се обръща към Джейни.

— Разбира се — казва меко той, — но ще ми обещаеш нещо. Не само заради твоята безопасност, но и заради всички на пътя — моля те, не шофирай.

Много ѝ се иска да му каже, че това не може да се случи, докато кара, просто за да спре да се тревожи.

— Добре. Обещавам. Ние и без това нямаме кола.

Госпожа Ханаган става. Джейни и докторът също.

— Ще се обадиш в кабинета ми, ако пак стане нещо, нали? — Протяга ръка към Джейни и двамата се сбогуват.

— Да, ще се обадя — лъже тя.

Двете Ханаган се връщат в чакалнята.

Джейни отпраща майка си на автобусната спирка:

— Идвам след теб.

Майка ѝ тръгва към изхода. Джейни плаща. Сметката е 120 долара, които тя е извадила от парите, скрити за колежа. Кой знае

колко щеше да струва компютърната томография. Но тя няма да похарчи нито цент повече само за да чуе, че е луда.

Същото мнение може да получи и без пари.

Джейни чака майка си да попита за какво беше всичко това. Със същия успех може да се надява да пораснат цветя на луната. Просто майката на Джейни не се интересува от нищо свързано с дъщеря ѝ. Тя всъщност никога не се е интересувала.

И това е отвратително тъжно.

Така мисли Джейни.

Но пък понякога е удобно.

28 ЮНИ 2005

Нещо се случва, когато един доктор каже на тийнейджър да не шофира, което кара тийнейджъра да направи точно обратното. Просто за да покаже, че докторът не е прав.

Джейни и Кари отиват при Стю в гаража. Той ги вижда да се приближават.

— Ето го и хлапето — казва Стю. Той нарича Джейни хлапе, което е малко странно, защото Джейни е с два месеца по-голяма от Кари.

Джейни кимва и се усмихва. Прокарва леко ръка по капака, за да усети извивките на колата. С цвят на мляко е. И е по-голяма от Джейни. Красавица.

Стю ѝ връчва ключовете и Джейни му брои хиляда четиристотин и петдесет долара.

— Бъди добра с нея — казва той носталгично. — Потягам я откакто тя беше на седемнайсет, а аз на тринайсет. Сега мърка като коте.

— Добре — с усмивка обещава Джейни, качва се в своя „Шевролет Нова“ от 1977 година и пали.

— Казва се Етел — добавя Стю с малко засрамен вид.

Кари стиска ръката на Стю, омазана в моторно масло.

— Джейни е много добър шофьор. Карала е моята кола много пъти. Етел ще е добре. — Целува го бързо по бузата. — До довечера — казва тя и свенливо се усмихва.

Стю примигва. Кари се качва в нейния „Мъркюри Трейсър“, а Джейни се мушва зад волана на новата си кола. Погалва таблото и Етел промърква.

— Добро момиче — тананика си тя.

29 ЮНИ 2005

След случката с господин Рийд директорът на дома „Хедър“ иска Джейни да си вземе една седмица почивка. Когато тя започва да се запъва и да мънка, че това е прекалено дълго, директорът обещава да ѝ даде смените на 4 юли и на 1 май, когато се плаща двойно. Джейни е щастлива.

В първия ден след почивката идва с колата на работа. Мие с гъба неподвижните пациенти и изхвърля дузина подлоги. За разнообразие си тананика тъжна песничка от „Клетниците“, като заменя познатия текст с „празни гърнета, празни мехури...“. Госпожица Стюбин, учителка с четиридесет и седем години стаж, за пръв път от седмици насам се смее. Джейни си казва наум, че трябва да донесе нова книга за четене на госпожица Стюбин.

Госпожица Стюбин никога няма посещения.

И е сляпа.

Може би затова е любимка на Джейни.

4 ЮЛИ 2005

22:15

Трима от обитателите на старческия дом в инвалидни колички и Джейни в оранжев пластмасов стол седят в тъмното на паркинга. Чакат. Убиват комари. Всеки момент в Селби парк, на няколко пресечки от дома, ще започне шоуто с фойерверките.

Госпожица Стюбин е отпуснала грубите си кокалести ръце в скута, стойката със системата стърчи до количката ѝ. Неочаквано тя изопва шия и се усмихва с копнеж.

— Ето ги — казва.

Миг след това небето избухва в ярки цветове.

Джейни описва подробно фойерверките на госпожица Стюбин.

Зелен искрящ таралеж.

Сияещ магически жезъл.

Съвършен бял кръг светлина. Избледнява като петно и изчезва.

След поредния гръм, който разпръсква пурпур в небето, Джейни скача и нарежда:

— Никой да не мърда. Ей сега се връщам.

Изтичва до терапевтичната зала, грабва една пластмасова кофа, пълна с гумени играчки, и се връща.

— Ето — обявява задъхана, хваща ръката на госпожица Стюбин, внимателно разгъва ревматичните старчески пръсти и пъха в тях мека като помпон топчица с многоцветни стърчащи реснички.

— Последният изглеждаше така.

Лицето на госпожица Стюбин се озарява.

— Мисля, че той е любимият ми — казва тя.

2 АВГУСТ 2005

23:11

Джейни излиза от старческия дом и шофира пет километра до вкъщи. Навън е страшна жега и тя се кара на Етел, че няма климатик. Сваля прозорците — приятно ѝ е да чувства топлия вятър в лицето си.

23:18

Спира на знак стоп на „Уейвърли Роуд“, недалеч от дома, после се изнася към кръстовището.

23:19

ИЗВЕДНЪЖ СЕ ОЗОВАВА В ИДИОТСКА КЪЩА. С МРЪСНА КУХНЯ. ОГРОМЕН МЛАД МЪЖ, ПРИЛИЧЕН НА ЧУДОВИЩЕ С НОЖОВЕ ВМЕСТО ПРЪСТИ, СЕ ПРИБЛИЖАВА.

Джейни вече не вижда пътя, скача на педала на спирачката и блъска скоростния лост на неутрална. Успява да напипа аварийната спирачка, преди да се парализира. Този път е наистина страшно.

Той тътри по пода на кухнята стол с пластмасова седалка, вдига го и замахва с него над главата си.

Не, това не е спирачката, а ръчката за отваряне на предния капак!

Хвърля стола. Столът лети към Джейни. Минава през перките на висящия от тавана вентилатор.

Джейни не знае, че е отворила капака.

Тя се оглежда панически наоколо, за да види към какво лети столът. Или към кого.

Изтръпнала е. Кракът ѝ се свлича от педала на спирачката.
Колата излиза от пътя.
Бавно.

Но там няма никого. В стаята са само мъжът-чудовииде с ножове вместо пръсти и Джейни. В този момент вратата се отваря и влиза господин на средна възраст. Той преминава през Джейни. От краката на стола, носещ се на забавен каданс, изникват ножове.

Колата подминава на косъм нечия пощенска кутия.

Забиват се в сърцето и врата на мъжа на средна възраст. Главата му е безпогрешно отрязана и се търкаля в кръг на пода.

Колата се забива в плитка канавка в предния двор на малка порутена къща.

Джейни следи с поглед гигантския младеж с ножове вместо пръсти. Той приближава кървавата топка и я шутира. Летящата глава разбива шумно стъклото на прозореца и в кухнята проблясва ослепителен лъч светлина.

23:31

Джейни изохква и отваря очи. Главата ѝ се намира върху волана. Устната ѝ е сцепена и кърви. Етел определено не е там, където трябва. Постепенно започва да вижда по-ясно, оглежда се през прозорците и веднага щом усеща, че може да се движи, се измъква през вратата. Обикаля колата и установява, че няма повреди и не е заседнала. Внимателно затваря капака, качва се и се изтегля бавно на задна.

Стига до алеята пред вкъщи, отдъхва си с облекчение и се заема да запамети с ръка точното място на ръчната спирачка. Ключовете се люшкат на таблото. Божичко, казва си тя.

Следващия път ще е подготвена.

Може би трябваше да си купи автоматик.

Моли се на господ това да не се случи на магистрала.

00:46

Джейни лежи будна в леглото. Изплашена.

Някъде в ума си чува режещия звук от точене на ножове. Колкото повече се опитва да не мисли чий е сънят, толкова повече се връща към него. Вече никога няма да може да минава по тази улица.

Пита се дали някой ден и тя ще свърши самотна като приятелката си, госпожица Стюбин от старческия дом.

Или мъртва в катастрофа заради гадното проклетие със сънищата.

Кари влиза с пощата у Джейни и я заварва по тениска и боксерки. Времето е горещо и задушно.

— Програмите ни пристигнаха — обявява тя. — Дванайсети клас, миличка! Най-послед!

Възбудени, отварят заедно програмите си. Слагат ги една до друга на масичката за кафе и ги сравняват.

Израженията на лицата им преминават от оживление към разочарование и от разочарование пак към оживление.

— Значи, първия час по английски и петия в библиотеката сме заедно. Не е толкова зле — отдъхва си Джейни.

— И обядът ни е по едно и също време — радва се Кари. — Чакай да проверя какви часове има Мелинда. Веднага се връщам. — Кари става и тръгва към изхода.

— Можеш да й се обадиш и оттук, нали знаеш? — Джейни я гледа раздражено.

— Ами да, обаче...

Джейни чака обяснение. И изведнъж й просветва.

— Аха — казва. — Схванах. Ще види моя номер. Божичко, Кари. Кари забива поглед в обувките си и се изнизва навън.

Джейни поглежда във фризера дали има сладолед. Яде от кутията. Чувства се гадно.

6 СЕПТЕМВРИ 2005

7:35

Кари и Джейни отиват на училище, всяка със своята кола, защото Джейни е на работа от три. Тя махва с ръка през прозореца в отговор на клаксона на Кари. Започва се, мисли си.

Джейни е приятно развълнувана преди началото на последната година. И съвсем неприятно преди часовете за самостоятелна подготовка, които са точно след обяд.

Мие си зъбите, грабва раницата, поглежда се за миг в огледалото и излиза. Спират я мигащите червени светлини на стария училищен автобус и тя с усмивка наблюдава как зайците от долните класове се катерят, за да влязат. Повечето са облечени според модата отпреди пет години — с дрехи втора употреба или подарени.

— Намерете си работа и се разкарайте от южен Фийлдридж — мърмори Джейни. Поне могат да се подкрепят един друг като са толкова много.

Етел мърка.

Светва зелено и Джейни продължава. Една пряка преди „лошата“ къща на „Уейвърли“ завива по обиколен път. Няма да рискува. Забелязва, че някой крачи с раздърпана раница по улицата срещу нея и намалява. Отначало не го разпознава.

После се сеца.

Изглежда различен.

Няма скейтборд.

— Изпусна го — вика Джейни през отворения прозорец. — Качвай се, ще те закарам.

Кабъл я поглежда с любопитство. Чертите му са по-зрели. Носи очила, от най-новите модели, без рамки. Челюстта му определено е станала четвъртита. Изглежда едновременно по-слаб и по-мускулист. Начупената му коса, подстригана на етажи и дълга до раменете, вече не е нито мазна, нито синьо-черна, а златистокафява. И изглежда току-що измита. Дългите кичури, които миналата година му влизаха в очите, сега са прибрани зад ушите. Той се помайва известно време, накрая отваря вратата.

— Благодаря — гласът му е нисък и дрезгав. — Боже! — възкликва, докато се мъчи да намести коленете си вътре.

Джейни се пресяга надолу към краката си.

— Хвани го и ти — казва тя.

Едната му вежда се качва на челото.

— Лоста, задник такъв. Трябва да ги дръпнем заедно. Седалката е обща, както можеш да забележиш.

Дръпват заедно и седалката се плъзга сантиметър назад. Джейни проверява дали още може да достига педалите. Сменя на първа, докато Кабъл затваря вратата.

— На грешната улица си — забелязва той.

— Знам.

— Реших, че си се заблудила или нещо такова.

— О, не. Минавам по обиколен път. Вече не карам по „Уейвърли“. Суеверна съм.

Той я поглежда и свива рамене: *Все ми е едно.*

Пътуват в тягостно мълчание пет минути, докато накрая Джейни го поглежда скришно и пита:

— Е, каква ти е програмата?

— Нямам представа.

— Окей... — разговорът приключва.

След малко той вади запечатан плик от раницата си, отваря го, сякаш върши нещо с изключителна сложност, и преглежда часовете си.

— Английски, математика, испански, технологии, обяд, самостоятелна подготовка, политически науки, физическо — звучи отегчен.

— Хм, интересно — смекчава тона Джейни.

— А твоята? — пита той любезно, сякаш говори с баба си.

— Ами, всъщност... — въздиша тя, — горе-долу като твоята. —

Нещо подобно.

Той се засмива:

— Хайде, Ханаган, не се вълнувай толкова. Ще ти позволявам да преписваш от мен.

Тя се подсмивва кисело:

— Да бе! Да не мислиш, че ще те моля!

Той я поглежда:

— И какви са ти резултатите от миналата година?!

— 3,8 от 4 — подсмърча тя.

— Е, тогава, значи не ти е нужна помощта ми.

— А твоите?

Той се намества на седалката и прибира програмата в раницата си:

— Нямам представа.

Това е най-дългият разговор от всички, взети заедно, които Кабъл Стръмхелър е водил с нея, откакто се познават. В това число и онзи, по време на който изминаха пет километра със скейтборда.

12:45

Джейни се засича с Кари в библиотеката във времето за самоподготовка. Абитуриентите учат в библиотеката, защото имат достъп до всички книги и компютри и могат наистина да свършат нещо, а не само да спят. Джейни се надява следобедът да мине добре и сядна на маса в най-отдалечения ъгъл.

— Как върви? — пита Джейни.

— Горедолу — отвръща Кари. — С Мелинда имам само английски. Хей, видя ли новия?

— Кой нов?

— В часа по английски.

Джейни изглежда объркана:

— Не съм забелязала.

Кари се оглежда скришом:

— По дяволите! — шепне тя. — Ето го, идва.

Джейни вдига поглед. Кари не смее да се обърне и продължава да зяпа в Джейни. Той кимва. Джейни разперва пръсти за поздрав и се обръща към Кари:

— А, него ли имаш предвид?

— Ама ти да не би да му МАХНА?

— Ами... да. На кого?

— На новия! Ти слушаш ли ме въобще? — Кари подскача на стола си.

Джейни се хили невинно:

— Гледай сега.

Става, отива до масата, на която седи новото момче, и си придърпва стол срещу него, за да може Кари да наблюдава.

— Имам въпрос към теб.

— Мислех, че не се нуждаеш от помощта ми — отговаря той, ровейки в раницата си.

— Не е това.

— Давай тогава.

— Случайно хората да те гледат странно днес?

Той вади някаква тетрадка, съблича ризата си и остава по широка бяла фланелка. Сгъва ризата надве-натри, поставя я върху раницата, избутва стола назад и намества глава отгоре. Новите му мускулести ръце обгръщат импровизираната възглавница.

— Не бях забелязал — казва накрая. Маха очилата си и ги слага настрана.

Джейни кима замислена:

— Разбирам. Значи... Не знаеш какви са ти часовете, не си спомняш оценките, не виждаш как на всичките момичета им текат лигите по новия ти външен вид.

— Глупости — възмущава се той и затваря очи.

— Тогава какво забелязваш?

Отваря очи и вдига глава от раницата. Гледа продължително Джейни. Очите му са копринено кафяви. Как не ги беше забелязала досега.

За част от секундата ѝ се струва, че улавя нещо в тях, но то изчезва.

— Уф, не би повярвала, ако ти кажа — оправдава се гой.

Джейни пуска крива усмивка, свива рамене и леко поклаща глава, става ѝ топло.

— Пробвай.

Кабъл скептично повдига вежда.

— Е... някой друг път тогава — казва тя. Взема ризата и я сгъва наново с копчетата навътре. — Да не ти се отпечатат на лицето.

— Благодаря ти. — Очите му не се откъсват от нейните. Търсят нещо. Челото му се набраздява от бръчки.

Джейни тихо се прокашля.

— Е, да кажа ли на Кари лошата новина, че не си нов?

Кабъл примигва.

— Какво?

— Половината момичета мислят, че си нов. Е, хайде, Кабъл. Изглеждаш доста по-различно от миналата година...

Думите се изплъзват от устата ѝ и звучат не така, както иска.

Той я гледа объркано:

— Как ме нарече?

Стомахът ѝ се преобръща:

— Ами... Кабъл?

Той не се усмихва:

— Ти за кого ме вземаш?

Може би е в нечий шантав сън и не е разбрала.

Изпада в паника.

— О, Боже, не! — прошепва тя. Изправя се рязко и се опитва да се измъкне. Но той я дръпва за ръката.

— Хайде, сядай — казва той.

Сълзи бликват от очите на Джейни. Тя закрива лицето си с ръце.

— Господи, Джейни. Просто се шегувам. Извинявай. Хайде — оправдава се той и продължава да я стиска леко за китката.

Тя се чувства като глупачка.

— Стига, Ханаган. Погледни ме. Слушай.

Джейни не може да го гледа. Някъде там в дъното Кари полуизправена наднича през рафтовете със загрижена физиономия. Джейни ѝ махва с ръка и тя сяда.

— Джейни!

— Какво искаш? — пита тя бясна. — И ако обичаш, би ли ме пуснал, преди да извикам охраната?

Той пуска ръката ѝ като горещ картоф. Отваря широко очи и въздиша.

— Забрави. Аз съм задник. — После отмества поглед в друга посока.

Джейни се връща на масата си и сяда съкрушена.

— Какво беше това? — изсъсква Кари.

Джейни я поглежда и на лицето ѝ се появява спокойна усмивка. Тръсва глава.

— Нищо. Новият ми каза... че е... — бави се, преструвайки се, че търси химикалка, — че, съм решила всичките уравнения по висша математика напълно грешно. А аз... нали ме знаеш. Много мразя да греша. Математиката ми е най-силният предмет все пак. — Вади лист хартия и отваря учебника по математика. — Сега трябва да започна всичко отначало.

— Боже, Джейни, ти изглеждаше така, сякаш те беше заплашил с убийство.

Джейни се смее.

— Да бе!

13:30

Кабъл се опитва да привлече вниманието на Джейни в часа по политически науки. Тя се прави, че не го забелязва.

14:20

Часът по физическо. Тази година наблягат на отборните спортове. Учениците играят баскетбол на смени, петима срещу петима. Момчета срещу момичета.

Джейни прави най-безобразния фал в историята на гимназия „Фийлдридж“. Новият изчаква удобен момент и заявява, че вината е негова.

Учителите обсъждат и решават, че момчета да играят срещу момичета не е добра идея за контактните спортове. Треньорът Крейтър поглежда сурово към Джейни. Тя също го гледа, само че с любопитство.

14:45

Джейни се подсушава бързо след душа и нахлузва престилката. Звънецът бие. Взима си нещата и скача в колата, за да не закъснее за работа.

20:01

Тази вечер животът е блажено спокоен в старческия дом „Хедър“. Джейни привършва по-рано с документацията и останалите си задължения на етаж и отива да види госпожица Стюбин. Шляпа шумно с крака и кашля, за да я извести, че се приближава.

— Аз съм, Джейни. В настроение ли сте за една глава от „Джейн Еър“?

Госпожица Стюбин се усмихва топло и обръща лице в посока към гласа:

— С удоволствие, ако имаш време.

Джейни придърпва стола за посетители по-близо до леглото и започва оттам, където са спрели предишния път. Не забелязва кога госпожица Стюбин заспива.

20:24

Джейни се намира на централната улица в малко градче. Всичко е черно-бяло като в стар филм. Наблизо се разхождат мъж и жена, хванати за ръка, и разглеждат витрините. Джейни ги следва. Магазините са пълни с най-елементарни битови стоки. Триони и чукове. Преди и платове, фолио за печене и метални кутии. Пакетирани храни.

Двойката спира на ъгъла и Джейни забелязва, че жената е плакала. Младият мъж носи военна униформа.

Той нежно придърпва жената от другата страна на сградата и те се целуват страстно. Докосва гърдите ѝ и шепне нещо, на което тя отвърща с отрицателен жест. Той пробва отново, тя отелъсква ръката му. Той отстъпва крачка назад:

— Моля те, Марта. Позволи ми да правя любов с теб, преди да тръгна.

Младата жена, Марта, казва „не“. И в следващия миг се обръща и поглежда Джейни с цялото съжаление на света.

— Нито дори на сън ли? — пита Марта.

Тя чака отговор от Джейни.

Джейни гледа младежа. Той е застинал за секунда, съзерцава с обожание Марта, която се моли с очи на Джейни:

— Помогни ми, Джейни.

Джейни, слисана, вдига рамене и поклаща глава. Марта се усмихва през сълзи, поглежда отново към мъжа, докосва лицето му,

УСТНИТЕ МУ И КИМА В ЗНАК НА СЪГЛАСИЕ. ВЪРВЯТ ПО АЛЕЯТА, ОТДАЛЕЧАВАТ СЕ ОТ ДЖЕЙНИ. Тя тръгва след тях, но искреното ѝ желание е да излезе от този сън — твърде личен е. Стиска стола в стаята на госпожица Стюбин с всички сили, напруга цялата си воля и се връща в старческият дом.

20:43

Джейни тръска глава, за да се освободи от видяното. Изненадана е. Постепенно лицето ѝ се озарява. Тя успя — тя се измъкна от съня. И той не можа да я върне обратно. Джейни беззвучно се смее.

Госпожица Стюбин спи кротко, с усмивка на тънките си уморени устни. Трябва да е приятно за бедната стара госпожица Стюбин да сънува хубав сън.

Джейни оставя книгата на масичката и излиза на пръсти от стаята. Угасва светлината и затваря вратата, за да даде възможност на госпожица Стюбин да остане насаме със своя войник.

Преди той да умре.

И преди тя да загуби завинаги този шанс.

9 СЕПТЕМВРИ 2005

0:45

— Защо не ми каза, че новото момче е Кабъл Стръмхелър? — сърди се Кари.

Джейни вдига поглед от учебника. Тя е на обичайното си място в библиотеката:

— Защото съм задник? — Усмива се чаровно.

Кари се сдържа да не се изкикоти:

— Да, такава си. Виждам, че го караш на училище.

— Само когато си изпусне автобуса — отговаря Джейни безгрижно.

Кари ѝ хвърля закачлива усмивка:

— Окей! Все едно. Избрана съм в комитета за годишника, така че ще отсъствам често от часовете за подготовка, да знаеш. Сега трябва да тръгна за първото събрание.

Джейни махва разсеяно с ръка и за миг се откъсва от пиесата, която чете за часа по английски:

— Забавлявай се. — Хлъзга се по седалката и намества краката си върху отсрещния стол. Чете „Камелот“ за учебното пътуване до Стратфорд в Канада следващия месец.

От време на време поглежда през рафтовете с книги, за да види дали някой наоколо няма сънен вид. Мисли, че може да се справи с всичко, стига да е на разстояние повече от пет-шест метра, освен ако не е кошмар — тогава се налага разстоянието да се увеличи драстично. За щастие, повечето сънища в училище обикновено са от типа „падане“, „гола презентация“ или нещо сексуално. И в повечето случаи няма проблеми с тях и не стига до припадък.

Това, което я убива, са разтърсващите и парализиращи кошмари.

12:55

КНИГАТА ПРЕД НЕЯ ВНЕЗАПНО ИЗЧЕЗВА. ДЖЕЙНИ ВЪЗДЪХВА И СЕ НАМЕСТВА НА МАСАТА. ОТПУСКА ГЛАВА ВЪРХУ ДЛАНИТЕ СИ И ЗАТВАРЯ ОЧИ.

НОСИ СЕ ВЪВ ВЪЗДУХА. А НЕ, СТИГА ВЕЧЕ С ТОВА ПАДАНЕ, ВЪЗМУЩАВА СЕ ТЯ. ПИСНАЛО Й Е ДО СМЪРТ ОТ ПАДАНЕТО.

СЦЕНАТА БЪРЗО СЕ ПРОМЕНЯ. ДЖЕЙНИ Е НАВЪН. ТЪМНО Е. ТЯ Е САМА ЗАД НЯКАКВА БАРАКА, НО ЧУВА ПРИГЛУШЕНИ ГЛАСОВЕ. НИКОГА ПРЕДИ НЕ Е БИЛА САМА В ЧУЖД СЪН И СЕ ЧУДИ КАК ХОРАТА МОГАТ ДА СЪНУВАТ, БЕЗ ДА ПРИСЪСТВАТ В СЪНИЩАТА СИ. ЛЮБОПИТНА Е. ЧАКА НЕРВНО, НАДЯВАЙКИ СЕ ДА НЕ Е НЕЧИЙ КОШМАР, КОЙТО ДА Я ИЗЕНАДА ИЗЗАД СТЕНАТА НА БАРАКАТА ИЛИ ОТКЪМ ХРАСТИТЕ.

ОТКЪМ ЪГЪЛА ПРИБЛИЖАВА, КЛАТУШКАЙКИ СЕ, ЧУДОВИЩНА ФИГУРА, ОБЛЯНА ОТ ЛУННА СВЕТЛИНА. КЪРШИ ХРАСТИ, РАЗМАХВА РЪЦЕ, ПОСЛЕ ГИ ПРОТЯГА КЪМ НЕБЕТО И ИЗДАВА УЖАСЯВАЩИ КРЯСЪЦИ. ДЖЕЙНИ УСЕЩА, ЧЕ КРАЙНИЦИТЕ Й ЗАПОЧВАТ ДА ИЗТРЪПВАТ. ОПИТВА СЕ ДА СЕ ИЗМЪКНЕ. НЕ МОЖЕ.

ДЪЛГИТЕ ПРЪСТИ НА ВЕЛИКАНА ПРОБЛЯСВАТ.

ДЖЕЙНИ СЕ ОБЛЯГА НА БАРАКАТА. ТРЕПЕРИ.

ГРОТЕСКНАТА ФИГУРА ТОЧИ НОЖОВЕТЕ-ПРЪСТИ ЕДИН В ДРУГ. СТЪРЖЕНЕТО Е ОГЛУШИТЕЛНО.

ДЖЕЙНИ ЗАПОЧВА ДА ПИЩИ.

ФИГУРАТА СЕ ОБРЪЩА И Я ВИЖДА.

ПРИБЛИЖАВА СЕ.

ТОВА ЧУДОВИЩЕ Й Е ПОЗНАТО.

ОТ СЪНЯ, СЛЕД КОЙТО СЕ ЗАБИ С ЕТЕЛ В КАНАВКАТА.

ДЖЕЙНИ СЕ ОДРЪПВА ОТ СТЕНАТА, ИСКА ДА ИЗБЯГА. НО КРАКАТА Й НЕ Я СЛУШАТ.

ЛИЦЕТО НА ЧУДОВИЩЕТО Е РАЗКРИВЕНО ОТ ГНЯВ, ТО Е СПРЯЛО ДА ТОЧИ НОЖОВЕТЕ СИ. СТОИ НА МЕТЪР И ПОЛОВИНА ОТ НЕЯ. ТЯ ЗАТВАРЯ ОЧИ. НИЩО НЕ МОЖЕ ДА МЕ НАРАНИ, ПОВТАРЯ.

КОГАТО ОТНОВО ОТВАРЯ ОЧИ, НАВЪН Е ДЕН. ТЯ Е НА СЪЩОТО МЯСТО ЗАД БАРАКАТА. А СТРАХОВИТАТА ЗАПЛАШИТЕЛНА ФИГУРА СЕ Е ПРЕВЪРНАЛА В ЧОВЕК — НОРМАЛЕН МЛАД МЪЖ.

И ТОЙ Е КАБЪЛ СТРЪМХЕЛЪР.

ВТОРА ДЖЕЙНИ ИЗЛИЗА ОТ ТЯЛОТО НА ДЖЕЙНИ И СЕ ПРИБЛИЖАВА ДО КАБЪЛ БЕЗ СТРАХ.

ДЖЕЙНИ ПРОДЪЛЖАВА ДА СТОИ ОБЛЕГНАТА НА БАРАКАТА.

КАБЪЛ ДОКОСВА ЛИЦЕТО НА ДРУГАТА ДЖЕЙНИ.

НАВЕЖДА СЕ.

ЦЕЛУВА Я.

И ТЯ ГО ЦЕЛУВА.

Той се откъсва от прегръдката и гледа към Джейни до бараката. По бузите му се стичат сълзи.

— Помогни ми! — моли я Кабъл.

13:35

Звънецът бие. Мъглата се разсейва, но Джейни е неспособна да се движи. Не още. Трябва ѝ поне минута.

13:36

Или две.

13:37

Усеща ръка върху рамото си и подскача.

Километър, метър, сантиметър... какво?

Вдига поглед.

— Готова ли си? — пита той. — Не знаех дали си чула звънеца.

Тя го гледа втренчено.

— Добре ли си, Ханаган?

Тя кимва и си събира учебниците.

— Да — гласът ѝ още не се е възвърнал напълно. Прочиства гърло. — Да — казва твърдо и се усмихва разтреперана. — А ти? Имаш вдлъбнатина на бузата.

— Заспах върху учебника.

— Предположих.

— Ти също, а?

— Аз, ами-и... сигурно съм била много изморена.

— Изглеждаш стресната. Да не си сънувала кошмар?

Тя го поглежда, докато вървят през тълпата към кабинета по политически науки. Той я хваща през кръста, придържайки я към себе си, за да не се загубят по коридора.

— Не съвсем — отговаря тя и примигва. — А ти?

Думите излизат от устата ѝ насечени като куршуми.

Звънецът бие, те са на вратата, той се обръща рязко и вижда изражението ѝ. Спира. Претърсва лицето ѝ с присвити очи. Тя открива

в погледа му смут. Дори съзира леко изчервяване, но не може да бъде сигурна за причината.

Учителят влиза и ги изпраща по местата им.

Джейни поглежда през рамо, два реда назад, по средата.

Кабъл продължава да я следи с очи, напълно объркан. Поклаща глава почти незабележимо.

Тя гледа към дъската, но не я вижда. Опитва се да си отговори. Какво, по дяволите, не ѝ е наред. И какво не му е наред на него, та да сънува такива сънища. Дали той знае? Дали я е видял този път?

14:03

Намачкано листче хартия се приземява върху чина на Джейни. Тя подскача и после бавно се обръща към Кабъл. Той се е изтегнал небрежно на стола, драска си по тетрадката, изглежда прекалено невинен.

Джейни разтваря хартиятката.

Заглажда я.

Да, МОЖЕ БИ... (?)

Това е написано на листчето.

29 СЕПТЕМВРИ 2005

14:25

Кльощавата дългочоса фигура на Кабъл Стръмхелър е облежната на капака на колата ѝ. Същият Кабъл, който сънува в един сън едновременно чудовища и нея самата. Косата му е мокра.

— Хей — подвиква му леко Джейни. И нейната коса е мокра.

— Защо ме избягваш?

Тя въздиша:

— Избягвам ли те? — Знае, че звучи фалшиво.

Той не отговаря.

Тя влиза в колата.

Пали двигателя.

Колата потегля.

Кабъл просто стои на паркинга и я гледа. С кръстосани на гърдите ръце. Нервно стиснати устни.

Тя се пресяга и сваля стъклото:

— Влизай. Вече си изпуснал автобуса.

Изражението му не се променя.

Той не помръдва.

Тя чака, още минутка.

Той се обръща и си тръгва към вкъщи.

Тя го проследява с поглед, въздиша раздражено и потегля с бясна скорост. Гумите на колата свистят на завоя. Идиот.

10 ОКТОМВРИ 2005

04:57

НА ТЪНКО ЛИСТЧЕ ХАРТИЯ В ТЪМНИНАТА НА СОБСТВЕНИЯ СИ СЪН ДЖЕЙНИ
ПИШЕ:

ПАЗЯ ВСИЧКО В СЕБЕ СИ.
НАЛАГА СЕ.
ЗАРАДИ ТОВА, КОЕТО ЗНАМ ЗА ТЕБ.

ПОСЛЕ ГО СМАЧКВА, ПАЛИ КЛЕЧКА КИБРИТ И ГО ПРЕВРЪЩА В ПЕПЕЛ.
ОБГОРЕНИТЕ ОСТАНКИ СЕ СБРЪЧКВАТ И ВЯТЪРЪТ ГИ ПОНАСЯ НАДОЛУ ПО УЛИЦАТА,
ПРЕЗ ДВОРОВЕТЕ. КЪМ НЕГОВАТА КЪЩА. ТОЙ ГИ СТЪПКВА, ДОКАТО БАВНО КРАЧИ
КЪМ АВТОБУСА. ПОД ТЕЖЕСТТА НА ПОДМЕТКИТЕ МУ ПЕПЕЛТА СЕ РАЗПАДА. ТЯ Е
ПО-МЕКА ОТ СУХИТЕ НОЕМВРИЙСКИ ЛИСТА, КОИТО СЕ ТРУПАТ ПРЕД ПРАГА МУ.
ВЯТЪРЪТ Я ПОГЛЪЩА. НЯМА Я.

7:15

Джейни се събужда, закъсняла за училище. Примигва.

Никога преди не е сънувала — или поне не помни.

Била е само в съня на другите.

Хубавото е, че по време на собствените си сънища може да спи.

С мокър гребен слага в ред правата си пепеляворуса коса, мие
зъбите си с рекордна бързина, пъха два долара в предния джоб на
джинсите и грабва раницата си, като междуременно отчаяно търси
ключовете. Ето ги на кухненската маса. Взема ги, казва довиждане на
майка си, която стои до мивката по нощница, яде кексче и гледа
безцелно през прозореца.

— Закъснявам — провиква се Джейни.

Майка ѝ не отговаря.

Джейни оставя вратата да се затвори с трясък, но не от яд. От
бързане. Качва се в колата си и се изстрелва към гимназията. Звънецът

бие, тя е на десетина крачки от кабинета по английски, точно както и половината от класа. Промъква се до чина си — последния в редицата до вратата — незабелязана от никого, освен от Кари, която я посреща със сънлива усмивка. Тихомълком довършва домашното си по математика, докато учителят обяснява за предстоящото учебно пътуване до Стратфорд през уикенда.

Кабъл е с гръб към нея. Неочаквано изпитва желание да докосне косата му. Ако можеше да го стигне, би го сторила. Не, не, клати тя отрицателно глава. Чувствата ѝ към него са много объркани. По-скоро е странно, отколкото ласкателно това, че той я сънува. Особено след като малко преди това е бил онова ужасяващо създание. Дори си признава, че донякъде я е страх от него.

Тя вече знае къде живее.

Само на две пресечки.

В онази малка къща на улица „Уейвърли“.

— Разписанието на стаите ви — мърмори господин Пърсел, размахвайки над главата си яркожълти листчета, подобни на слънчеви лъчи, преди да раздаде по една купчина на предните чиновци. — Нямате право на промени, тъй че не се и опитвайте.

Джейни вдига поглед чак когато из стаята се разнасят хихикания и охкания. Момчето пред нея не се обръща да ѝ подаде листчето. Мята го през рамо. Хартийката хвърква, рее се из въздуха, плъзва се по ламинирания чин и точно преди Джейни да успее да я хване, се пъха под обувката на Кабъл Стръмхелър. Той я подритва към Джейни, без да осъзнава какво прави. Косата му леко се залюлява над раменете.

По списък Джейни е в стая с три богати снобки от баровската част на северен Фийлдридж: Мелинда Джефърс, която ненавижда Джейни, приятелката на Мелинда, Шей Уилдър, която мрази Джейни по подразбиране, и капитана на женския футболен отбор, Савана Джаксън, която се преструва, че Джейни не съществува. Поема си дълбоко въздух. Май ще трябва да спи в автобуса.

Но все пак е любопитна дали след всичките тези години Мелинда още сънува Кари с гигантски цици.

О, КАНАДА

14 ОКТОМВРИ 2005

03:30

Джейни се среща с Кари под черното небе на алеята пред къщата ѝ. Разменят само сънени усмивки вместо поздрав и Джейни се качва на седалката до шофьора в трейсъра на приятелката си. Пътуват до училище в безмълвния мрак. Джейни се радва, че не ѝ се налага да шофира в този ранен час.

Близо до училище подминават Кабъл Стръмхелър. Той върви пеша. Кари намалява и спира, сваля стъклото и го пита дали иска да го закарат, но той махва с ръка и отвръща с кисела усмивка:

— Почти съм стигнал.

Малко по-нататък автобусът на „Грейхаунд“^[1] лъщи под светлините на училищния паркинг.

Джейни поглежда Кабъл. Той улавя погледа ѝ и свежда очи към земята. Тя се чувства отвратително.

След последния им напрегнат разговор, когато едва не се скараха, Кабъл и Джейни изобщо не си говорят.

Но Джейни се вижда с него в сънищата му в библиотеката и те се целуват.

Тя е с него и когато той се превръща в разярен маниак. Лунатик с белези по лицето и ножове на пръстите, който намушква, разчленява и обезглавява един мъж на средна възраст, отново, и отново, и отново. Успокоението от това, че не убива никого другого, не е голямо.

Не убива поне засега.

Поне не нея.

И всеки път, когато той сънува, звънецът бие, преди Джейни да разбере как да му помогне. Но да му помогне *за какво?* Да му помогне *как?*

Няма представа. Няма власт. Защо всички тези хора я молят за помощ? Тя не може да направи нищо.

Просто.

Не може.

Да направи.

Нищо.

Едно е сигурно, напоследък определено не успява да свърши кой знае какво в часовете за самоподготовка.

03:55

Закъсняващите, поспаливите и непукистите или вече са пристигнали, или са зачеркнати от списъка на учителите. Кари се настанява с Мелинда по-напред.

Джейни сядна на последния ред отдясно, до прозореца. Възможно най-далеч от всички. Набутва сака в отделението над главата си. С радост забелязва, че тоалетната е в предната част на автобуса. Обръща малкото телевизорче над главата си така, че синята светлина да не я заслепява, и пуска облегалката назад. Няма много място, защото е в дъното на автобуса.

Преди да потеглят, Джейни се унася в дрямка.

04:35

В лицето внезапно я плисква вода и тя се събужда. Намира се в езеро, напълно облечена. Трепери. Момче на име Кайл крещи и пада от небето. Сцената се повтаря пак и пак, докато най-накрая то се озовава във водата. Но не може да плува. Джейни усеща, че пръстите ѝ изтръпват, рита с крака, опитвайки се да спре съня, да се измъкне.

И изведнъж сънят прекъсва.

Джейни се изправя стресната и примигва. От тъмнината на предната седалка изниква лице и се надвесва над нея.

— Какво, по дяволите, ти става? — казва Кайл.

— Извинявай! — изхриптява Джейни. Сърцето ѝ препуска. Сънищата с удавници са най-гадни. Е, почти.

Чува шепот в ухото си, докато все още се опитва да възвърне зрението си.

— Добре ли си, Ханаган? — Кабъл я обгръща с ръка през рамото. Звучи притеснено. — Трепериш. Да не би да получи пристъп? Искаш ли да кажа да спрат автобуса?

Джейни го поглежда.

— О, здравей! — Гласът ѝ е дрезгав. — Не знаех, че си тук. Аз... — Затваря очи. Опитва се да мисли. Размахва пръст във въздуха, за да покаже, че ѝ трябва минутка. Но вече усеща следващият сън да се задава. Няма много време. И трябва да го подготви. Няма избор.

— Кабъл. Не се шокирай, ако... когато това се случи отново, окей? НЕДЕЙ да спиращ автобуса. НЕДЕЙ да казваш на никого, за бога. Каквото и да става. — Стиска облегалките с ръце и се бори да задържи зрението си ясно. — Можеш ли да ми се довериш и просто да го оставиш да се случи?

Болката от опитите ѝ да се концентрира, е непоносима. Тя се свива, главата ѝ ще се пръсне.

— Ох, мамка му! — изплаква шепнешком. — Толкова глупаво, толкова глупаво беше да идвам на това пътуване. Моля те, Кабъл. Помогни ми. Не позволявай... някой... ох... да ме... види.

Кабъл я гледа в изумление.

— Добре — казва. — Добре. Господи.

Но с Джейни вече няма връзка.

Сънищата се нахвърлят върху нея от всички страни без почивка. Сетивата ѝ са претоварени. Това е нейният физически, умствен и емоционален тричасов кошмар.

07:48

Джейни отваря очи. Някой говори по микрофон.

Когато мъглата се разсейва и може да вижда отново, забелязва, че Кабъл е вперил поглед в нея, вцепенен. Очите му са безумни, косата му е разрошена. Лицето му е бяло. Обгърнал е раменете ѝ.

По-скоро ги е сграбчил.

Плаче ѝ се. Затваря очи и не мърда. Не може да мърда. Сълзите потичат. Кабъл нежно бърше бузите ѝ с пръсти.

От това ѝ се доплаква още повече.

08:15

Автобусът спира на паркинг на „Макдоналдс“. Всички слизат един по един. Всички, освен Джейни и Кабъл.

— Иди да хапнеш нещо — прошепва тя уморено. Гласът ѝ още не се е възвърнал.

— Не.

— Сериозно. Аз ще се оправя сега, след като всички... си тръгнаха.

— Джейни.

— Тогава ще идеш ли да ми вземеш на мен един сандвич? —
Още диша тежко. — Трябва да ям. Нещо. Каквото и да е. Има пари в десния джоб на якето ми. — Усилието да вдигне ръка е твърде голямо.

Кабъл я гледа. Погледът му е изтощен. Замъглен. Сваля очилата си и се почесва по носа, после разтърква очи. Въздъхва дълбоко.

— Сигурна ли си, че си добре? Ще се върна след пет минути, даже по-малко. — Страхува се да я остави.

Тя се усмихва уморено.

— Ще се оправя. Моля те. Но не мисля, че ще мога да се изправя на крака, ако не хапна нещо. Това беше много по-зле, отколкото очаквах.

Той се колебае и накрая издърпва ръката си иззад раменете ѝ.

— Веднага се връщам.

Изхвърча навън. Тя го гледа през прозореца. Той тича през празната алея на Макдрайв, застава на гишето и почуква по микрофона. Джейни се усмихва. Ама че е нахален.

Връща се с торба, пълна със сандвичи, няколко кексчета, кафе, портокалов сок, мляко и шоколадов шейк.

— Не бях сигурен какво искаш — казва той.

Джейни прави усилие и се изправя. Надига сока и гълта жадно, докато свърши. Прави същото и с млякото.

— А бира можеш ли да пиеш така?

Тя се усмихва, благодарна, че не я разпитва за странното ѝ поведение.

— Не съм пробвала.

— Мъдро.

— А ти? — Тя отхапва от сандвича.

— Аз не пия всъщност.

— Нито дори малко понякога?

— Ами, не.

Поглежда го.

— Мислех, че си купонджия. Наркотици?
Кабъл забавя отговора си за част от секундата.

— Nada^[2].

— Брей! Но по едно време изглеждаше много пропаднал.
Той мълчи. Усмивва се любезно.

— Благодаря. — После кимва към сандвича й.

— Извинявай — казва Джейни.

Той зяпа предната седалка, тя дъвче. Подава му сандвич, той го разопакова и бавно започва да се храни. Седят в мълчание.

Джейни се оригва шумно.

Кабъл я поглежда. Смее се.

— Боже, Ханаган, трябва да участваш в състезания.

Пият от шейка и двамата.

08:35

Останалите ученици се качват на автобуса по двойки и тройки.
Някои остават отвън за по цигара.

08:41

Автобусът потегля отново.

— И сега какво? — пита Кабъл. В очите му се чете загриженост.
Разресва косата си с пръсти, тя бухва и пада обратно.

— Ако пак се случи, просто не се паникьосвай — Джейни свива
безпомощно рамене. — Не знам какво да ти кажа. Обещавам да ти
обясня, когато мога. Къде сме, между другото?

— Наближаваме.

Тя претърсва джоба си и открива десетдоларова банкнота и му я
подава.

— За закуската.

Той клати глава и отблъсва ръката й.

— Считай го за първа среща, става ли?

Тя дълго го гледа. Стомахът й се свива.

— Става — прошепва накрая.

Той прокарва пръсти по бузата й.

— Изглеждаш изтощена. Можеш ли да поспиш?

— Докато някой друг не заспи, предполагам, че да.

Погледът му отново става тревожен.

— Какво означава това, Джейни?

Прегръща я през раменете. Тя обляга глава на гърдите му, без да отговаря. След минути вече спи като бебе. Той поема дланта ѝ със свободната си ръка и преплита пръсти с нейните. Поглежда я и подпира буза върху косата ѝ. Скоро също заспива.

09:16

Джейни е навън, в тъмното. Обръща се назад, бараката е там. Този път я заобикаля, за да го види как идва.

Изглежда нормално, не е чудовище, стои до задната врата на близката къща и наднича вътре. После трясва вратата и тръгва през сухата, пожълтяла трева. Мъжът на средна възраст изхвърча след него и крещейки, застава на стъпалата на верандата. Държи метална кутия в едната ръка и бутилка бира и цигара в другата. Креци му. Кабъл се обръща с лице към него, стои неподвижен, в очакване да го доближи.

Мъжът удря Кабъл в лицето и го поваля. Момчето се гърчи по гръб като уплашен рак, който се мъчи да избяга. Мъжът се надвесва над тялото му, смачква кутията, от нея се излива течност и напоява ризата и панталоните на Кабъл.

И тогава.

Мъжът хвърля горящата цигарата върху Кабъл.

Кабъл се подпалва.

Мята се в пламъци на земята.

Пищи като нещастно измъчвано зайче.

После Кабъл се трансформира. Става чудовище и огънят изчезва. От пръстите му поникват ножове. Тялото му расте като туловището на Хълк.

Джейни вижда всичко иззад бараката. Не иска да гледа повече. Стига. Лошо ѝ е, гади ѝ се, че е станала свидетел на всичко това. Обръща се рязко.

Зад нея, ужасен, стои Кабъл.

Нормалният.

09:43

Джейни чака цяла вечност да се изчисти погледът ѝ. Да се върнат усещанията ѝ. Изправя се на седалката като обезумяла. Пресяга се към него.

Кабъл се е прегънал на две, стиска глава в ръцете си.

Трепери.

Обръща се към нея бесен. Гласът му е груб:

— Какво, по дяволите, не е наред с теб!

Джейни не знае какво да каже.

Седалките се тресат от гнева му.

10:05

Кабъл не продумва до пристигането им в Стратфорд. Накрая проронва сухо:

— Късмет!

После слиза от автобуса и се отправя към стаята си.

Джейни го изпраща с поглед.

Затваря очи, после пак ги отваря и тръгва след мажоретките в противоположна посока.

Вътре в стаята групичката се държи така, сякаш е невидима.

На Джейни това ѝ харесва.

14:00

Учениците се събират във фойето. „Камелот“ започва след половин час. Джейни се качва в автобуса изтощена и сяда отново на последната седалка.

Кабъл не се появява.

14:33

Пиесата започва. Джейни се извинява и става от първия ред, за да отиде на близкия почти празен балкон. Там спи дълбоко през следващите три часа, събужда се на последната сцена. Промъква се обратно на първия ред и се връща с другите в автобуса.

18:01

Отбиват се в „Пица Хът“. Разполагат с един час да хапнат нещо преди вечерната постановка.

Джейни си взима меню за вкъщи, яде в автобуса и заспива. Проспива цялата пиеса на задната седалка. Никой не дава признаци да е забелязал, че е останала вътре.

23:33

Автобусът се връща обратно до хотела, пълен с изморени хлапета. Джейни рухва на леглото. Изтръпнала е, но не от нечий сън. Не и този път. Мисли си за Кабъл. Плаче тихо на възглавницата си в тъмното. Отоплителната система бучи силно. Савана, капитанът на женския футболен отбор, се свлича върху завивките в съседното легло. Не си говорят. Лежат объркани, всяка на ръба на леглото си.

---

[1] Голяма компания за автобусен транспорт в САЩ. — Б. ред. ↑

[2] Нищо (исп.) — Б. ред. ↑

15 ОКТОМВРИ 2005

01:04 — 06:48

ДЖЕЙНИ ПРЕСКАЧА ОТ СЪН В СЪН.

САВАНА СЪНУВА, ЧЕ Е ВЛЯЗЛА В НАЦИОНАЛНИЯ ОТБОР ПО ЖЕНСКИ ФУТБОЛ НА СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ И СЕ Е ЗАПОЗНАЛА С ЛЕГЕНДАТА МИА ХАМ, ВЪПРЕКИ ЧЕ ТЯ ВЕЧЕ Е ПЕНСИОНИРАНА. КАКВА ИЗНЕНАДА — ТАЗИ ИСТОРИЯ СПОКОЙНО БИ МОГЛО ДА БЪДЕ ЕПИЗОД ОТ „ХАНА МОНТАНА“. ТОЧНО КОГАТО ДЖЕЙНИ СЕ ЧУДИ ДАЛИ САВАНА НЕ Е НЕИЗЛЕЧИМО ТЪПА, СЪНЯТ СЕ НАСОЧВА КЪМ КАЙЛ — ОНЗИ, КОЙТО СЕДЕШЕ ПРЕД ДЖЕЙНИ В АВТОБУСА. ИНТЕРЕСНА КОМБИНАЦИЯ. ДЖЕЙНИ Е ЗАИНТРИГУВАНА.

НО ВЕЧЕ Е В СЪНЯ НА МЕЛИНДА.

МЕЛИНДА СИ Е СПРЕТНАЛА ТРОЙНО СЕКС ПАРТИ, В КОЕТО НЯМА НИЩО ИЗНЕНАДВАЩО, С ШЕЙ УИЛДЪР И, РАЗБИРА СЕ, С КАРИ. В НАЧАЛОТО СЕКСЪТ Е НОРМАЛЕН, ПОСЛЕ ЗАПОЧВА ДА ИЗДАВА НЕВЕРОЯТНО ЛОШ ВКУС, ПОНЕ СПОРЕД ДЖЕЙНИ. ТЕЛАТА НА КАРИ И ШЕЙ СА, МЕКО КАЗАНО, С НЕРЕАЛНИ РАЗМЕРИ. ЗА ПРЪВ ПЪТ В ЧУЖД СЪН ДЖЕЙНИ УСПЯВА ДА СЕ ОБЪРНЕ И ДА НЕ ГЛЕДА.

СМЯТА ГО ЗА ИЗКЛЮЧИТЕЛНА ПОБЕДА.

ПОСЛЕ ИДВА РЕД НА ШЕЙ.

ТЯ СЪНУВА КАБЪЛ СТРЪМХЕЛЪР.

ПРЕЗ ЦЯЛОТО ВРЕМЕ.

И ПО МНОГО РАЗЛИЧНИ НАЧИНИ.

ДО СУТРИНТА ДЖЕЙНИ МРАЗИ ШЕЙ ДО МОЗЪКА НА КОСТИТЕ СИ. И ИМА УЖАСНИ ТЪМНИ КРЪГОВЕ ПОД ОЧИТЕ.

08:08

ШЕЙ, МЕЛИНДА И САВАНА СЛИЗАТ ЗА ЗАКУСКА. ТЯ ЗАПОЧВА В 10:00.

— Ще се видим в автобуса — казва Джейни, въпреки че умира от глад. Другите момичета не си правят труда да ѝ отговорят. Тя извързва поглед с досада.

Взема душ, увива косата си с кърпа и се мята обратно в леглото. Настройва алармата за обяд. Автобусът ще се върне в един часа за багажа и за учениците, които са предпочели да не гледат третата пиеса.

08:34

Джейни сънува за втори път през живота си. Сънува, че е САМА, ДАВИ СЕ В някакво тъмно езеро, а Кабъл е на брега с въже, но не ѝ го хвърля. МАХА МУ ИСТЕРИЧНО, ТОЙ НЕ Я ВИЖДА. И тя БАВНО ПОТЪВА. ВЪВ ВОДАТА ВИЖДА ДРУГИ КАТО НЕЯ. БЕБЕТА, ДЕЦА, ТИЙНЕЙДЖЪРИ, ВЪЗРАСТНИ. ВСИЧКИ СЕ НОСЯТ ПОД ПОВЪРХНОСТТА И НИКОЙ НЕ МОЖЕ ДА ѝ ПОМОГНЕ.

ЗАЩОТО ВСИЧКИ СА МЪРТВИ.

ОЧИТЕ ИМ СА ИЗПЪКНАЛИ.

Алармата спира да звъни и Джейни надава вик. Кърпата се е свлякла и разрошената коса закрива лицето ѝ. Не вижда нищо.

Някой чука силно на вратата.

Той е.

Държи хартиен плик с храна.

Изглежда унил.

Влиза в стаята, затваря вратата, заключва, хваща ръката ѝ и я прегръща. Съкрушен е.

— Не разбирам. Просто не разбирам. Защо ми го причини?

Тя също се чувства съкрушена.

— Мога да обясня — казва. Заравя лице в ризата му и плаче. — Само ме прибери у дома.

Отпускат се на леглото и просто си лежат тихичко.

Само това.

Докато става време да се връщат вкъщи.

14:00

Джейни и Кабъл пак са на задните седалки. Кари и Мелинда са пред тях. От другата страна на пътеката Савана и Кайл се натискат. Джейни си казва, че трябва да започне да прави залози за тези неща.

Пред тях е Шей или поне багажът ѝ. Тя, изглежда, е решила яростно да игнорира Джейни. Опитва се да завърже разговор с Кабъл, като сядна на пътеката до него. Той е студен и не особено заинтригуван.

Това само настървява още повече Шей.

Кари и Мелинда се обръщат една към друга на седалките, за да си говорят. Кабъл участва в разговора, шегува се, Джейни гледа през прозореца. Той пъха ръката си в нейната.

Другите забелязват.

Кари ѝ намига.

Мелинда я поглежда с пламнал поглед.

Шей се намества на пътеката и се обляга на крака на Кабъл, пърхайки с мигли като обезумяла. Направо е плашеща.

В предната част децата жужат и се смеят, пеят, приказват. Будни са и не спират да се движат. Джейни изпада в приятен унес с глава, опряна на прозореца.

19:31

Вече са на паркинга пред гимназия „Фийлдридж“. Кабъл внимателно буди Джейни. Тя се изправя на седалката, чудейки се къде се намира. Той се усмихва и ѝ прошепва:

— Успя да поспиш.

Събира саковете им и слиза с нея от автобуса. Придружава я до колата на Кари.

— Хайде, Кабъл — казва Кари и се подсмивва. — Нека те закарам. Освен ако не искаш Шей да... а, ето я и нея.

Кабъл гледа ужасен. Пъха се на задната седалка в колата на Кари, без да издаде звук:

— Да се махаме оттук. Скапани тъпи мажоретки.

Кари се смее. Излиза от паркинга, продължава по улицата, изпреварвайки останалите, и се обръща към Кабъл:

— Е, къде живееш?

— На „Уейвърли“. На две пресечки източно от вас. Но ще слеза с Джейни и ще се прибера пеша, ако нямаш нищо против. Тя има някакво предубеждение към моята улица.

— Моля!?! — извисява глас Кари.

— Нищо. Кейб, млъквай — засмива се Джейни.

Кари отбива в тяхната алея. Навън е хладно. Свежо. Сърпът на луната хвърля оранжева светлина върху покрива на Етел, паркирана на алеята на Ханаган. Кари взема багажа си, прозявайки се.

— Ще си лягам. Хайде, до после. — Довлича се до входната врата, отключва, махва им с ръка и влиза, като хлопва след себе мрежата против комари.

Джейни държи сака си и маха на Кари. Поглежда Кабъл. Неловко е да стоят пред къщата ѝ. Тръгват към входа.

— Искаш ли да влезеш за малко? — предлага Джейни, като се опитва да не издава притеснението си.

— Става — съгласява се той. Гласът му звучи успокояващо. — Мисля, че имаме за какво да поговорим. Вашите тук ли са?

— Майка ми сигурно вече е припаднала в стаята си. Само аз и тя сме.

— Супер — отвърща той, но в очите му се чете разбиране.

Влизат. От майка ѝ няма и следа, освен малка празна бутилка от водка на плота в кухнята и мивка, пълна със съдове. Джейни хвърля бутилката в боклука.

— Извинявай за кочината — казва засрамено. — Къщата блестеше, когато я оставих вчера сутринта.

— Забрави. После може да почистим, ако искаш.

Джейни разперва ръце към хола:

— Ами. Това е.

— Спиш тук, а? — Той не се шегува.

— Не, имам си стая. Ела.

Отваря вратата. Вътре няма много мебели и е спретнато.

— Хубаво е — казва Кабъл. Хвърля бърз поглед към леглото, обръща се рязко и двамата се връщат в хола.

— Гладен ли си?

— Червата ми къркоят — признава той.

— Чакай да видя какво имаме. — Джейни претърсва шкафовете и хладилника и се връща с празни ръце. — Лоша работа. Съжалявам — казва накрая и се завърта. — Тук няма нищо.

Тогава осъзнава, че той я е наблюдавал през цялото време.

— Можем да си вземем пица.

— Звучи добре.

— Излиза ли ти се?

Джейни въздъхва и се почесва.

— Не съвсем.

— Добре. Да поръчаме.

Джейни намира номера на „Пицата на Фред“ и поръчва.

— Трийсет минути — обявяват от другата страна.

Кабъл хвърля дващсетдоларова банкнота на масичката за кафе и сядва.

— Кейб.

— Да.

— Какво е това?

— Това са дващсет долара, Ханаган.

Джейни въздъхва.

— Хайде да сме откровени един с друг, става ли?

— Ама разбира се. Все пак цялата ни връзка се основава на това, нали? — Усмива се язвително и свежда поглед.

Тя се свива от неудобство, докато думите му висят укорително във въздуха.

— Виж, съжалявам — започва тя. — Имам много да обяснявам. Но със сигурност знам, че нямаш повече пари за харчене от мен самата. Тъй че, защо аз не платя?

— Не. Следващ въпрос.

Джейни се настанява до него и поклаща глава. Отказва се да спори.

— Добре.

Сяда по турски и се обръща към него.

— Окей. Как успя да влезеш два пъти в съня?

Той отмества поглед настрани, после пак я поглежда.

— Направо на въпроса, значи.

— Ами, да.

— Добре... Отговорът сигурно е: Нямам. Никаква. Шибана. Представа. И ми кажи кога е мой ред да задавам въпроси. Защото бих искал да знам как, по дяволите, ти влезе в моя сън.

Джейни се изчервява:

— Някои от сънищата ти са доста хубави.

— А, така ли?

Съвсем неочаквано Кабъл се навежда напред и хваща брадичката ѝ. Доближава я и проследява скулите ѝ с палец. Слага устни върху

нейните.

Джейни се отдава на целувката. Затваря очи и обгръща рамото му с ръка. Изследват устните си със сладост. Кабъл заравя пръсти в косата ѝ и я придърпва по-близо. Но преди това да прерасне в нещо друго, Джейни се отдръпва. Усеща крайниците си като гумени.

— По дяволите! — заеква тя. — Ти... ти...

Той се усмихва лениво с все още влажни устни.

— Какво?

— Целуваш се по-добре отколкото си представях. Дори в...

Той премигва.

— Не — в гласа му звучи протест. — Не, не, не. Дори не ми казвай, че и там си била.

Тя прехапва устна.

— Да. Ако не беше спал в библиотеката, може би нямаше да знам това.

— Боже! — възкликва той. — Вече нищо лично ли не ми остана?
— Обръща се смутен. — Мисля, че трябва да започнеш отначало.

Джейни въздъхва и се отпуска на канапето. Чувства се така, сякаш ѝ предстои да преживее всичко отново.

— Кратката версия ли? Сънищата на хората ме засмукват. Не мога да направя нищо. Не мога да ги спра. Това ме побърква.

Той я гледа продължително.

— Окей, но как? Това е просто странно.

— Не знам.

— От скоро ли е?

— Не. Първия път, който си спомням, бях на осем.

— Значи в онзи сън, моя, когато стоях зад теб и се гледах как...

— Държи се за главата и разтрива слепоочията си. — Добре, значи така виждаш сънищата? Както аз наблюдавах моя, докато го сънувах.

— Много е особено, нали — казва Джейни меко. — Знам, че всичко е наистина много идиотско. Съжалявам.

На вратата се чука. На Джейни ѝ олеква. Скача. Грабва двайсетачката и отива да отвори.

Оставя пицата и двулитрова бутилка пепси на масичката и отива в кухнята за бира, чаши, салфетки и картонени чинии.

Налива пепси на Кабъл и отваря бирата. Отпива глътка, докато той си взема парче пица.

— Сега, кажи какво друго си виждала в сънищата ми, преди да ме хване параноята?

— Окей — започва тя плахо. — Стоим зад бараката, обора или каквото там е. Това задният ти двор ли е?

Той кима, дъвчейки.

— До вчера те бях виждала само в образа на онова чудовище — Джейни свива несигурно рамене, — онова и кухнята. Което хвърли стола. Това беше чисто съвпадение, дори не предполагах, че ти си онзи, който сънува. Не и в началото. Просто карах покрай твоята къща.

Кабъл затваря очи, потръпва и оставя пицата си в чинията.

— Значи, ти си била — казва той след малко. — Знаех си, че съм виждал колата ти преди. Смятах те за... някой друг. — Замълчава, потънал в мисли. — Дворът. О, боже, твоето суеверие... По дяволите!

Той изпъва гръб, ръцете му застиват във въздуха, затваря очи. Връща се мислено назад. Свързва нещата. После се обръща към нея, гледайки я изпитателно.

— Можеше да се разбиеш тогава.

— Изобщо не съм разбрала, че някой ме е видял.

— Фаровете. Фаровете на колата ти. Това ме събуди. Светеха в прозореца ми... Господи, Джейни.

— Прозорецът на стаята ти трябва да е бил отворен. Иначе нямаше да се случи. Нямах представа, че е твоята къща.

Той се отпуска и поклаща леко глава, опитвайки се да подреди пъзела.

— Добре. Давай към хубавата част, преди съвсем да съм си изгубил апетита.

— Там зад бараката... Ти идваш при мен. Докосваш лицето ми. Целуваш ме. И аз те целувам.

Кабъл мълчи.

— Това е — казва Джейни.

Той внимателно я поглежда.

— Само това?

— Да. Кълна се. Но целувката си беше хубава.

Кабъл кима, потънал в размисъл.

— Проклетият звънец винаги бие в този момент, нали.

Тя се усмихва.

— Да.

Мълчи, чуди се дали да не му каже за онази част от съня, в която я моли за помощ, но той вече е на друга тема.

— Значи, когато те намерих на масата в библиотеката преди няколко седмици и ти едва смогна да се изправиш... Ти не спеше тогава, нали?

— Не.

— Зле ли беше?

— Много зле.

Той сваля очилата и притиска главата си с ръце. Разтрива очи.

— Боже мой. Помня онзи сън. — Навежда глава. Джейни чака да продължи. — Значи затова като те питах дали си сънувала кошмар, ми отговори така уклончиво.

— Просто исках да разбера дали си разбрал, че съм била там и съм гледала. Дори когато говорят с мен в сънищата си, хората после не си спомнят нищо. Поне не го споменават.

— Не се сецям да съм те виждал там или да съм говорил с теб, освен когато всъщност те сънувам — размишлява Кабъл. После изведнъж казва: — Джейни, ами ако не искам да го виждаш?

Джейни си взима парче пица.

— Много се старая, опитвам се да се измъквам от сънищата. Не желая да съм воайор, наистина, но не зависи от мен. Почти невъзможно е. Поне засега. Но все пак напредвам. Бавно. — Прави пауза. — Ако не искаш да виждам нищо, предполагам, че не трябва да спиш близо до мен.

Кабъл я поглежда с усмивка.

— Да, но съм известен с това, че спя в училище.

— Би могъл да си смениш програмата. Или аз моята. Ще направя каквото искаш.

Поглежда недоядената пица и оставя чинията. Чувства се отвратително.

— Каквото искам? — пита той.

— Да.

— Опасявам се, че не си видяла този сън докрай.

Тя го поглежда. Той среща очите ѝ и Джейни усеща как я залива топлина.

— Може би предпочитам да го изпитам наяве — казва смутено.
Той отпива от пепсито си.

— Преди да се отнесем съвсем... Разкажи ми какво се случва с теб.

Тя мълчи. Избягва погледа му.

— Господи! — продължава той. — Сега схванах защо изперка така, когато се престорих, че не съм аз. Ти трябва да си пълна развалина, Ханаган. — Гали ръката ѝ и тя се обляга на рамото му. Целува я по главата. — Нямах представа колко ми беше гадно заради това, което направих.

— Няма нищо — казва тя и добавя: — И извинявай за оня ужасен фал в баскетболния мач.

— Всичко е наред. Имах протектор на слабините.

Той върти кичур от косата ѝ на пръста си.

— И кога спиш? Имам предвид нормално?

Джейни се усмихва уморено.

— Обикновено спя нормално, когато съм сама в стаята си. На тринайсет помолих майка си да ми направи услугата да припада в спалнята, не тук. Затворената врата някак блокира всичко.

— Но какво точно се случва?

Тя затваря очи.

— Най-напред преставам да виждам. Всичко около мен става черно. Затворена съм като в капан. Ако е някой лош сън, започвам да треперя и първо пръстите ми изтръпват, после стъпалата и колкото по-тежък е кошмарът, толкова по-силно се парализирам.

— Джейни — казва той нежно и я поглежда.

— Да.

Той гали косата ѝ.

— Тогава в автобуса си помислих, че умираш. Тресеш се, гърчиш се, очите ти се обръщат под клепачите. Бях готов да открадна най-близкия телефон, да натикам портфейл в устата ти, за да не си счупиш зъбите и да се обадя на 911.

Джейни мълчи дълго.

— Не е толкова лошо, колкото изглежда.

— Лъжеш.

Тя го поглежда. После признава:

— Да, наистина е зле.

— Кой друг знае? Майка ти?

Тя гледа недоядената пица. Поклаща глава.

— Никой. Нито дори тя.

— Не си ли била на лекар за това?

— Не. Не за помощ.

Той разперва ръце.

— Но защо? — Гледа я изненадан. И тогава изведнъж разбира защо. — Извинявай.

Тя не отговаря. Мисли. Мисли усилено.

— Знаеш ли, никой освен теб не е бил там с мен. — Гласът ѝ е мек, отнесен. Хвърля му кос поглед. — Ето тази част не разбирам. Как успя?

— Не знам. Изведнъж се оказва, че имам две гледни точки: една на наблюдател и една на участник. Като виртуална реалност, картина в картината или нещо такова.

— И не ми казвай, че щеше да повярваш и на думичка от всичко това, ако не го беше преживял с мен.

Кабъл кимва сериозно.

— Права си, Ханаган.

22:21 е, когато Кабъл ѝ казва лека нощ на вратата. Обляга се на рамката и Джейни го целува лекичко по устните.

Скача от стъпалото на тревата и тръгва към вкъщи, но при алеята за паркиране се обръща.

— Хей, мога ли да те видя утре вечер? Някъде към девет-десет?

Тя кимва усмихната.

— Ще бъда тук. Просто влез, и Кари така прави. Не ми пречи.

ИСТИНА ИЛИ ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО

16 ОКТОМВРИ 2005

21:30

Неделя е. Къщата е чиста. Джейни си е взела почивен ден. Сутринта е напазарувала, пуснала е прахосмукачката, избърсала е праха, измила е пода, лъснала е всичко и е почистила с пара.

И сега спи на дивана.

Кабъл не идва.

Нито се обажда.

21:47

Тя въздъхва, загася лампата и си ляга смазана.

17 ОКТОМВРИ 2005

07:35

Джейни грабва раницата и тръгва към вратата. Бясна. И наранена. Мисли си, че знае защо той не дойде.

На стъклото на Етел, под чистачката, има бележка. Плажна е от росата.

Съжалявам, пише.

Кейб.

Е, да, но не толкова колкото аз, казва си тя наум.

Минава покрай него с колата на път за училище.

Той вдига поглед.

Тя дава газ, той остава да диша прахта ѝ.

Той закъснява за първия час.

Тя не говори с него.

11:19

Той седи на стъпалото пред прага ѝ.

Джейни паркира след работа.

Излиза от колата, стъпките ѝ хрущят по камъчетата, изправя се пред него.

— Слушам — казва тя.

— Съжалявам — казва Кейбъл.

Тя стои и потропва с крак. Търси думите. И когато те идват, ги изстрелва:

— Ясно, уплаши се. Аз съм лунатичка. Досие Х. Знаех си, че така ще стане.

Той се изправя.

— Не.

— Всичко е наред, наистина — казва тя. Изтичва нагоре по стълбите покрай него и бърка за ключовете и тъмното. — Сега знаеш защо не исках да казвам на никого. — Ключовете дрънчат в ръцете ѝ, тя ругае под носа си. — Най-малко на теб.

Изпуска ключовете.

— По дяволите — подсмърча тя, вдига ги отново и намира правилния.

— А ако кажеш на някого — гласът ѝ се извисява, докато се опитва да отвори вратата, — ще разбереш какво наистина означава безобразен фал! Гаден... задник такъв!

Трясва вратата.

23:22

Телефонът звъни.

— Задник — процежда Джейни. Вдига слушалката.

— Ще ме оставиш ли да ти обясня?

— Не. — Затваря. Изчаква.

Сипва си чаша мляко. Изпива го. Изругава.

Загася лампата в кухнята и си ляга.

Прокълната е. Никога няма да има гадже. Камо ли пък да се ожени. По дяволите, никога няма да може да спи с някого.

Тя е откачалка. Не е честно.

Леглото се тресе от хълцания.

18 ОКТОМВРИ 2005

07:39

Джейни се обажда в училището, преструвайки се на майка си.

— Днес няма да идва на училище. Има настинка.

Обажда се и в старческия дом:

— Болна съм — подсмърча. — Не мога да дойда довечера.

Всички съжаляват.

— Дано се оправиш по-бързо, миличка — пожелава ѝ директорката.

Но Джейни знае, че няма да се оправи. Това е. Такъв е животът ѝ.

Свлича се изтощена обратно в леглото.

00:10

Джейни се измъква от леглото, сяда на пода в спалнята и пише домашното, което е останало от предишната вечер.

Не понася да изостава в училище.

Дори изпреварва другите.

Майка ѝ се мотае из къщата, без да забелязва присъствието ѝ. *Гадна кучка. Тя е виновна, че ме е родила,* псува наум Джейни. Би обвинила и баща си, ако имаше представа кой е. За миг се сеца за калейдоскопа от съня на майка ѝ. Чуди се дали хипито Исус е баща ѝ и какво ли се бе случило, че тази жена да се откаже от всичко. Вероятно никога няма да разбере.

Може би така е по-добре.

14:55

Телефонът звъни. Майката на Джейни вдига.

— На училище е — измъква тя.

Джейни за пръв път вижда майка си да вдига телефона.

16:10

Джейни седи увита в одеяло на дивана с ролка тоалетна хартия до себе си и гледа „Цената на истината“. Влиза Кари.

— Здравсти, кучко — поздравява я тя весело. — Днес изпусна, беше забавно. Болна ли си?

— Здравсти. Да. — За потвърждение Джейни издухва шумно носа си в тоалетната хартия.

— Изглеждаш ужасно — продължава Кари. — Носът ти е целият червен.

— Благодаря.

Кари сяда на дивана до Джейни.

— Странно... И Кабъл изглежда отвратително — подхвърля тя небрежно. — Сигурна ли си, че няма нищо, което да искаш да ми кажеш?

— Сигурна съм.

Кари се цупи. После пребърква раницата си и вади сгънато листче хартия. Хвърля го на масичката за кафе.

— От него е. Да не си надула корема?

Джейни поглежда Кари.

— Ха-ха.

— Каквото и да е, трябва да е нещо много важно, за да те спре да ходиш на училище. Не си пропуснала и ден от осми клас насам. Освен това, извинявай, може и да изглеждаш ужасно, но не мисля, че си болна.

— Мисли каквото искаш — отвърща Джейни с безразличие. — А и може би трябва да правиш секс, за да забременееш. Поне аз така съм чувала.

— Аха! Значи има и секс! — заявява Кари триумфално.

— Прибирай се вкъщи, Кари.

Кари се подхилква.

— Знаеш къде да ме намериш. „Напътствия и съвети за секса“. Само викни през прозореца.

Джейни потиска импулса си да я удуши и директно я отпраща:

— Довиждане.

— Добре, добре. Разбирам от намеци.

Кари тръгва към вратата, но преди да излезе, се обръща към Джейни с любопитство и примигва широко ухилена.

— Дали случайно всичко това има нещо общо с факта, че Кабъл се е забъркал с наркотици този уикенд?

— Моля?

— Ами той е нещо като дилър, предполагам... От онези, дето действат като посредници. Или както там им викат. Значи Шей танцувала с него на някакъв купон в неделя вечерта. Ама била много напушена. Чух, че са го спипали. Вярно ли е?

Джейни всеки момент ще повърне.

— Не — отвърща бавно, — няма нищо общо с това.

Сълзи бликват в ъгълчетата на очите ѝ и тя ги бърше с пръсти.

Лицето на Кари помръква.

— По дяволите, Джейни. Ти не си знаела.

Джейни поклаща глава вцепенена.

Не забелязва кога си тръгва Кари.

19 ОКТОМВРИ 2005

02:45

Джейни лежи будна в леглото, с поглед, забит в тавана. Спори със себе си. Знае, че не трябва да го прави. Но няма какво да губи.

Чувствайки се като пълна откачалка, се облича и се измъква от вкъщи. Тича безшумно през дворовете, избягвайки къщите с кучета.

Прокрадва се до дома на Кабъл и се шмугва в храстите под прозореца на спалнята му. Обляга се на стената и чака. Суичърът ѝ се закача за тухлите. Студено е. Слага си ръкавиците.

Задните ѝ части изтръпват.

Краката също.

Става ѝ ужасно скучно.

05:01

Измъква се, докато е още тъмно, чувствайки се като престъпник.

Престъпник, който си тръгва с празни ръце.

07:36

Събира си учебниците от масичката за кафе. Бележката е още там, където я е оставила Кари. Колебае се, но накрая я отваря.

Наистина трябва да говорим, Джейни. Умолявам те.

Кейб.

Това е всичко.

07:55

Джейни чака да бие звънецът и влиза в училище. Стига до кабинета по английски точно преди господин Пърсел да затвори вратата.

— Предполагам, чувствате се по-добре, госпожице Ханаган —
произнася напевно той.

Джейни счита въпроса за риторичен и го подминава.

Усеща погледа на Кабъл върху себе си.

Няма да се обърне.

Това е истинско мъчение.

Всеки проклет час, всеки проклет ден.

Мъчение.

12:45

Той се отказва.

Джейни чака с ужас часа за самоподготовка. Но той се отказва.
Сяда в другия край на библиотеката, сваля очилата и отпуска глава
върху масата.

Тя забелязва със задоволство, че наистина изглежда окаяно.
Точно както беше казала Кари, която сега се тръшва на стола до нея.

Дори и Кабъл да сънува, Джейни не усеща. Решава да подпре
глава и да се опита да дремне. Но е засмукана в поредния сън за
пропадане. Този път е нейният собствен.

После нещо я вади от съня ѝ и тя попада В този на Кари. Или по-
скоро на Кари и Стю.

Джейни наблюдава с любопитство.

Кари изглежда така, сякаш изпитва наслада.

Много голяма.

Четири пъти.

За Джейни веднъж беше достатъчно.

Наистина, не е възможно пишката на Стю да е толкова голяма.
Той никога не би се побрал зад волана на старата Етел с това чудо.

Сега Джейни знае какво още изпуска. Изръмжава лекичко, когато
усеща, че Кари я бута с лакът.

Става.

Още два часа до края на деня.

Изтощена е. А трябва да работи цяла смяна довечера.
Очевидно нещата стават по-зле, преди да се оправят.
Ако изобщо някога се оправят.
Джейни се съмнява.

22:14

Госпожица Стюбин е в кома.
Персоналът е в стаята ѝ през цялата вечер.
Джейни кръжи наоколо в напрегнато очакване.
Госпожица Стюбин умира. Пред очите на Джейни.
Джейни плаче. Не е съвсем сигурна защо. Досега не е плакала за никого от обитателите на дома. Просто у тази жена има нещо специално.

От друга страна, се радва, че госпожица Стюбин все пак успя да прави любов с онзи мил войник, макар и само в един черно-бял сън.

Старшата сестра изпраща Джейни вкъщи малко по-рано. Казва, че още не ѝ изглежда напълно здрава. Джейни е изтръпнала. И изтощена. Будна е от два сутринта.

Сбогува се с госпожица Стюбин. Докосва студената ѝ сбръчкана ръка и лекичко я стисва.

22:31

Джейни кара бавно със свалени прозорци и ръка върху ръчната спирачка. Минава по „Уейвърли“. Покрай Кабъл.

Нищо.

Вкъщи веднага се мушва в леглото.

Няма бележки, няма обаждания, няма посещения. Не че се е надявала на нещо, разбира се. Гадно копеле.

22 ОКТОМВРИ 2005

Джейни е дневна смяна. Събота. Пращат я в залата за арттерапия. Това я радва. Повечето обитатели на дома не спят по време на заниманията там.

По обяд директорката се появява, въпреки че е почивен ден. Вика Джейни в офиса и затваря вратата.

Джейни е притеснена. Направила ли е нещо? Да не би да са я видели, докато е била в нечий сън, и да са решили, че спи на работа? Сяда плахо на стола до бюрото на директорката.

— Всичко наред ли е? — пита нервно.

Директорката се усмихва. Подава ѝ пощенски плик и казва:

— Това е за теб.

— Какво е?

— Не знам. От госпожица Стюбин е. Намерихме го във вещите ѝ след идването на съдебния лекар. Можеш да го отвориш.

Очите на Джейни се отварят широко. Пръстите ѝ леко треперят. Разкъсва печата и изважда сгънат лист хартия. От него на земята изпада друго по-малко късче хартия. Тя чете. Буквите едва се разчитат. Неясни. Написани от сляпа ръка.

Скъпа Джейни,
Благодаря ти за моите сънища.
От един ловец към друг.

Марта Стюбин

П. С. Имаш повече сила, отколкото предполагаш.

Сърцето на Джейни спира. Вдишва шумно. Не. Това е невъзможно.

Директорката вдига малкото правоъгълно листче от пода и го подава на Джейни. Чек.

На реда за бележки на платеца пише: „за колеж“.

Пет хиляди долара.

Джейни поглежда директорката, която сияе толкова неудържимо, че лицето ѝ всеки момент ще се пропука.

Поглежда чека и отново бележката.

Директорката се изправя и прегръща Джейни през рамото.

— Добра работа, скъпа — казва тя и подсмърква. — Толкова се радвам за теб.

15:33

Обаждане за Джейни.

Тя бърза към рецепцията. Какъв странен ден.

Майка ѝ.

— Има някакво хипи пред вратата. Казва, че няма да си тръгне, докато не говори с теб. Скоро ли се прибиращ? Защото той иска да знае, а аз си лягам.

От гърдите на Джейни се отронва въздишка. Записва си смените на календара в хола всяка седмица. Но все пак ѝ е забавно. Може би защото получи чек от госпожица Стюбин. Може би защото майка ѝ смята Кабъл за хипи.

— Малко след пет, мамо.

— Трябва ли да се притеснявам от този тип отпред, или мога да си лягам?

— Може да си легнеш. Той е... не е изнасилвач.

Поне това знам. Затварят.

17:21

Кабъл го няма пред вратата.

Джейни влиза. На плота под една мръсна чаша се подава бележка с драсканиците на майка ѝ.

Хипито каза, че не може да остане. Ще дойде пак утре.

С обич. Мама.

Там пише „С обич. Мама“.

Това е най-впечатляващото от всичко.

Джейни къса бележката на парчета и я хвърля в преливащата от боклук кофа.

Преоблича се, пъха някакъв полуфабрикат във фурната и изважда документите за кандидатстването.

Пет хиляди. Капка в морето, Джейни го знае. Но псе пак е нещо.

Също като писмото на госпожица Стюбин.

То наистина беше нещо.

Джейни още не може напълно да го разбере.

Преглежда лист по лист купчината хартии. Всичко ѝ се струва чуждо. Формуляри за финансова помощ, заявления за стипендии, писане на входно есе? Майчице. Трябва да започне да се оправя с тези неща.

Няма никаква идея е какво би желала да се занимава в бъдеще.

Физика, математика... може би някаква изследователска работа.

Изследвания на съня например.

Или не.

Тя наистина иска да забрави тази част от своя скапан живот.

Звъни на Кари:

— Какво правиш?

— Седя си вкъщи. Сама. А ти?

— Чудя се дали няма купон в някоя от къщите на богатите ти приятелки.

Кари прави пауза.

— Защо? — В гласа ѝ звучи подозрение.

— Не знам — лъже Джейни. — Скучно ми е. Не може ли да ме вкараш някак?

— Джейни.

— Какво?

— Ти не искаш да направиш това.

— Защо не? Просто ми е скучно. Никога не съм била на онези организирани партита, забранени за простосмъртни. Сещаш се, където

родителите ги няма и оставят всичката пиячка на децата.

Кари пак мълчи. После казва:

— Него търсиш, нали. Идвам при теб.

И затваря.

Пристига след десет минути със спален чувал.

— Може ли да остана? — пита тя мило. — Не сме преспивали заедно кой знае откога.

Джейни я поглежда скептично.

— Какво става? — пита. — Просто ми кажи какво става.

Кари си хвърля нещата на дивана:

— Имаш ли нещо за хапване? Не съм яла цял ден.

Души наоколо и отваря фурната:

— Ужас. Не може ли да сготвим нещо истинско?

— Хубаво — въздъхва Джейни. Тършува из кухнята.

Хладилникът е изненадващо пълен днес. — Фахитас^[1] става ли?

— Идеално — отвръща Кари радостно. Забърква две водки с тоник, добавя малко портокалов сок и подава едната на Джейни.

— Би ли престанала с това, ако обичаш?

— С кое?

— Целия този захаросан мил разговор. Започва сериозно да ме изнервя.

Кари премигва.

— Не знам за какво говориш. Все едно, дай да кълцам тъпите зеленчуци.

Приготвят си храна, забъркват сами гуакамолето^[2] и всичко останало. Джейни взима полуфабриката, увива го във фолио и го прибира в хладилника. Майка ѝ със сигурност ще го изяде. Студен. За закуска или нещо подобно.

Докато стане вечерята, Джейни започва второто си питие. Вече е леко замаяна, а Кари пие шотове направо от бутилката.

Отиват в хола и пускат музикален канал.

— Е, ще ми кажеш ли най-после какво, по дяволите, се случва? — пита Джейни.

Кари въздиша и я поглежда с тъжен поглед:
— О, Джейни. Ти още си падаш по Кабъл, така ли?
Джейни отпива от коктейла си и лъже:
— Не... Вече го преживях. Не му говоря.
— Видях го тук, пред вратата ти, сутринта. Ти на работа ли беше?
— Да. Той май е висял отпред цял ден. Майка ми му вика „хипи“
— казва Джейни през смях.
Кари удря още един шот.
— Уф! — потръпва цялата, докато преглъща. — Леле. А... да.
Кабъл. Ами той е у Мелинда тази вечер. С Шей.
— Ами да, няма да е с Мелинда.
Кари я гледа с любопитство:
— Защо да не е с Мелинда?
Джейни се чувства по-смела под въздействието на алкохола:
— Кари! Мелинда е лесбийка. Още ли не си разбрала?
— Какво?
— Тя е безпаметно влюбена в теб.
— Не е.
— Е.
— Ти откъде знаеш?
Джейни се колебае.
Не бива да й казва.
Но го прави:
— Сънува те. Виждала съм сънищата й.
Кари я гледа слисано.
Джейни седи с каменно лице.
И тогава Кари прихва:
— По дяволите, Джейни. Чувството ти за хумор се върна.
Джейни също се засмива като ехо:
— Хвана се — отвръща тя нервно.
Кари опитва малка хапка от фахитата:
— Ей, много е вкусно, хлапе.
Джейни вдига пълен с досада поглед към тавана. Кари е прихванала от Стю навика да я нарича така.
— Както и да е. Продължавай? — подканва я Джейни.
— Какво?

— За Кабъл?

— А, да. Вярно. Е, след като ти го заряза, се е посветил на богаташки. Навсякъде се мъкне с Шей.

— Въпреки че уж са го спипали на някакъв неин купон?

Кари се смее:

— Да, защото можеш ли да си представиш с кого работи. С баща й! Имат си някаква „делка“. Шей ми каза. Не е ли забавно. Истински семеен бизнес. И не говорим само за трева.

Джейни се тъпче с храната.

Кари продължава:

— Шей се похвалила на Мелинда, че е спала с него.

Кари се плясва с длан през устата.

— Мили боже. Не мога да повярвам, че го казах.

Джейни изтръпва. Но странно, иска да чуе още. Исква да го мрази.

— Не, не, всичко е наред — казва тя с равен тон. — Тотално съм го преживяла. Той е такъв позъор. Нали? — Подканва Кари да продължи.

— Да, тотален позъор! — казва Кари с писклив глас и едва не изпуска бутилката с водка. Пълни чашата на Джейни. — Нищо чудно, че дрехите му са съвсем нови и най-накрая си е купил мобилен. Страшни пачки изкарва. Аз мисля, че са от кока. Но това е само предположение.

Джейни не може да повярва.

Той каза, че не пие. Че не се друса.

И изглеждаше сякаш не понася Шей Уилдър.

Какъв лъжец.

— Предполагам, че всички дилъри лъжат — казва Джейни.

Кари кима, превъзбудена от алкохола:

— Доста са добри в лъжите. Не можех да повярвам, като разбрах какво прави Кабъл. Но още преди три години, когато се появи в нашия клас, разбрах, че се друса. Сигурна съм, че оттогава си кара така.

— Наистина ли се е друсал?

— Даже съм си купувала от него — шепне Кари.

— Ти си купувала?

Кари пак кима:

— И то доста често.

Джейни скача рязко и занася съдовете в мивката. Залавя се да ги мие, докато вихрушката от мисли уляга в главата ѝ. Правил е секс с Шей? Цялото ѝ тяло я боли като нажилено.

Влиза отново в хола и заварва Кари вцепенена пред телевизора.

Джейни сяда до нея:

— Ако Кабъл си пада по Шей, защо ще стои на вратата ми цял ден и защо ще се опитва така упорито да говори с мен?

Кари поглежда към Джейни:

— Може би не иска да те изгуби като бъдещ клиент? Или като готино парче. Така е, скъпа, напоследък си доста секси.

Джейни усеща как стомахът ѝ кипва.

Извинява се и отива до тоалетната.

Когато се връща, Кари е просната на дивана в несвяст.

Изключва телевизора. Почиства и си сипва чаша вода.

---

[1] Фахитас — ястие от мексиканската кухня. Приготвя се от ивици месо и зеленчуци, завити в царевични питки. — Б. ред. ↑

[2] Гуакамоле — мексикански сос, смес от намачкано авокадо, сок от лайм, лук и подправки. — Б. ред. ↑

23 ОКТОМВРИ 2005

01:34

Оставя Кари да лежи и тича през дворовете, докато стигне дърветата пред къщата на Кабъл. Вътре свети и тя изчаква скрита под клоните. След малко на неговата алея паркира кола. Остава там пет минути, може би повече. От нея слиза Кабъл и се прибира вкъщи. Когато всички лампи изгасват, тя се премества в храстите под прозореца му, като стъпва внимателно върху сухите листа, които не са спирали да падат през последните няколко дни.

Късметът е на нейна страна — прозорецът се открява около сантиметър. Долавя звуците отвътре и сърцето ѝ ще се пръсне, докато го слуша как въздиша и шумоли в тъмното. Леглото изскърцва под тежестта на тялото му, после се чува потупване на възглавницата — приготвя се за сън.

Чуди се с какво спи облечен. Повече от изкушена е да погледне.

Но ще почака.

Трябва да чака.

И чака.

02:15

Той не хърка.

03:04

Както е заспала в храстите, Джейни е рязко изтръгната от съня си. Болезнено. Тялото ѝ се парализира почти моментално и тя е засмукана в съзнанието му. В страховете му. В неговия сън.

Всичко трае два часа.

Познатите сцени в безкрайна въртележка.

МЪЖЪТ НА СРЕДНА ВЪЗРАСТ, КОЙТО ПРЪСКА ЗАПАЛИТЕЛНА ТЕЧНОСТ И ПОСЛЕ ХВЪРЛЯ ЦИГАРА ПО КАБЪЛ. ЧУДОВИЩЕТО В КУХНЯТА, КОЕТО МЯТА СТОЛА С НОЖОВЕТЕ, УДРЯ ВЕНТИЛАТОРА НА ТАВАНА, ОБЕЗГЛАВЯВА МЪЖА.

Но има и един нов епизод. С Шей, богатата мажоретка, с белезници, вързана за легло. Усмивката.

Джейни си мисли, че тя изглежда ужасно.

Гола.

Кабъл се покатерва на леглото до нея.

Джейни не е в състояние да се отдръпне.

Усеща, че ѝ става зле, но не може да се движи.

Не може да потропа на прозореца и да го събуди.

Вкаменена е. Парализирана.

А смяташе, че училището е мъчение.

Това със сигурност е най-гадният капан, в който е попадала. Абсолютно. Припада. В безсъзнание. Напълно изтощена. Точно преди сцената да се промени. И да свърши.

06:31

Отваря очи.

Лежи по корем, с лице върху камъните и листата.

Няма сили да се помръдне.

Но се налага.

Слънцето изгрява.

07:11

Добира се до вкъщи. Не обръща внимание на лаещите кучета.

07:34

Довлича се до вратата, влиза вътре, затваря и пада на килима до Кари, която все още лежи на дивана. Спи.

08:03

О, Боже. Тя е в гората. Отново, отново, отново. Безумно е изморена.

Виждат момчето, носещо се по водата, и отнякъде изниква Стю.

Усмивката му.

БОРБАТА МУ С ВОДАТА.
МОЛБАТА НА КАРИ. ПОМОГНИ МУ.
ДЖЕЙНИ, КОЯТО НЕ МОЖЕ ДА МУ ПОМОГНЕ.
КОЯТО НИКОГА НЕ МОЖЕ ДА МУ ПОМОГНЕ.
СТЮ СЕ ПРЕСЯГА ПРЕЗ ВОДАТА, НО И ТОЙ НЕ МОЖЕ ДА ГО ДОСТИГНЕ.
ПРАВИ ЛЮБОВ С КАРИ, ДОКАТО ТЯ ПЛАЧЕ ЗА МОМЧЕТО, ЗА КАРСЪН.
МОМЧЕТО Е КЪРВАВО, ИЗГУБЕНО, ОТНЕСЕНО ОТ АКУЛАТА.
КАКТО ВИНАГИ.
ДЖЕЙНИ ПЛАЧЕ. ЗА КАРСЪН, ЗА КАРИ. НО НАЙ-ВЕЧЕ ЗА СЕБЕ СИ.
ЧУВСТВА СЕ ВСЕ ЕДНО Е НА СТО ГОДИНИ.

09:16

Кари бута Джейни с лакът.
— Трябва да си тръгвам.
Джейни изсумтява. Цялото тяло я боли.
Кари затваря внимателно вратата, Джейни остава да спи.
Килимът я дращи по лицето.

11:03

Чува се леко почукване и шум, сякаш някой влиза през вратата.
Джейни, просната на пода, мисли, че сънува.
Той проверява дали е жива. После сядна на дивана и чака.
Майката на Джейни минава.
След малко се връща обратно с чиния, покрита с фолио, в едната
ръка и стъклена бутилка в другата.

12:20

Джейни се обръща на другата страна. Издава нечленоразделни
звуци. Свива се на топка и притиска корема си.
— О, боже — скимти тя със затворени очи. Главата я боли.
Мускулите ѝ крещат всеки път щом се помръдне. Тя е слаба и празна.
Замаяна. Изтощена.
Но той е там, вдига я. Носи я до леглото. Завива я. Затваря
вратата. Сядна на пода, до нея.

12:45

Отива в кухнята. Прави студен пилешки сандвич. Сипва мляко. Портокалов сок. Слага ги на поднос. Занася подноса в нейната стая. Чака.

13:02

Докато накрая го обзема страх, че тя спи твърде дълго. Тогава я буди.

Джейни бавно се изправя с мърморене.

Пие сока и млякото.

Яде сандвича.

Не поглежда Кабъл.

Не му говори.

13:27

— Защо продължаваш да идваш тук? — пита тя с отпаднал глас. Тонът ѝ е груб.

Кабъл премисля думите си.

— Защото съм загрижен за теб.

Тя се усмихва тъжно.

— Да, бе. Вярно.

Поглежда я безпомощно.

— Джейни, аз...

Пронизва го с поглед.

— Ти? Какво ти? Продаваш наркотици? Чукаш Шей Уилдър? Има ли още?

Той стисва главата си с ръце и казва глухо:

— Не вярвай на всичко, което чуеш.

Джейни изръмжава.

— Да не би да отричаш?

— Не спя с Шей Уилдър — казва той и потръпва.

— О, така ли. Значи само го сънуваш, че го правиш. — Обръща се към стената.

Кабъл гледа тила ѝ. Болезнено дълго.

— Не си го направила... — произнася той накрая. Тя не отговаря.

Той се изправя.

— Боже мой, Джейни! — Думите излизат от устата му, сякаш ги плюе.

Стои изправен, обвиняващ.

— Може би е време да си вървиш — казва Джейни. Той тръгва към вратата, отваря и се обръща.

— Сънищата не са спомени, Джейни. Те са надежди или страхове. Знаци за напрежение в реалния живот. Очаквах, че ти ще го знаеш най-добре от всички.

Излиза.

21 НОЕМВРИ 2005

Джейни и Кабъл не си говорят.

Тя ходи на училище и на работа механично, чувства се по-празна от всякога. Единственият човек, знаещ за сънищата, единственият, който означава нещо за нея, изглежда, е най-големият ѝ враг. Джейни все по-често си мисли за това, че ще остане завинаги стара мома, като госпожица Стюбин. Казва си, че трябва да се подготви за един много самотен живот.

Ще работи в старческия дом.

Вместо да ходи в колеж.

Ще живее с майка си.

Завинаги.

В училище броят на спящите ученици нараства със скъсяването на деня и застудяването.

Един следобед преди Деня на благодарността Джейни прекарва няколко особено тежки часа в библиотеката, защото една задръстениячка на име Стейси О'Грейди заспива като никога. Почти през цялото време тя кара излязла извън контрол кола, с изнасилвач на задната седалка. Петнайсет минути след началото на съня Джейни се парализира напълно.

За щастие Кари я няма и не може да види как пада от стола и се гърчи върху килима в дъното на библиотеката.

За щастие Кабъл е там и вижда.

Вдига я на ръце и я слага обратно на стола.

Разтрива пръстите ѝ, докато отново се раздвижат.

Вади голям сникърс от чантата си и го оставя до ръката ѝ, преди да тръгне за часа по политически науки.

Отвлича вниманието на учителя, докато тя влезе със закъснение.

Не я поглежда.

Джейни преглъща гордостта си заедно с вафлата. Написва нещо с трепереща ръка в тетрадката със спирала. Откъсва листа.

Прави топче.
Мята го и уцелва тила му.
Той го вдига, отваря го и го прочита.
Усмива се и мушва хартиятката в раницата си.

След училище на стъклото на Етел се появява изрезка от вестник с обяви. Джейни се оглежда подозрително, чуди се дали не е някаква шега. След като не вижда никого, издърпва вестника изпод чистачката и влиза в колата. Разглежда го с любопитство, първо от едната страна, после от другата. И тогава го вижда. Рекламно каре, оградено с жълт маркер.

Трудно заспivate? Имате кошмари? Разстройство на съня?

Намерете отговори на въпросите. Решение на проблемите.

Включете се в експеримента на Мичиганския университет.

За целите на научно изследване.

Безплатно.

Прибира се и веднага се обаждат на обявата. Записва се за участие през уикенда след Деня на благодарността в Клиниката за изследване на съня на северен Фийлдридж, близо до училището.

25 НОЕМВРИ 2005

Джейни е работила и вчера, в Деня на благодарността, и днес, за двойно заплащане. Утре е в почивка и вече се притеснява за експеримента, в който ще участва. Страхува се да не се повтори случаят с автобуса за Стратфорд. Да не се забърка пак в поредната голяма каша.

22:59

Грабва от задната седалка на колата сака с вещите си за през нощта и влиза в клиниката. Съблича палтото си и се регистрира на рецепцията под друго име. През затъмнените стъкла вижда един ред легла и много апарати навсякъде около тях. На някои от леглата вече има хора.

Това е страшно лоша идея, мисли си тя.

Вратата на стаята за сън се отваря. Отпред застава жена в бяла престилка и преглежда някаква таблица. Изведнъж Джейни се препъва. Закрива очите си с ръце. Лицето ѝ се сгърчва. Пресяга се слепешката за стол, преди тялото ѝ да изтръпне.

23:01

НАМИРА СЕ НА УЛИЦА В ОЖИВЕН ГРАД. ВАЛИ. Стои под някакъв навес, не знае кого търси. ВСЕ ОЩЕ. НЕ ЧУВСТВА НЕОБХОДИМОСТ ДА СЛЕДВА някого от минавачите. НЕ СЛЕД ДЪЛГО започва да УСЕЩА конвулсиите в стомаха си. ВЪЗДЪХВА и ПОГЛЕЖДА НАГОРЕ С ДОСАДА.

ЕТО ГО И НЕГО.

МИНАВА ПОД НАВЕСА.

ГОСПОДИН АБЕРНЕТИ, ДИРЕКТОРЪТ НА УЧИЛИЩЕТО.

23:02

Зрението ѝ се прояснява. Жената в бяла престилка я наблюдава.

Джейни отвърща дръзко на погледа ѝ. Оглежда се наоколо за останалите, които стоят и чакат да си чуят името. Всички забиват очи в пода, когато тя се обръща към тях. Знае какво си мислят. Няма как да искат да бъдат в една стая с откачалка като мен.

Джейни стиска зъби.

Писнало ѝ е да плаче.

Няма да прави повече сцени.

Когато отново може да чувства пръстите на ръцете и краката си, се изправя, грабва сакото и сака си и с препъване стига до вратата.

Гласът ѝ прозвучава грубо, когато се обръща към жената на рецепцията:

— Съжалявам, не мога да го направя.

Излиза на паркинга. Въздухът е свеж и тя напълва дробовете си.

Жената в бялата престилка я догонва:

— Госпожице?

Вика през рамо:

— Казах, не мога да го направя.

Сяда зад волана. Остава бялата престилка да стърчи на паркинга и потегля.

— Трябва да има и друг начин, Етел — казва тя в колата. — Разбираш ме, нали, скъпа.

Етел мърка тъжно.

23:23

След инцидента в Клиниката за изследване на съня Джейни паркира в алеята пред дома си. Чуди се дали все пак не трябваше да опита. Но за нищо на света не би искала да знае какво сънува директорът, господин Абернети.

Отврат.

Отврат, отврат, отврат, отврат.

Вече е сигурна, че това не е правилният начин да се оправи. Но кой е правилният начин тогава? Защото е време да го открие.

Време е да спре да плаче, да се стегне и да предприеме нещо. Време е да скъса със самосъжалението.

Преди да е загубила разсъдъка си.

Защото няма как да издържи в колежа, освен ако не се държи като мъжко момиче и не обърне хода на нещата.

Влиза вкъщи и тършува из листовете на нощното си шкафче. Намира я — бележката на госпожица Стюбин. Отново я прочита.

Скъпа Джейни,
Благодаря ти за моите сънища. От един ловец към
друг.

Марта Стюбин

П. С. Имаш повече сила, отколкото предполагаш.

23:36

Но какво означава?

23:39

Все още не разбира.

23:58

Не.

26 НОЕМВРИ 2005

9:59

Джейни чака пред вратата на градската библиотека. Когато отварят за посетители, тя се насочва към отдела за научнопопулярна литература. Самоучители. Сънища.

Сваля и шестте книги от рафта, намира си маса в задната част, сяда и чете.

Когато група сънливи ученици влизат и се настаняват на съседна маса, тя се премества в друга част на библиотеката.

Изчаква търпеливо компютърът в ъгъла да се включи. Прекарва там цял час. Не може да повярва какво открива с помощта на Гугъл.

Разбира се, няма нищо за хора като нея. Но все пак е някакво начало.

17:01

С четири от шестте книги Джейни се прибира вкъщи. Очарована е. Приготвя си вечеря с книга в ръка. Чете до полунощ. Затваря книгата, поема дълбоко дъх и започва да разговаря със себе си, докато се приготвя за лягане.

— Имам проблем — казва със спокоен глас, стараейки се да не звучи нелепо. — Имам проблем и трябва да го реша. Бих искала да сънувам решението на проблема си.

Концентрира се. Пъха се в леглото, затваря очи и продължава:

— Бих желала да видя в съня си как да блокирам лошите сънища на другите. Искам... — колебае се. — Искам да помагам на хората и освен това... ще ми се... да имам нормален живот. Така че техните сънища да не ме прецакват винаги.

Джейни диша дълбоко. Спира да говори и фокусира съзнанието си над проблема. Изведнъж се сеца:

— О, и бих искала да си спомням съня, след като се събудя — добавя тя на глас.

После отново и отново повтаря думите в главата си.

Погледът ѝ се отклонява към часовника и тя се ядосва, че е развалила магията.

00:33

Отново се съсредоточава. Диша дълбоко. Остава мислите си да се носят и сливат в съзнанието ѝ.

Усеща как изпълват стаята. Вдишва ги. Чувства топлината им по кожата си. Остава ума си да се освободи, мускулите да се отпуснат.

И пуска в себе си съня.

Отначало нищо не се случва.

Което е добре.

Просветлението не идва веднага.

02:45

Джейни се намира на сред тъмно езеро. Крачи във водата, струва ѝ се часове наред. Започва да губи сили. Изпада в паника. Съзира Кабъл на брега с въже. Трескаво маха с ръце, но той не я вижда. Вече не може да пази равновесие. Ушите и устата ѝ се пълнят с вода.

Потъва.

В дълбокото има много хора — мъже, жени, деца, бебета. Поглежда ги с ужас, дробовете ѝ изгарят. Труповете я фиксират втренчено с изпъкнали от смъртта очи.

Оглежда се ужасена. Напрежението в дробовете я омаломощава. Всичко се замъглява и става черно. Усеща очните си ябълки да изскачат и чува натрапчивия вътрешен смях на плаващите около нея тела.

Джейни остава без дъх и сяда в леглото. Часът е 03:10.

Запъхтяна, записва съня в тетрадката.

Опитва се да не се отчайва заради неуспеха. Тя всъщност го е очаквала.

Още не е свършило, мисли си тя и ляга отново.

Нека го сънувам пак, казва си вече по-спокойна. Но този път няма да се удавя. Ще дишам под вода, защото сънят си е мой и мога да правя каквото си искам в него. Ще плувам като риба. Защото знам как. И... и имам хриле. Да, точно така, имам хриле.

Повтаря го, докато заспива.

03:47

Тя няма хриле.

Мята се и стене отчаяна върху възглавницата. Повтаря отново мантрата си.

04:55

Всичко започва отначало.

Потъва, спуска се надолу, изтощена, с горящи дробове и гледа към другите тела, плаващи наоколо.

Обзема я паника.

Опулените очи са там.

И тогава.

Госпожица Стюбин ѝ намига под водата. Усмивка се окуражително. Тя не е една от мъртвите.

До госпожица Стюбин се носи втора Джейни, която ѝ кима и отвърща на усмивката.

— Това е твоят сън — казва.

Давещата се Джейни мести поглед от госпожица Стюбин към другата Джейни. Зрението ѝ се замъглява.

Започва да губи разсъдъка си.

— Концентрирай се — вика Джейни. — Промени го.

Давещата се Джейни затваря очи. Потъва все по-надълбоко. Рита с крака, докато губи съзнание, отчаяно опитва да се движи, да се върне горе, на повърхността.

— Концентрирай се — повтаря другата. — Хайде, направи го!

На кожата на врата ѝ пробиват хриле.

Тя отваря очи.

Диша. Дълги пречистващи вдишвания. Под водата. Усеща гъдел. Смее се невярваща на мехурчетата.

Поглежда нагоре — Джейни и госпожица Стюбин ѝ се усмихват. Пляскат с ръце във водата, забавено, беззвучно. Доплуват до нея.

Бившата давеща се Джейни се засмива.

— Успях — казва тя. От устата ѝ излизат балончета, които се пукат и се превръщат в думи, като в анимация.

— Успя — кима другата Джейни, а косата ѝ се стеле след нея като коприна.

— А сега да плуваме — подканва я госпожица Стюбин. — Някой те чака там горе на брега.

Другата Джейни и госпожица Стюбин плуват донякъде с нея, после спират и ѝ махат да продължи сама.

Тя приближава брега, стъпва и се изправя, а хрилете ѝ изчезват. Излиза от водата. Тениската и боксерките, с които обикновено спи, са подгизнали.

Там е Кабъл. И той е по боксерки. Мускулите му се открояват на слънчевата светлина. Тялото му е загоряло. Блести.

Мястото прилича на пуст тропически остров.

Той е неподвижен.

Въжето го няма в ръцете му.

Седи на пясъка.

Тя очаква от него да направи нещо, но той не помръдва.

— Помни, сънят е твой — чува гласа на другата Джейни. Онази, която знае, че тя сънува.

Тя се приближава към него след кратко колебание:

— Здравей, Кабъл.

Той вдига поглед и казва:

— Загрижен съм за теб. — Кафявите му очи помътняват.

Джейни иска да му повярва. И му вярва.

— Ами Шей? — пита тя.

— Сънищата не са спомени — отвърща той. — Моля те, говори с мен.

06:29

Джейни се усмихва в съня си. Тя вече може да го контролира, връща се обратно в него, променя го, започва го от различни моменти, за да го направи забавен или секси, или красив, или смешен.

27 НОЕМВРИ 2005

08:05

Часовникът звъни. Джейни остава със затворени очи и се пресята да го изключи. Лежи, връщайки се към съня. Припомня си го. Запаметява го.

Когато вече е запечатан в ума ѝ, сяда и го записва в дневника си.

Не може да спре да се усмихва.

Случилото се е все още малка стъпка. Но ѝ дава надежда.

Изучава книгите цял ден, докато не идва време за работа.

21:58

В старческият дом е тихо. Всички обитатели лежат добре завити в креватите си, вратите са затворени. Джейни попълва картони на рецепцията. Сама е.

Дисплеят за повиквания е тъмен, преди да светне лампичката на стаята, която обитаваше госпожица Стюбин. Сега там има нов пациент. Казва се Джони Маквикър.

Джейни оставя химикалката и отива да види какво му е нужно.

Но господин Маквикър спи.

Сънува.

Преди да загуби зрението си, Джейни се подпира на стената.

21:59

НАМИРАТ СЕ В МАЗЕТО НА НЯКАКВА КЪЩА. ВЪТРЕ Е СРАВНИТЕЛНО СВЕТЛО И НЕ Е МНОГО СТУДЕНО. ИЗ ВЪЗДУХА СЕ НОСЯТ СИВИ ЛИСТА И СЕ ТРУПАТ ПРЕД ПРИЗЕМНИЯ ПРОЗОРЕЦ. ДЖЕЙНИ СКОРО ОСЪЗНАВА, ЧЕ ВИЖДА ВСИЧКО В ЧЕРНО И БЯЛО.

ГОСПОДИН МАКВИКЪР Е МОЖЕ БИ С ДВАЙСЕТИНА ГОДИНИ ПО-МЛАД. СТОИ В ДОЛНИЯ КРАЙ НА СТЬЛБИЩЕТО С НЯКАКЪВ МЛАДЕЖ, КОГОТО НАРИЧА ЕДУАРД.

КРЕЩАТ СИ.

ЗЛОБНИ НЕЩА.

Господин Маквикър изглежда потресен, а Едуард изкачва стремително стълбите и изхвърча от къщата, затръшвайки вратата.

Възрастният мъж се опитва да го последва, но движенията му са забавени. Опитва се да каже нещо, но от устата му не излиза звук. С всяко следващо стъпало потъва все по-дълбоко под тежестта на собствените си крака.

Поглежда Джейни. Лицето му е напукано и прорязано от бръчки, набраздено от сълзи. После отмества поглед някъде зад гърба ѝ.

Тя се обръща.

Там в дъното е госпожица Стюбин, стои и наблюдава. Чака. Чака нещо. Усмихва се окуражително на господин Маквикър.

Лицето му е изпито от мъка.

От очите му отново потичат сълзи.

Потъва още по-дълбоко в стълбите и вече изобщо не може да помръдне.

Госпожица Стюбин стои търпеливо и го наблюдава състрадателно. Затваря очи и сбърчва чело. Неподвижна като мъртвец.

— Помогни ми — извиква той накрая така силно, сякаш някой раздира дробовете му.

Госпожица Стюбин се приближава до господин Маквикър.

Подава му ръка.

Помага му да се измъкне от стълбището, което магически се възстановява. Но вместо да го поведе на горе, връща го обратно в началната точка на съня.

Госпожица Стюбин поглежда Джейни и ѝ кимва, после се обръща към стария човек и му казва нещо, което тя не може да чуе.

Стоят там. Джейни ги наблюдава няколко мига. И сънят започва отначало.

Господин Маквикър и Едуард си крещят.

Злобни неща.

Господин Маквикър изглежда потресен и Едуард тръгва към стълбите.

Госпожица Стюбин отново казва нещо на господин Маквикър. Сцената прекъсва.

Господин Маквикър дръпва Едуард за ръкава.

— Стой — казва той. — Моля те. Имам нещо да ти казвам.

Едуард бавно се обръща.

— СИНЕ — КАЗВА СТАРИЯТ МЪЖ. — ТИ СИ ПРАВ. ГРЕШКАТА Е МОЯ. И УЖАСНО СЪЖАЛЯВАМ.

УСТНИТЕ НА ЕДУАРД ПОТРЕПВАТ.

ТОЙ РАЗТВАРЯ ОБЯТИЯ И СЕ ПРИБЛИЖАВА КЪМ БАЩА СИ.

ГОСПОДИН МАКВИКЪР ПРЕГРЪЩА МЛАДИЯ МЪЖ.

— ОБИЧАМ ТЕ — КАЗВА.

ГОСПОЖИЦА СТЮБИН МУ ПРОШЕПВА НЕЩО ЗА ТРЕТИ ПЪТ, ТОЙ КИМВА И СЕ УСМИХВА. ОБГЪРНАЛ СИНА СИ ПРЕЗ РАМЕНЕТЕ, СЕ ИЗКАЧВА ЗАЕДНО С НЕГО НАГОРЕ ПО СТЬЛБИТЕ.

ГОСПОЖИЦА СТЮБИН СЕ УСМИХВА НА ДЖЕЙНИ И ИЗЧЕЗВА. ДЖЕЙНИ ОСТАВА ЗА МОМЕНТ В МАЗЕТО. ИЗНЕНАДАНА Е, ЧЕ НЕ СЕ ЧУВСТВА ПРИНУДЕНА ДА ПОСЛЕДВА СТАРЕЦА. ОГЛЕЖДА СЕ И ВИЖДА ЯРКОЗЕЛЕНА ТРЕВА И ЦЪФТЯЩИ ПЕТУНИИ ПРЕЗ ПРОЗОРЕЦА, А СТЕНИТЕ НА МАЗЕТО СА СТАНАЛИ НЕЖНО ЖЪЛТИ.

СТРАННО.

ДЖЕЙНИ ЗАТВАРЯ ОЧИ, КОНЦЕНТРИРА СЕ И ЛЕСНО УСПЯВА ДА СЕ ИЗМЪКНЕ ОТ СЪНЯ.

Все още е права, подпряна на стената. Примигва и отново поглежда в тъмната стая на господин Маквикър. Усеща лек гъдел в пръстите си.

Много странно.

Но се радва, че видя отново госпожица Стюбин. Наистина се радва.

Обръща се към вратата. С периферното си зрение забелязва бутона за повикване.

На пода е.

Извън обсега на леглото.

Джейни се замисля, после го вдига и го връща на стената. Изключва мигащата светлинка.

Оглежда бързо стаята и косъмчетата по врата ѝ настръхват.

Затваря вратата след себе си.

Поклаща глава неразбиращо.

На рецепцията чака старшата сестра Каръл.

— ДОВЪРШИХ ТИ КАРТОНИТЕ, СЪПКА — КАЗВА ТЯ. — КЪДЕ СЕ ЗАПИЛЯ ТАКА?

Джейни посочва коридора.

— Лампичката на господин Маквикър светеше. Но вече всичко е наред. Току-що я изгасих. — Изненадващо за нея самата, гласът ѝ е чист и равен.

Каръл я поглежда изненадано.

— Лампичката му не е светила, Джейни. — Отива при светлинното табло, взема го и леко го разтърсва. — Хм — казва, — вероятно е изгоряла.

— Това е шантаво — възкликва Джейни с безгрижен тон.

Оставя картоните, грабва палтото си и пъха картата си в машината. На нея се изписва 23:09.

— Е, трябва да тръгвам. Утре съм на училище.

По пътя за вкъщи сърцето ѝ пее.

29 НОЕМВРИ 2005

12:45

Джейни е обсебена от мисълта да научи още за сънищата. Тя иска повече ученици да спят в час. А библиотеката, както винаги, предлага силни усещания.

Джейни се упражнява с всекиго, с когото може.

В повечето случаи се проваля.

Толкова неща не разбира.

Но ще успее.

За бога, ще успее.

Защото сега Джейни има своята добра приятелка, госпожица Стюбин, и тя ще ѝ помогне. Едва успява да потисне желанието си да мине по коридора на куц крак.

5 ДЕКЕМВРИ 2005

07:35

Кабъл паркира новата си кола до тази на Джейни, на улицата пред училище.

Не е чисто нова. Но е нова за него.

Затова пък е беемве.

Хората в южната част на Фийлдридж не карат беемвета. Е, може би някоя трошка 1976 година — да. Но със сигурност не и модел 2000. Джейни зяпва, после стисва устни. Поклаща глава и тръгва към входа.

Неочаквано Кабъл изниква зад нея:

— На шест години е, Джейни. Хайде, стига.

Джейни върви с бърза крачка, веждите ѝ са застинали в почуда, а Кабъл подтичва след нея.

Изгубва го, когато той се подхлъзва и пада върху заледения тротоар.

Джейни намира Кари пред вратата на кабинета по английски и я пита:

— Каква е последната клюка за гангстерското возило на паркинга?

— Не знам. Сигурно е фрашкан с пачки. Не мога да повярвам, че още не са го изритали от училище.

— Той всъщност бил ли е арестуван?

— Не. Татенцето на Шей се е оправил с ченгетата. Кабъл обиколи всички купони този уикенд с нея.

— И сега кара това.

— Да. Стю казва, че върви по седемнайсет хилядарки на старо.

Кръвта на Джейни кипи.

— Това е просто... просто... — Гневът бучи в ушите ѝ и тя не намира правилната дума. В очите на Кари блясва дяволито пламъче.

— Невъзможно? — чува се глас зад Джейни.

Дишането ѝ се учестява, докато очите на Кари се разширяват. *Мамка му*, казва си тя, обръща се и вижда Кабъл.

— Извинете ме — казва любезно той и се промъква между двете, за да влезе в стаята. Джейни успява да подуши парфюма му. Усеща, че ѝ прималява под лъжичката.

Очите на Кари блестят.

— Оп-па — хили се тя.

Джейни гледа с досада и се смее неохотно.

12:45

Дни наред Джейни влиза в сънищата на другите в библиотеката, но не успява да им помогне да ги променят. Има нещо, което продължава да не разбира.

По-скоро две неща.

Първо, как госпожица Стюбин накара господин Маквикър да я помоли за помощ? И второ, какво му казваше, за да го накара да промени съня си?

Грешка. Три. Три неща.

Как, по дяволите, е възможно госпожица Стюбин да вижда в сънищата, след като е сляпа? И как е възможно да е там изобщо, след като е мъртва? Добре, станаха четири. Джейни подозира, че въпросите сигурно са много повече.

Толкова е отчайващо.

Тя знае, че трябва да положи още повече усилия.

А междувременно отслабва. С голяма бързина.

И бездруго си беше достатъчно слаба.

Сега бузите ѝ изглеждат хлътнали като на майка ѝ. И има тъмни кръгове под очите от честите нощни будувания, когато работи над сънищата си.

Намира сникърси на най-странни места.

(Знае, че са от него.)

(Пита се дали не са натъпкани с трева.)

През последните няколко седмици Кабъл седи на обичайното си място. Но не спи.

Чете.

На Джейни ѝ се иска той да заспи, но в същото време се страхува от онова, което може да види.

Изпитите приближават. Тя отваря учебника по математика и учи. Час по час поглежда към Кабъл, седнал с гръб към нея. Според Кари пак е прекарал целия уикенд по купони. С Шей. И с много дрога. Джейни въздиша. Обръща гръб на задаващото се огорчение и отново се концентрира върху математиката. Тя няма да стане част от това.

13:01

Главата на Кабъл клюмва и после пак се изправя. Той леко я разтърсва и поглежда през рамо към Джейни. Тя свежда очи надолу. Кабъл се отпуска на стола и подpira брадичка върху ръката си. Косата му меко пада върху раменете. Отгръща учебника и Джейни неохотно се наслаждава на профила му.

Главата му отново клюмва.

Учебникът се изхлузва и тупва на масата, без да го събуди.

Джейни усеща енергията му.

Концентрира се и бавно навлиза в съня. Още една положителна стъпка — започва да контролира скоростта на влизанията и излизанията. Много по-лесно е от...

13:03

Той седи в тъмна килия. С наведена глава. Сам. На стената над него има табела „Наркопласбор“.

Джейни гледа отвън.

СЦЕНАТА СЕ ПРОМЕНЯ В МИГ.

КАБЪЛ Е В СТАЯТА НА ДЖЕЙНИ, СЕДНАЛ НА ПОДА И ПИШЕ НЕЩО В ТЕФТЕР. ПОГЛЕЖДА Я, МОЛИ С ОЧИ. ТЯ ПРИСТЪПВА НАПРЕД.

ТОЙ ОБРЪЩА ТЕФТЕРА КЪМ НЕЯ.

НЕ Е КАКВОТО СИ МИСЛИШ.

ТОВА Е НАПИСАНО.

КЪСА ЛИСТА. ПОД НЕГО Е НАПИСАНО ДРУГО, ПАК С НЕГОВИЯ ПОЧЕРК.

МИСЛЯ, ЧЕ СЪМ ВЛЮБЕН В ТЕБ.

ОТНОВО УСЕЩА ОНОВА ПОТРЕПВАНЕ ПОД ЛЪЖИЧКАТА.

КАБЪЛ ОСТАВА С ПОГЛЕД, ПРИКОВАН В БЕЛЕЖНИКА. ПОСЛЕ ОТНОВО СЕ ОБРЪЩА КЪМ ДЖЕЙНИ И СКЪСВА СЛЕДВАЩИЯ ЛИСТ. НАБЛЮДАВА РЕАКЦИЯТА Й, ДОКАТО ЧЕТЕ.

ХАРЕСВА ЛИ ТИ НОВИЯ МИ ТРИК?

УСМИХВА Й СЕ И ПОСТЕПЕННО ИЗЧЕЗВА.

СЦЕНАТА СЕ ПРОМЕНЯ ЗА ПОРЕДЕН ПЪТ. ОБРАТНО В КИЛИЯТА. ТАБЕЛАТА НА СТЕНАТА Я НЯМА.

САМ Е. С НАВЕДЕНА ГЛАВА. ТЯ ГО ГЛЕДА ОТВЪН. КАБЪЛ ВДИГА ПОГЛЕД КЪМ НЕЯ.

ХАЛКА С КЛЮЧОВЕ СЕ ЛЮЛЕЕ ПРЕД ЛИЦЕТО Й. ТОЙ Я МОЛИ:

— ПУСНИ МЕ ДА ИЗЛЯЗА. ПОМОГНИ МИ.

ДЖЕЙНИ СЕ СЕПВА. МАШИНАЛНО ОТКЛЮЧВА КИЛИЯТА. ТОЙ СЕ ПРИБЛИЖАВА И Я ПРЕГРЪЩА. ПОГЛЕЖДА Я В ОЧИТЕ. ЗАРАВЯ ПРЪСТИ В КОСАТА Й И Я ЦЕЛУВА.

ТЯ ИЗЛИЗА ОТ СЕБЕ СИ, ДОКАТО ОТВРЪЩА НА ЦЕЛУВКАТА НА КАБЪЛ. ТРЪГВА СИ ПО ТЪМЕН КОРИДОР И СЕ СЪБУЖДА С ВСИЧКИТЕ СИ СЕТИВА В БИБЛИОТЕКАТА.

ПРИМИГВА.

ИЗПРАВЯ ГРЪБ НА СТОЛА.

ПОГЛЕЖДА ГО.

ТОЙ ОЩЕ СПИ НА МАСАТА.

ТЯ РАЗТРИВА ОЧИ И СЕ ПИТА:

Как, по дяволите, го направи той?
А сега?
Какво?

13:30

Кабъл се разполага на стола срещу Джейни, от другата страна на масата. Очите му са влажни от съня, закачливи.

— Е?

— Какво „е“? — промърморва тя.

— Проработи, нали?

Джейни прави опит за усмивка. Несполучлив.

— Как, по дяволите, го постигна? — настоява тя за обяснение.

Лицето му става сериозно.

— Беше единственият начин, който можах да измисля, за да говоря с теб.

— Добре, това го разбирам. Но как го направи?

Той се колебае. Поглежда часовника си. Вдига рамене.

— Май няма да имам време за приказки точно сега. Кога би искала да излезеш с мен, за да го обсъдим?

На устните му играе усмивка.

Хванал я е натясно.

И го знае.

Джейни се подсмивва кисело, победена.

— Ама че си копеле.

— Кога? — настоява той. — Обещавам с цялото си сърце, че ще ти бъда домашен елф до края на живота си, ако не успея да дойда навреме на уговореното място. — Навежда се напред и повтаря: — Обещавам. — После показва с два пръста знака на победата.

Звънецът бие.

Стават.

Тя не отговаря.

Кабъл заобикаля масата и нежно я притиска до стената. Устните му потъват в нейните.

Той има вкус на мента.

Тя не може да спре пеперудите в стомаха си.

Той се отдръпва и докосва бузата, косата ѝ.

— Кога? — шепне Кабъл настойчиво.
Тя се прокашля и примигва. После казва:
— С-с-след училище става.

Грабват чантите си и тичат. Докато се промъкват през вратата на кабинета по политически науки, той мушва протеинова вафла в ръката ѝ.

Тя сяда на чина си и я оглежда. Повдига вежда към него от другия край на стаята.

— Протеини — чете по устните му. Той имитира с жестове движенията на щангист.

Тя се размива на глас.

Отваря я.

Скришом си отхапва, докато учителят не гледа.

Не е толкова вкусна, колкото сникърса.

Но става.

По физическо играят бадминтон.

— Наблюдавам те — изръмжава той, докато сменят полетата. — Да не си посмяла да се изнижеш без мен.

Тя му се усмихва кокетно.

След часовете Джейни излиза от съблекалнята, оглежда се и тръгва към паркинга. Той чака между двете коли. От косата му се стичат капки вода, по краищата ѝ висят миниатюрни ледени късчета.

— Аха! — казва Кабъл заплашително, като я вижда, сякаш току-що е провалил плановете ѝ за бягство.

Тя поглежда въпросително.

— Накъде, сънчо?

Кабъл се колебае.

Стиска челюсти в размисъл.

— У нас — казва накрая. — Ти водиш.

Тя замръзва. Стомахът ѝ се свива в спазъм.

— Онзи, дето... — преглъща шумно.

Той примигава срещу бледата слънчева светлина и прочита въпроса в гласа ѝ.

— Не се тревожи, Джейни. Той е мъртъв.

НАЙ-ДЪЛГИЯТ ДЕН

ОЩЕ Е 5 ДЕКЕМВРИ 2005

15:00

Джейни навлиза неуверено в алеята на Кабъл. Той паркира зад нея, изскача от колата, измъква раницата си и много внимателно затваря вратата. Чува се меко солидно изщракване.

— Обожавам този звук — казва той меланхолично. — Както и да е. След мен.

Отваря паянтовата врата на гаража. Тя скърца и скрипти. Светва лампата и хваща Джейни за ръката. Гаражът е подреден. Мирише приятно, на сено и бензин. Отстрани, до вратата, която води към къщата, е закачен скейтбордът му. Тя се усмихва и плъзва ръка по него.

— Помниш ли? — казва. — Беше много мило. Не бях планирала да ходя пеша до къщи онази вечер.

— Как бих могъл да забравя? Нали тогава заби дръжката на вратата на салона в стомаха ми.

— Ти ли беше?

Кабъл се усмихва снизходително.

— Разбира се.

Влизат.

Къщата е малка. Чиста. Овехтяла.

Стръска се, когато вижда кухнята. Била е там и преди, в съня му. Масата. Столовете.

— Господи! — прошепва тя. Вдига глава към тавана. Вентилаторът. Обръща се и поглежда към мястото, където би трябвало да е входната врата. Оттам обикновено влиза мъжът на средна възраст. Всичко ѝ е познато. Пуска раницата на пода, стисва очи и покрива лице с длани.

Той докосва раменете ѝ.

Обгръща я с ръце.

Гали косата ѝ.

Шепне в ухото ѝ:

— Няма го. Това е само сън. Никога не се е случвало. Никога.

Думите му я успокояват. Тя вдишва дъха му. Ръцете ѝ се спускат от лицето ѝ и намират раменете, гърдите му. Докосва ги едва, пита се има ли белези под ризата си. Случил ли се е наистина онзи сън. Тогава той целува врата ѝ и тя се поддава, обръща глава, за да намери устните му със своите, проследява челюстта му с върховете на пръстите си и го целува с устрем. Езиците им се вплитат трескаво, те се притискат един в друг, с треперещи тела, като две изплашени изгубени жадни деца, жадни да бъдат докосвани, да бъдат прегръщани от някой, който и да е; всеки, който изглежда достатъчно познат, достатъчно безопасен, достатъчно силен да ги спаси. Дишат тежко. Шумно. Напрегнати до скъсване.

И после леко се отпускат.

Спират. Остават в покой.

Преди единият от тях, или и двамата, да избухнат в ридания.

Преди да направят следващата грешка, която после ще трябва да поправят.

За миг остават така, събират мислите си.

После Кабъл намира пръстите ѝ, вплита ги в своите и я повежда към хола.

На масичката за кафе има купчина книги.

Кабъл поглежда към Джейни.

— Ето как — казва той и посочва книгите в очакване на нейната реакция. — Но ти си ги прочела вече, нали?

— Да — отвърща тя. Коленичи до масичката и разглежда заглавията.

— Упражнявах се — продължава Кабъл. — Надявах се.

Сънувах, добавя тя наум, после казва:

— Разкажи ми.

Сяда до нея с две чаши пепси и се извинява:

— Нямам нищо по-силно. Но това не е важно сега. Четох за съзнателните сънища и се научих да сънувам каквото си искам.

Тя се усмихва.

— Да. Аз също.

— Това е добре. — Той говори така сякаш е на бизнес среща. — Ами Клиниката за изследване на съня?

— Уф. Страхотна идея, но не съвсем, така излезе. Още с влизането нечий сън ме засмука веднага след като сестрата отвори вратата на стаята, където щяхме да спим. Трябваше да се махна. — Замълчава за малко. — Беше сънят на господин Абернети. Просто не ми се искаше да знам какво сънува този селяндур.

Кабъл се задавя с пепсито.

— Добро решение. — Става сериозен за миг, умислен. Но после махва с ръка и прогонва мислите си. — Да. Много добро решение.

— Какво?

— Нищо. Значи, първо се опитах да сънувам, че ти казвам определени неща. Но не се получава. Прекалено много... — спира за миг и я стрелва косо с поглед: — Прекалено много говорех. Повече отколкото исках. Не можех да го контролирам. — Намества се. — И сметнах, че съм се провалил. Но тогава ми хрумна да напиша думите на лист. Упражнявах се няколко пъти и последните няколко нощи се получи.

— Но не си сънувал мен. Поне не до последния момент.

— Точно така. Защото по-лесно управлявам съня, когато съм сам, а знаех, че ако или когато сънувам близо до теб, ти със сигурност ще участваш.

Джейни затваря очи и си го представя.

— Умно — промърморва тя. Отваря очи. — Наистина умно, Кейб.

— Да разбирам ли, че си прочела написаното? — пита той и леко се изчервява.

— Да.

— Всичко?

Тя го гледа изпитателно.

— Да.

— И?

Тя бави отговора си.

— Не знам какво да кажа. Много съм объркана.

Той хваща ръката ѝ и се обляга на дивана.

— Имам много за обясняване. Ще ме чуеш ли?

Тя си поема дъх и бавно го изпуска. Всички причини да го мрази нахлуват отново в главата ѝ. Защитните ѝ инстинкти се събуждат. Не иска пак да се качва на познатото влакче на ужасите.

— Ами — проговаря накрая, — не мога да си представя, че бих повярвала дори и на една дума. Лъжеш ме от самото начало, Кейб. За всичко. — Гласът ѝ издава болка.

Поглежда встрани.

Издърпва ръката си от неговата.

Изправя се рязко и почти извиква:

— Къде е банята?

— Мамка му — процежда той. — През кухнята, първата врата вдясно.

Намира банята и хлипа тихо над мивката, после издухва носа си и сяда на ръба на ваната, докато отново се стегне. Разбира, че вече е на влакчето, и то на предната седалка.

Когато се връща в хола, го заварва да разговаря по мобилния си телефон с лакти, подпрени на коленете и лице, заровено в шепите си. Приключва разговора с едно лаконично „До утре“ и затваря капачето на телефона.

— Виж — обръща се е глух глас към нея, но без да я гледа. — Има някои неща, които не мога да ти кажа. Все още не. Може би след известно време. Но ще ти отговоря на всеки въпрос, на който не мога в момента. Ако това не ти хареса, чувствай се свободна да ме мразиш вечно. Няма да те притеснявам.

Тя е смутена.

— Добре — изрича бавно. Решава да започне с лесен въпрос. — С кого разговаря преди малко?

Той затваря очи и изсумтява:

— С Шей.

Джейни стои на вратата на хола като пияна. Яростни сълзи бликват от очите ѝ. Но когато отново проговаря, гласът ѝ е мъртвешки спокоен.

— Боже, Кейб.

Обръща се, взема чантата си и без да поглежда назад, излиза.

Качва се в колата.

Но няма как да излезе от алеята.

Може да блъсне идиотския му автомобил на сводник например.
Не, това не би се отразило добре на Етел.

— По дяволите! — изругава тя и безпомощно отпуска глава на волана. Дори през двора не може да мине, без да нарани Етел заради тъпата канавка.

Чува как входната врата се затръшва. Той тича да премести колата си. Пали и паркира на тревата успоредно на нейната, така че тя да излезе на заден.

Джейни не знае защо стои още там и не си тръгва.

Той доближава страничния прозорец.

Може да си потегли във всеки един момент.

Чука.

Тя се колебае, отваря прозореца на сантиметър.

— Наистина съжалявам, Джейни — казва той.

Креци той.

И се прибира обратно.

Тя прекарва на алеята пред къщата му, умряла от студ, трийсет и шест минути. Спори със себе си.

Защото си мисли, че също е влюбена. И в момента има два начина, по които може да се държи като влюбена глупачка.

Избира по-трудния.

И чука на вратата му.

Той отваря. Пак е на телефона. Очите му са зачервени.

— Ще се опитам — казва в слушалката. Стои неподвижен. Изглежда плачевно.

— Да започнем отначало — настоява бясна Джейни с ръце на кръста. — С кого разговаря току-що, Кейб?

Думите ѝ разсичат студения въздух.

— С шефа си.

За миг остава изумена.

— Тоест с дилъра? С твоя доставчик? — Сарказмът ѝ звъни в тъмната къща.

Затваря очи.

— Не.

Тя стои. Несигурна.

Кабъл отваря очи. Сваля очилата си и избърсва лице в ръкава. Гласът му е лишен от всякаква надежда.

— Има ли някаква възможност — започва той с равен тон, — да дойдеш с мен? Шефът ми иска да говори с теб.

Тя примигва. Обзема я нервност.

— Но защо? — пита.

— Не мога да ти кажа. Ще трябва да ми се довериш.

Джейни прави крачка назад. Тези думи ѝ звучат познато. Веднъж и тя го помоли за същото.

Изправена е пред дилема.

— Ще карам след теб — казва тихо.

16:45

Следва колата му до търговската част на Фийлдридж. Кабъл завива и влиза в голям паркинг, който обслужва задните входове на библиотеката, пощата, полицейското управление, бара на Франк, една пекарна и жилищен блок. Паркира. Тя паркира до него.

Той тръгва към редицата сгради и отключва врата без номер.

Джейни го следва.

Слизат надолу по някакви стълби и пред тях се разкрива помещение с дузина бюра, отделени е панели, и един офис с врата.

Пет-шест души вдигат глави, докато двамата минават. Кимват му един след друг. Той им отвърща и леко почуква на вратата на офиса.

На стъклото пише с черни букви: Капитан Фран Комиски.

Вратата се отваря. Жена с бронзова коса ги подканва да влязат. Късата ѝ коса обрамчва кафявото ѝ лице. Носи черна пола, шита по поръчка, сако и снежнобяла блуза.

— Заповядайте — казва тя и посочва към столовете.

Те сядат.

Тя също сяда зад бюрото си, затрупано с книжа, три телефона и два компютъра. Остава загледана в двамата си посетители. Обляга лакти на бюрото, склучва показалци пред лицето и подпира устни с възглавничките на пръстите си. Леки бръчици, издаващи годините, опъват очите ѝ.

Сваля ръце от устните си.

— Е, госпожица Ханаган, нали? Аз съм Фран Комиски. Всички ме наричат Капитана. — Навежда се през бюрото и подава ръка.

Джейни се премества малко напред и я поема.

— Приятно ми е да се запознаем, Капитане — изрича механично. Поглежда Кабъл. Той е забил поглед в скута си.

— И на мен — казва Капитана. — Кейб, изглеждаш дяволски зле. Какво ще кажеш да си изясним нещата?

— Да, сър — отговаря Кабъл.

Джейни го поглежда втренчено, чудейки се дали нарочно я нарича така. Капитана явно няма нищо против.

— Джейни — започва жената със суров глас, — Кейб ми съобщи, че е готов по-скоро да загуби работата си, отколкото вас. Типично за толкова млад човек. Както и да е, тъй като тази новина е от твърде голямо значение за мен, ви поканих тук, за да обсъдим ситуацията. Трябва да знаете, че по-скоро бих загубила левия си крак, отколкото Кейб на този етап от играта.

Джейни преглъща. Чуди се какво, по дяволите, става тук.

Капитанът поглежда към Кабъл.

— Кейб казва, че можете да пазите тайна. Така ли е?

Джейни отвръща стреснато:

— Да, госпожо... сър.

Капитанът се усмихва. Напрежението леко спада.

— Така. Тук сте, защото това скъпо момче ви е лъгало, за което аз го инструктирах, и сега се опасява, че повече няма да повярвате на нито една негова дума. Госпожице Ханаган, смятате ли, че можете да вярвате на мен?

Джейни кимва. Какво друго може да направи?

— Добре. Тук някъде имам списък с неща, които съм си нахвърлила да ви кажа, а после ако възникнат още въпроси, сигурна съм, че Кабъл ще може да ви отговори. И вие ще върнете доверието си към него.

Звучи като заповед.

Капитанът започва да рови в купчината листа и слага очилата си за четене. Телефонът звъни и тя автоматично натиска бутон, с който го прекъсва.

— Ето го. Първо. — Поглежда Кабъл, после връща поглед към списъка. — Кейб няма „отношения“ с Шей Уилдър. — Тя надниква над

очилата си. — Това не мога наистина да го докажа, госпожице Ханаган, но съм го виждала с усилие да сдържа храната в стомаха си след вечер, прекарана с нея. Това удовлетворява ли ви?

Джейни кимва. Има чувството, че е в нечий идиотски сън.

— Попитях, удовлетворява ли ви? — гласът на Капитана се извисява.

— Да, сър — отвръща Джейни и се изпъва повече на стола си.

— Добре. Второ, Кейб не е дилър, преносител, връзка, клиент и/или нещо подобно в истинския живот. Само се преструва на такъв за пред другите. — Тя спира, но този път не чака отговор. Обляга се, оставя листа на бюрото и почуква с химикалката по зъбите си и продължава. — Трето, толкова сме близо — разделя палеца си на сантиметър от показалеца — до това да заловим много сериозен дилър в северен Фийлдридж, в квартала на богатите. Ако тази операция се провали, защото вие сте подшушнали и една думица, на когото и да е, повтарям, на когото и да е, ще ви държа лично отговорна за това, госпожице. Освен Кабъл и директорът Абернети, вие сте единствената, която знае. Ясно ли е?

Джейни кимва с широко отворени очи.

— Да, сър.

— Добре. — Капитанът се обръща към Кейб. Лицето ѝ става по-меко. Малко по-меко. — Кабъл, мило момче. С мен ли си или не? Трябва ми ума ти в тая игра. Сега. Или всичко отива по дяволите.

Кабъл поглежда към Джейни и чака. Тя трепва. Той оставя решението на нея. Тя поклаща глава в знак на съгласие.

Той изправя гръб и поглежда Капитана в очите.

— Да, сър. Оставам в играта.

Капитанът кимва и им се усмихва одобрително.

— Добре. Свършихме ли с това?

Джейни се намества неловко на стола.

И хвърля на Кабъл настойчив поглед.

— По дяволите — прошепва тя и забива нокти в страничните облегалки.

ИЗТЪРКОЛВА СЕ В БАНКОВ ТРЕЗОР, КЪДЕТО ЧЕРНОКОСО ЧЕНГЕ СЕДИ ЗАБЪРЗАНО НА ПОДА. БОРИ СЕ С ВЪЖЕТАТА ОКОЛО КИТКИТЕ СИ И ТОПКАТА ПАРЦАЛИ В УСТАТА МУ.

17:15

Тя отново е на стола, но сега Кабъл е зад нея. Току-що е затворил вратата. Отново сяда до нея.

— Благодаря — прошепва тя и прочиства гърлото си. — Това не го очаквах.

Капитанът я следи с присвити очи. Премества поглед от нея към Кабъл и обратно към нея. Кашля. Силно. Чака.

Лицето на Джейни пребледнява.

Очите на Кабъл са широко отворени.

— Имате ли нужда от медицинска помощ, госпожице Ханаган?
— пита Капитана.

— Не, сър. Добре съм, благодаря.

— Кейб?

— Тя е добре, сър.

Капитанът потропва с химикалката по бюрото, потънала в размисъл. Накрая произнася бавно:

— Има ли нещо, което вие двамата искате да ми кажете за случилото се преди малко?

Кабъл поглежда Джейни и прошепва:

— От теб зависи.

Тя се колебае.

Поглежда Капитана в очите.

— Не, сър — отвърща. — Просто... там един от служителите ви е заспал на бюрото си и сънува кошмар. Изглежда като банков обир, в който нещата са се развили зле за полицаите. Завързан е в някакъв трезор... сър.

Лицето на Капитана остава непроменено. Вече потупва с химикалката по устните си, но с грешния край. Под носа ѝ се образува диря от сини мастилени точки.

— Кой е полицаят, Джейни? — пита Капитана бавно.

— Н-не... не му знам името. Къса черна коса. Малко над четиридесетте, може би? Беше вързан с въже около глезените и

китките и в устата му имаше бяло парче плат. Поне това видях последно. Нещата се променят.

— Рабиновиц — сещат се едновременно Капитана и Кабъл.

— Искаш ли да провериш фактите, Кейб?

— Не се засягайте, сър, но не е нужно. Струва ми се, че ще искате сама да го разпитате.

Капитанът леко накланя глава в размисъл. Прибира косата си назад и нарежда:

— Не мърдайте оттук.

Хвърля им строг, изпитателен поглед, преди да ги остави. Поглед, който казва: „По-добре не се занасяйте с мен.“ После отваря вратата и излиза с широка крачка, а Джейни стисва стола в очакване.

— Тя я остави отворена, Кейб — казва тя и вдишва рязко и дълбоко, докато ослепява.

И отново е в трезора.

Въздухът не им достига. Ченгето се бори да се развърже. Опитва се да извади телефона от колана си. Джейни знае, че иска да се обади на жена си. Мъчи се да привлече вниманието му. Той я поглежда в очите и тя се съсредоточава върху зениците му и мисълта, която му изпраща: *Помоли ме да ти помогна.* Макар да не знае как точно ще го направи с натъпкания в устата му парцал.

Но чува приглушена молба и осъзнава, че това е достатъчно.

— Да! Точно така. — Тя маха кърпата от устата му и осъзнава, че е проговорила на глас. Страхотно. — Сега. — Отново впива поглед в зениците му и казва: — Това е твоят сън. Можеш да го промениш. На се освободиш.

Полицаят я поглежда с трескави очи.

— Освободи се — призовава го Джейни отново.

Той напруга сили и надава вик.

Ръцете и краката му се освобождават от въжетата.

Измъква телефона си и набира 911. Затваря очи и ключалката на трезора магически се появява от вътрешната страна. Листче хартия със секретния код се появява от нищото.

Успява да отключи мигновено.

И всичко става черно.

17:19

Джейни пак е с Кабъл. Той я държи за ръката.

— Добре ли си, Ханаган?

Излиза за малко и се връща, носейки картонена чаша с вода. Тя жадно я изпива. Трепери съвсем леко, от адреналина най-вече, но се смее.

— Успях. Помогнах му. О, боже, беше страхотно! За пръв път ми се случва с толкова труден сън.

Кабъл се усмихва уморено.

— Ще трябва да ми обясниш по-късно — прекъсва я той, — ако все още ми говориш.

— О, Кабъл, аз...

Капитанът се връща в стаята и затваря вратата.

— Кажете ми какво видяхте, госпожице Ханаган. Ако обичате. Рабиновиц няма нищо против.

Джейни премигва. Не може да повярва, че Капитанът я взима на сериозно. Разказва ѝ всичко, което е видяла в трезора.

Следва дълга.

Дълга.

Пауза.

— Боже мили — изрича Капитана накрая. Хвърля очилата на бюрото. — Как го направи? Ти си... ти си...

Колебае се. Продължава, сякаш говори на себе си, със странна нотка в гласа. Може би дори със страхопочитание. — Ти си същинска Марта Стюбин.

18:40

Кабъл и Джейни нагъват мазни бургери и картопки в бара на Франк до полицейското управление. Подпрени на плота, седят на кръгли червени въртящи се столове и гледат как готвачите пържат бургери на два метра от тях. Това е едно от онези старомодни места, където все още можеш да си поръчаш малцов млечен шейк.

Дъвчат машинално. Мислите им се мятат като във водовъртеж.

20:04

Връщат се в дома на Кабъл. Той я развежда из двете стаи, които не е виждала: спалнята му и стаята с компютрите. Има два компютъра, три принтера, радио и полицейски скенер.

— Невероятно — възкликва тя, докато се оглежда наоколо. — Чакай, чакай малко... сам ли живееш?

— Вече да.

— Вече...

— На деветнайсет съм. До девети клас бях една година преди теб. Може да си спомняш.

Джейни си спомня, че той остана да повтаря и дойде в техния клас.

— Било е, преди да те познавам.

— Брат ми се появява от време на време, само за да провери дали не съм се забъркал в неприятности. С жена му живеят на няколко километра оттук. Изнесоха се, слава богу, когато бях на осемнайсет.

— Слава богу?

— Къщата е наистина малка. Стените са тънки. А те са младоженци.

— Аха. Ами родителите ти?

Кабъл се изляга на дивана. Джейни сяда на стол до него.

— Майка ми живее във Флорида. Някъде там. Струва ми се. — Вдига рамене. — Татко ни отгледа, така да се каже. Но мисля, че мен по-скоро брат ми ме отгледа.

Джейни се свива на стола и го наблюдава. Той е далеч. Тя чака.

— Татко беше във Виетнам, в края на войната. Умът му се обърка. — Кабъл я поглежда. — Когато мама си тръгна, той се озлоби. Общо взето, ни смазваше от бой... — Кабъл забива поглед в масата. — Умря. Преди няколко години. Всичко е наред. Преодолял съм го. Край. — Кабъл се изправя и се протяга.

Джейни също става.

— Заведи ме там — моли го тя.

— Какво?

— Покажи ми. Онова място, зад бараката.

Той хапе устни. Колебае се.

— Добре... Всъщност... Не съм бил там от доста време. Беше моето скривалище едно време.

Тя кимва. Взима си палтото. Подхвърля му неговото. Излизат през задната врата.

Заледената трева хрущи под краката им.

Въздухът мирише на сняг.

Когато приближават, Кабъл забавя крачка.

— Ти продължавай — казва той. Спира пред малка градинка, потънала в зимен сън.

Джейни го поглежда. Бои се.

— Добре — съгласява се накрая. И тръгва през тревата, която става по-висока и скрипти по-силно.

Джейни влиза в тъмното и изчезва от погледа на Кабъл. Спира зад бараката и се вглежда в съборетината, докато очите ѝ привикват с тъмнината. Вижда мястото, където се обляга в сънищата му и застава там.

Поглежда наляво.

Чака чудовището.

Но вече знае, че чудовището е умряло заедно с баща му.

Примъква се до ъгъла, за да огледа пътеката, по която то обикновено идва.

Вижда всичко много ярко.

Кабъл излиза от къщата. Блъсва вратата.

Мъжът на стълбите креци. Следва го.

Юмрукът в лицето на Кабъл.

Газта по корема му.

Огънят и крясъците.

Трансформацията.

И чудовището, което тича към нея, с ножове вместо пръсти, и вие.

Тя започва да губи разсъдък в тъмнината.

Поема си дълбоко дъх.

Нуждае се, отчаяно се нуждае да чуе, че е било само сън.

Той седи на задното стълбище. Безмълвен.

Тя се приближава. Хваща ръката му. Води го вътре.

Къщата е тъмна. Пипнешком търси ключа на лампата и в следващия миг светлината очертава сенките им на стената. Спуска завесите. Взима палтата им и ги мята на столовете в кухнята, докато той стои и я наблюдава.

— Покажи ми — казва тя. Гласът ѝ леко трепери.

— Да ти покажа какво? Струва ми се, че видя всичко. — Смахът му е кух, несигурен. Опитва се да прочете мислите ѝ.

Тя вдига ръка и бавно разкопчава ризата му. Той си поема дъх на пресекулки. Затваря очи за миг. И отново ги отваря.

— Джейни — прошепва.

Ризата му е на пода.

Тя повдига фланелката му. Съвсем малко. Взира се в очите му. В тях има молба. Плъзва пръсти по тялото му. Докосва меката кожа отстрани на кръста му. Усеща как се учестява насеченият му пулс. Прокарва ръце нагоре.

Напипва белезите.

Той си поема накъсано дъх и обръща глава настрани. Сянката на устните му потрепва върху стената. Адамовата му ябълка подскача отдолу.

— О, боже — простенва. Гласът му се пречупва. Трепери.

Тя вдига нагоре фланелката и я съблича през главата му.

Белезите от изгаряне са зърнисти като натрошени фъстъци. Пръснати по корема и гърдите му.

Тя ги докосва.

Проследява ги.

Целува ги.

Той стои. Хлипа. Косата му стърчи от статичното електричество. Миглите му са като скачащи паяци в приглушената светлина. Не може да го понесе.

Навежда се.

Превива се като извадена на светло буболечка.

Защитава се.

Рухва на пода.

— Спри — моли се. — Просто спри.

Тя спира. Подава му блузата.

Той бърше лице в нея.

Облича я отново.

— Искаш ли да си тръгна? — пита тя.

Той поклаща глава.

— Не.

Тялото му се разтърсва от ридания.

Тя сяда до него на пода, обляга се на дивана. Придърпва го към себе си. Той полага глава в скута ѝ и се свива, тя гали косата му. Той стиска крака ѝ, сякаш е плюшено мече.

23:13

Джейни го буди, нежно заровила пръсти в къдриците му. Завежда го до спалнята. Ляга до него в леглото, само за няколко минути. Остава очилата на нощното шкафче. Прегръща го. Целува го по бузата.

И се прибира вкъщи.

ВСИЧКИ СА СПИПАНИ

6 ДЕКЕМВРИ 2005

12:45

Чака го на неговата маса в библиотеката.

Кабъл пристига.

— Трябва да работя довечера — прошепва тя.

— А после? — пита той.

— Да. Но ще закъснея.

— Ще оставя отключено — казва той.

Тя сядна на обичайното си място.

Той измисля нов сън, само за нея.

18:48

Някакъв мъж се регистрира на рецепцията в старческия дом. Оглежда се наоколо — идва за пръв път. Тя го разпознава, въпреки че сега е с прошарени коси. По-стар. И с бръчки.

— Аз ще ви заведа — казва Джейни. Води го в стаята на господин Маквикър.

Почуква леко на вратата. Отваря.

Старият Джони Маквикър се обръща с лице към тях.

Вижда сина си.

След почти двадесет години раздяла.

Старецът се изправя бавно от стола.

Хваща проходилката.

Подносът с вечерята и лъжицата му издрънчават на пода. Но той не забелязва. Втренчил поглед в сина си.

Избърборва много бързо:

— Сгреших, Едуард. Ти беше прав. Съжалявам. Обичам те, синко.

Едуард замръзва на място.

Сваля шапка. Бавно почесва глава.

И започва да мачка шапката в ръцете си.

Джейни затваря вратата и се връща на рецепцията.

23:08

Тя паркира пред къщи и тича през дворовете към неговия дом.

— Бях страхотна — хвали се още от вратата. — Да ме беше видял с нощните гърнета.

Той я е чакал. И сега я прегръща. Вдига я на ръце. Тя се смее.

— Можеш ли да останеш?

— Ако обещаеш, че ще се прибера сутринта. Преди училище.

— Всичко, което поискаш — казва той.

Джейни приключва с домашните, натиква ги в раницата си и го търси. Кабъл е заспал. Без тениска. Тя пропълзява в леглото и тихо съзерцава корема и гърдите му. Той диша дълбоко. Тя се сгущва до него.

Поне засега.

Той знае, че може да се наложи тя да си тръгне.

Да се отдалечи от сънищата му, за да може да поспи.

Но когато той сънува съня с огъня и я среща зад бараката, целува я и плаче, молейки за помощ, тя го хваща за ръка и го взема със себе си, за да може той да се види отстрани.

Показва му как да промени съня си.

Сънят е твой, напомня му тя.

И го учи как да превърне мъжа на стълбите, онзи с кутията с газ и цигарата, в мъжа на стълбите с празни ръце и наведена глава. Който казва:

— Съжалявам.

Когато и двамата се будят, слънцето грее през прозореца.

Часът е 11:21. Сряда.

Те надават викове и се смеят, дълго и шумно. Защото помежду им няма и един родител, на когото да му пука.

Вместо това се излягат на гигантския стол с формата на чувал в компютърната стая, говорят си и слушат музика.

Играят на истина и предизвикателство.

Но винаги е истина.

И за двамата.

Джейни: Защо ми каза, че искаш да се видим онази събота след Стратфорд, а после не се появи?

Кабъл: Знаех, че трябва да отида на едно парти и щях да си тръгна по-рано. Не знаех, че ще правим фалшиво задържане. Стоях в ареста цяла нощ, само за да изглежда по-истинско. Бях съсипан. Капитанът ме пусна чак в шест сутринта. Тогава оставих бележката на стъклото на Етел.

Джейни: Продавал ли си някога наркотици?

Кабъл: Да. Трева. В девети и десети клас. Бях... доста зле с главата тогава.

Джейни: Как спря?

Кабъл: Хванаха ме и Капитана ми предложи по-добра сделка.

Джейни: И оттогава си къртица?

Кабъл: Донякъде. Повечето къртици са млади ченгета, внедрени в училищата, за да хващат учениците. Но Капитана имаше друга идея. Нея не я интересуват учениците, тя търси доставчика. Който по случайност е бащата на Шей. Затова сметна, че това е добра възможност — още повече че Уилдър старши започна да продава кока по купоните. И намеква, че разполага със златна мина някъде. Трябва да го накарам да го каже на запис.

Джейни: Значи си двоен агент?

Кабъл: Може и така да се каже. Звучи секси.

Джейни: Ти си секси. Хей, Кабъл?

Кабъл: Да?

Джейни: Наистина ли повтаряше девети клас?

Кабъл: Не. (прави пауза) Бях в болница през по-голямата част от годината.

Джейни: (тишина) И така посегна към наркотиците.

Кабъл: Да... помагаха ми за болката. Но после се вкарах в няколко, ами... ситуации. И Капитана влезе в живота ми в точния момент — преди гимназията, преди да се забъркам в твърде големи неприятности. Може да звучи странно, но тя беше онази майка — нещо като старшината от казармата, но без простотиите — от която отчаяно се нуждаех. Бях в готическия период от живота си и бях

решил, че заради белезите никога няма да имам момичето на мечтите си. Да не говорим за прическата. (пауза)

Но тогава то ме фрасна с дръжката на вратата в стомаха. А когато едно момиче направи нещо такова на момче, значи го харесва.

Джейни: (смее се).

Кабъл: И това ме накара да се почувствам по-добре. Защото не й пукаше какво ще си помислят хората, ако говори с мен. Преди промяната. (пауза)

Джейни: (усмихва се) А защо беше тази промяна? На вида ти, де.

Кабъл: Заповед на Капитана. Заради полицейската операция. И колата не е моя, между другото. Всичко е част от имиджа. Предполагам, ще трябва да я върна след време. (пауза) Хей, Джейни.

Джейни: Да?

Кабъл: Какво ще правиш след гимназията?

Джейни: (въздиша) Още не зная нищо със сигурност. Две години ми остават, а едва съм събрала пари за един семестър в Мичиганския университет... Боже, това си е чиста лудост и предполагам, че ако не спечеля сваятна стипендия, ме чака общински колеж.

Кабъл: Значи оставаш наоколо?

Джейни: Да... Аз... ами, трябва да съм достатъчно близо, за да държа под око майка си, нали знаеш? И... мисля, че с малкия ми „проблем“ ще ми се наложи да живея вкъщи. Или никога няма да мога да спя.

Кабъл: Джейни.

Джейни: Да?

Кабъл: Аз отивам там. В Мичиганския.

Джейни: НЕ. Не може да бъде.

Кабъл: Криминално право. За да си запазя работата тук.

Джейни: Откъде знаеш? Да не би вече да си получил известие, че си приет? И как можеш да си го позволиш?

Кабъл: Ами... Джейни?

Джейни: Да, Кабъл?

Кабъл: Имам още една лъжа да ти призная.

Джейни: О, боже мили. Сега пък какво?

Кабъл: Всъщност си знам резултатите.

Джейни: И?

Кабъл: И имам пълна стипендия.

Кабъл е жестоко избутан от стола-чувал. Нанесен му е побой. И му е повторено многократно, че е гадно копеле.

На Джейни ѝ се казва, че сигурно и тя ще получи стипендия, с нейните оценки. Освен ако не започне да бяга от училище заради разни наркочидилъри.

И после следва малко целуване.

10 ДЕКЕМВРИ 2005

Уикендът е гаден. Кабъл пак ухажва Шей. Джейни работи в старческият дом в петък през нощта, а в събота и неделя е първа смяна.

Кари се обажда на Джейни. Джейни се притеснява, че голямата акция може да се проведе точно този уикенд и наистина не желае Кари да се забърква. Пита я дали не иска да учат заедно за изпитите. Кари неохотно се съгласява да дойде в събота вечерта у Джейни.

Кари се появява около шест следобед и вече е пияна. Джейни все пак я кара да изсипе всичките си учебници и записки.

— Ти ще ходиш ли в колеж или не? — пита я остро.

— Ами, сигурно — казва Кари. — Предполагам. Освен ако Стю не иска да се оженим.

— А той иска ли?

— Май да. Някой ден.

— А ти? — пита Джейни след миг.

— Ами да, защо не. Ще се махна от нашите.

— Вашите не са толкова лоши, наистина. Или са?

Кари прави гримаса.

— Да ги беше видяла преди.

— Преди какво?

— Преди да се преместим до вас.

Джейни се колебае. Опитва се да прецени дали това е правилният момент да попита.

— Кари.

— Какво?

— Кой е Карсън?

Кари зяпва.

— Какво каза?

— Попитах кой е Карсън?

Лицето на Кари става тревожно.

— Ти откъде знаеш за него?

— Не знам. Иначе нямаше да питам.
Джейни се движи по ръба. Без никаква видимост.
Кари, очевидно притеснена, крачи нервно из кухнята.
— Но как така се сети да ме питаш за него?
— Веднъж спомена името му — казва Джейни внимателно, —
насън. Просто съм любопитна.
Кари си сипва малко водка. Сяда. И се разплаква.
О, по дяволите, мисли си Джейни.
И тогава Кари си казва всичко.

— Карсън... беше на четири.
Стомахът на Джейни се свива.
— Той се удави. Бяхме на палатка край едно езеро... и той... —
Кари се разсейва и отпива от водката. — Той беше малкото ми братче.
Аз бях на десет. Помагах на мама и татко да разтоварим нещата.

Джейни затваря очи, те парят.
— О, боже, Кари.
— Той се запиля някъде към езерото, но ние не забелязахме. И
падна от пристана. Опитахме се... опитахме се да... — Кари закрива
лицето си с шепи. Поема дълбоко въздух разтреперана. —
Преместихме се тук година по-късно. — Гласът ѝ се успокоява. — За
да започнем отначало. Не говорим за него.

Джейни слага ръка на раменете ѝ и я прегръща. Не знае какво да
каже.

— Толкова съжалявам.
Кари кимва и прошепва през плач:
— Трябваше да си отворям повече очите.
— О, скъпа — тихичко казва Джейни. И я държи в прегръдката
си, докато приятелката ѝ сама не се отдръпва леко.

— Всичко е наред — подсмърча тя.
Джейни се чувства напълно безпомощна, взема ролка тоалетна
хартия от банята.

— Нямам кърпички... Кари, защо не си ми казала?
Кари болезнено мачка ръце. Издухва носа си.
— Не знам. Надявах се, че ще отшуми. Бях толкова уморена...
уморена да съм тъжна. Не можех да понеса още мълчаливи,

съжалителни погледи.

— А Стю знае ли?

Кари клати глава.

— Сигурно трябва да му кажа.

Остават дълго безмълвни.

— Предполагам — промърморва Джейни след известно време,
— че лошите неща не изчезват. И никой няма вина.

Кари трескаво поема въздух и после бавно го изпуска.

— Ами да. Ще видим. — Усмива се през сълзи. — Благодаря,
Джейнърс. Ти си наистина добра приятелка. — Замълчава, после
добавя меко: — Само остани нормална, окей. Един съчувствен поглед
и се махам, кълна се в бога.

Джейни се ухилва.

— Дадено, хлапе.

11 ДЕКЕМВРИ 2005

02:41

Кари сънува и този път Джейни знае какво да прави.

ГОРАТА, РЕКАТА, МОМЧЕТО. ТО СЕ ДАВИ. УСМИХВА СЕ.

КАРИ ГЛЕДА КЪМ ДЖЕЙНИ. САМО НЯКОЛКО МИНУТИ ПРЕДИ АКУЛАТА ДА СЕ ПОЯВИ.

КАРИ ВИКА:

— ПОМОГНИ МУ! СПАСИ ГО!

ДЖЕЙНИ СЕ КОНЦЕНТРИРА, С ПОГЛЕД ВПЕРЕН В ОЧИТЕ НА КАРИ: *ПОМОЛИ МЕ, КАРИ. ПОМОЛИ МЕ.*

— ПОМОГНИ МУ! — ВИКА КАРИ ОТНОВО.

КАРИ! ДЖЕЙНИ СЪБИРА ЦЯЛАТА СИ МИСЛОВНА МОЩ. НЕ МОГА ДА МУ ПОМОГНА. ПОМОЛИ МЕ. ПОМОЛИ МЕ ДА ПОМОГНА... НА ТЕБ.

Сутринта на закуска Кари коментира:

— Сънувах най-шантавия сън. Беше един от онези кошмари за Карсън, които непрекъснато ме спохождат, но този път всичко се промени и се превърна в нещо... странно. Беше сюрреалистично.

— Така ли? — казва Джейни с пълна уста. — Супер. Сигурно е от хармоничните енергии тук.

— Така ли?

— Не знам. Пробвай да пренаредиш стаята си според фън шуй и през нощта си обещавай да промениш сънищата си, за да бъдат в тон с новото по-хармонично обкръжение.

Кари я поглежда с подозрение.

— Ти да не ми се подиграваш?

— Разбира се, че не.

12 ДЕКЕМВРИ 2005

17:16

Джейни се прибира след дълъг следобед в старческия дом. С приближаването на празниците наред с другите си задължения болногледачките се опитват и да украсяват помещенията. А Джейни днес успя да помогне на няколко обитатели на дома да намерят покой в сънищата си. Беше сносен ден.

Хрумва ѝ да мине през къщата на Кабъл и с изненада вижда колата му отпред. Намалява и спира, като оставя Етел да работи.

Изтичва до входната врата и почуква бодро.

Вратата се отваря и Кабъл я поглежда многозначително.

— А, Джейни, какво става? — прави ѝ знаци с очи, докато Шей се появява някъде отвътре и наднича през него, като увива ръце около кръста му със собственически жест.

— Здравей, Джейни — поздравява тя, а в погледа ѝ се чете триумф.

Джейни се ухилва, съобразявайки бързо.

— О, здравей, Шей. Извинявайте, че ви прекъсвам. Кабъл, чудех се дали са у теб онези бележки по математика, с които каза, че можеш да ми послужиш за изпита утре.

Кабъл ѝ благодари с очи.

— Да — отвърща той. — Ей сега идвам. Искаш ли да влезеш?

— Не, обувките ми са мокри от снега.

Кабъл се появява отново и ѝ връчва тесте листове, вързани с ластик.

— Сега отиваме на едно парти, но ще ми трябват довечера — обяснява той. — Колко късно мога да мина да ги взема, понеже ще ми трябват преди изпита утре?

Шей се подава иззад рамото му, за да види какво става и да бъде видяна. Джейни забелязва, че Кабъл постепенно се е изпънал така, че на Шей ѝ се налага да подскача, за да погледне иззад него. Сподавя усмивката си и отговаря:

— Ще бъда будна до късно, но мога да ти ги оставя в пощенската кутия, преди да си легна. Благодаря, Кабъл. Забавлявайте се на купона!

Толкова ви завиждам.

Изтичва до Етел и потегля към вкъщи, малко тъжна заради сцената, на която стана свидетел. Влиза с бележките, преоблича се и изважда учебниците.

Преглежда купчината листове, за да види дали Кабъл не е забравил нещо важно сред тях в суматохата, нали все пак не ѝ трябваха. Някъде по средата намира надраскана бележка:

Липсваш ми безумно много.
Обичам те.

Кейб.

Усмивва се — и на нея ѝ липсва. Иска ѝ се тази бъркотия да приключи. Мисли за това, че е пожелал да се откаже от работата си и да рискува месеците напредък, постигнати с детективите, само за да изясни отношенията си с нея.

Капитан Комиски е права. Той е добро момче.

Джейни учи до среднощ, отчасти защото се надява Кабъл да се появи. В един часа вече клюма над учебниците. Решава да приключи и събира листовите на Кейб, за да ги остави в кутията. В случай че дойде за тях. В случай че е с Шей и трябва да се преструва.

Пише бележка и я мушва в купчината, после я захваща с ластика и я пуска в пощенската кутия.

Доволна е, че може да спи до по-късно, но проверява часовника на два пъти, за да се увери, че е настроен. Първият изпит е в 10:30 сутринта.

И тя трябва да го изкара с отличен. За да получи стипендия.

Защото без стипендия Мичиганският университет е само непостижим сън.

13 ДЕКЕМВРИ 2005

02:25

Когато телефонът звънва, Джейни подскача. За един кратък миг решава, че е часовникът, но на четвъртото позвъняване вече се опитва да стигне слушалката.

Надява се да е Кабъл.

Надява се да стои отвън и да чака да я види.

— Ало — казва сънено и кашля.

Чува подсмърчане.

— Джейни-и-и — плаче някой.

— Кой се обажда?

— Джейни-и-и, аз съм.

— Кари? Какво има? Къде си?

— О, мамка му, Джейни — мрънка Кари. — Толкова съм загазила.

— Къде си? Искаш ли да те докарам? Кари, стегни се, момиче. Пияна ли си?

— Нашите ще ме убият.

Джейни въздъхва.

Чака.

Слуша подсмърчането.

— Кари. Къде си?

— В ареста — казва Кари и пак подсмърча.

— Какво? Тук във Фийлдридж? Какво, по дяволите, си направила?

— Не можеш ли просто да дойдеш да ме прибереш?

Джейни въздъхва:

— Колко, Кари?

— Петстотин кинта. Ще ти ги върна. Всеки цент. С лихва. Обещавам, наистина обещавам. — Кари прави пауза. — И Джейни?

— Да?

— Стю също е тук.

Джейни може да усети през слушалката как Кари се подмазва.

Джейни затваря очи и прокарва пръсти през косата си. Въздъхва отново.

— Там съм до трийсет минути. Спри да плачеш.

Кари я засипва с благодарности, Джейни я отрязва и затваря телефона.

Напъхва се набързо в дрехите си и вади скътаните пари, пригответни да влязат във фонда за колежа. Двайсет долара не стигат.

— По дяволите — изругава. Излиза от стаята и се натъква на майка си. Каква изненада.

— Телефонът ли беше? — Майка ѝ е с подпухнали очи.

— Да... — Джейни се колебае за миг. — Трябва да ида да взема Кари. Тя е в ареста. Случайно... случайно да ти се намират двайсет долара, мамо? Утре ще ти ги върна.

Майката на Джейни я поглежда.

— Разбира се — казва. Отива в стаята си и се връща с двайсетачка. — Няма нужда да ми ги връщаш, миличка.

Ако имаше още час да размишлява над този бърз обмен на информация, Джейни щеше да стигне до заключението, че някои неща са по-странни дори от влизането в хорските сънища.

03:28

Джейни се изкачва по стъпалата на главния вход на полицейското управление и вятърът буквално я издухва през портала. Снегът вали яростно навън. Оглежда се и един полицай ѝ махва с ръка да мине през металния детектор и охраната. Разпознава го. Рабиновиц. Усмивва се с ясното съзнание, че той няма представа коя е.

— Оттук, през вратата. Само в брой или с кредитна карта. Без чекове — рецитира той. Очевидно го е повтарял милиони пъти.

Джейни чува гласовете им още преди да е стигнала до тях. Минава покрай опашка от няколко ядосани сънени родители. Има такива, които се държат по-сърцераздирателно отколкото Кари по телефона. Наднича зад ъгъла и вижда решетките на обща килия.

Чуди се дали е това, което си мисли. Краят на акцията. И вижда Мелинда, придружена от едно ченге и баща си, с размазана от сълзите спирала. Изглежда ужасно. Баща ѝ я грабва гневно за ръката и я

извежда навън. Джейни забива поглед в земята, докато мине Мелинда. Мъчно ѝ е за нея.

Познава и следващите трима и става свидетел на унижението им. Накрая, на гишето остава само тя. Брой хиляда долара на плота.

— За кого сте? — излайва пазачът.

— Кари Бранд и Стю... ъ-ъ — включва търсачката в паметта си за фамилията му. — Гарднър.

— Документ за самоличност, моля.

Джейни вади книжката си и я подава на пазача, той я разглежда прекалено внимателно.

За пръв път вдига поглед към нея.

— Нямате осемнайсет.

Стомахът на Джейни се свива на топка.

— След месец ще стана — казва тя.

— Съжалявам, хлапе. Трябва да си на осемнайсет.

— Но... По дяволите.

Пазачът ѝ обръща гръб. Тя продължава да стои там. През главата ѝ минават всички неща, които знае, но не може да разкрие. Въздиша и сядна на столовете да помисли. Заравя лице в шепи. Да пробва ли с Рабиновиц, да види дали той ще ѝ помогне? Не... Капитана каза нито дума на никого. Това не изключва другите ченгета.

— Може ли поне да отида при тях, за да знаят, че съм опитала? — моли се Джейни.

Пазачът се обръща.

— Ти още ли си тук? Добре, може. Две минути.

Джейни се усмихва с благодарност, тръгва към килията.

И ги вижда. Едни седят, други лежат на пейките.

Кари и Стю. Свити на кълбо.

Шей Уилдър и брат ѝ. Изглеждат извън кожата си, пияни, надрусани, напушени, все едно.

Господин Уилдър. Изглежда много прецакан.

И Кейб. Който се е излегнал, сякаш там си живее. А Шей, забелязва Джейни доволно, е възможно най-далеч от Кабъл.

Прехапва устна.

Кари скача към решетките.

— Миличка — прошепва Джейни, — не ми позволяват. Нямам осемнайсет. Обаче мисля по въпроса. Ще измисля нещо, дори да трябва да довлека собствената си майка в районното.

Кари започва да реве:

— О, толкова е ужасно да си заключен тук.

Джейни, чиято способност за съчувствие се изчерпа около минута след извънмяването на телефона, просто гледа Кари с неприязън.

— Боже, Кари. Млъквай вече. Иначе може и да те зарежа.

— Не! — кънтят пияните гласове на Шей, брат ѝ и Стю. Стю и Кари започват да се карат.

Джейни поглежда скришом към Кабъл, който я наблюдава с тънка усмивчица на лицето. Намигва ѝ, после кимва с още по-невидим жест към господин Уилдър.

Джейни поглежда натам.

Мъжът се свлича от стола.

Пада.

Заспал.

Залива я вълна от адреналин.

— Аз, ъ-ъ, трябва да се връщам при охраната, Кари, но ще те извадя оттук колкото се може по-скоро. Бъди спокойна.

Джейни не рискува да погледне още веднъж към Кейб.

Сяда на столовете най-близо до килията, извън полезрението на пазача отпред. От мястото си вижда само краката на Кабъл, стърчащи от пейката. Кръстосал е глезени. Това ѝ напомня времето преди около две години, когато дънките му бяха твърде къси и той стоеше сам с мазната си коса на спирката.

Чува как Кари спори със Стю, а Шей и брат ѝ крещат да се стегне и да млъкне.

И изведнъж се извърта ослепяла, стиска стола, надява се никой да не мине покрай нея. Губи връзка с Кабъл, докато той се изправя наред караницата с Кари и приближава решетката, опитвайки се да улови погледа ѝ. Опитвайки се да ѝ каже нещо.

ИМА ВРЪЗКА САМО С НАДЕЖДИТЕ И СТРАХОВЕТЕ НА ГОСПОДИН УИЛДЪР. ИЛИ СЪС СПОМЕНИТЕ МУ?

СЪНЯТ СТАВА ТРЕСКАВ И КОШМАРЕН. ДЖЕЙНИ Е ЗАСМУКАНА КАТО В ЦЕНТРОФУГА.

БЛЪСКАНА И ОТНАСЯНА.

ОПИТВА СЕ ДА ВИДИ ВСИЧКО. ВСИЧКО. ПРЕЗ ОЧИТЕ И УМА НА ЕДИН ПРЕСТЪПНИК.

Не вижда само как през тези два часа, в които трае сънят, Кабъл крачи нервно и стиска главата си в шепи. Не вижда как я следи с обезумял поглед, докато тя се строполява безпомощна на една страна на земята и удря лицето си в ръба на количката за кафе.

06:01

Главата ѝ ще се пръсне.

Обляна е в ледена пот.

Лицето ѝ се хлъзга в кръв върху студените плочки.

Опитва се да отвори очи, но зрението ѝ още дълго не се възвръща.

Не може да помръдне тялото си.

От разстояние чува как Кабъл изкрещява името ѝ, вика пазача.

Кари пици.

За Джейни всичко е черно като нощ.

06:08

Тя е на носилка. Концентрира се. Прави усилие да се събуди. Главата ѝ пулсира.

Изнасят я в коридора на управлението.

— Спрете — казва с прегракнал глас.

Прокашля се и повтаря:

— Спрете.

Двама души в бели престилки я гледат изпитателно. Джейни отваря очи. По-точно само едното. Вижда сенки.

— Вече съм добре — съобщава им тя и се опитва да се изправи.

— Просто получавам гърчове от време на време, това е. Добре съм. Нали виждате?

Протяга ръце, за да покаже колко е добре.

И вижда кръвта.

Зениците ѝ се разширяват, докато се бори да възвърне напълно зрението си.

Опипва лицето си. Кръвта капе, тече от веждата върху миглите ѝ.

— О, по дяволите — гневи се тя. — Слушайте, нямате ли просто някакви лепенки?

Парамедиците се споглеждат и после се обръщат към нея.

Тя пробва нова тактика:

— Момчета, нямам осигуровка. Не мога да си го позволя. Моля ви.

Единият се колебае.

— Джейни, нали? Слушай, беше в пълен шок на пода. Вкочанена. В безсъзнание. Ударила си главата си на ръба на ръждясала метална количка за кафе.

Джейни продължава да ги уговаря:

— Била съм си ваксина срещу тетанус. Вижте, имам изпит по математика след... малко и бъдещето ми в колежа зависи от това. Заявявам, че отказвам лечение. Сега ме пуснете да си тръгна оттук.

Парамедиците бавно се отдръпват, за да слезе. Тъкмо премята натежалите си безчувствени крака през ръба на носилката, когато капитан Комиски преминава като вятър през охраната.

— Какво, по дяволите, става тук? — пита тя енергично. — Я виж ти, здравейте, госпожице Ханаган. Идвате или си отивате?

Джейни се оглежда, седнала на носилката, и хваща голямо парче марля, опитвайки се да намери източника на кървенето.

— Всеки момент ще сляза от това нещо — мърмори тя.

Поема си дълбоко дъх.

Скача от ръба.

Приземява се идеално като олимпийска шампионка.

Капитан Комиски я наблюдава развеселена. Подава ѝ ръка.

— Хайде, скъпа, ела — казва тя. — Явно си била заета тази вечер.

Махва с ръка на парамедиците да си ходят, почти ги отнася с жеста си, и те изчезват светкавично.

Джейни се усмихва благодарна и притиска марлята към окото си. Суичърът ѝ е напоен с кървави петна.

Чувства се така, сякаш обувките ѝ са от цимент, а главата ѝ е като балон.

— Обадих се по пътя насам, ситуацията ми е ясна, — казва Капитана, когато парамедиците вече ги няма. — Чудя се дали не трябва да поговорим в моя офис?

— Аз... добре. Колко е часът? — Джейни е забравила да си вземе часовника на излизане от вкъщи, а без него е като изгубена.

— Шест и петнайсет или там някъде — казва Капитана. — Струва ми се, че на господин Стърмхелър вече му е достатъчно, не смяташ ли?

На Джейни ѝ е трудно да се концентрира. Знае, че трябва да хапне нещо. Усмивва се колебливо и промърморва.

— Предполагам, че това го решавате вие, сър.

И се сеща.

Кари и Стю.

— Капитане — казва нервно, — дойдох тук преди няколко часа да се опитам да измъкна приятелката си и нейното гадже. Имам парите за гаранцията, но навършвам осемнадесет чак другия месец. Случайно да можете да...

— Разбира се.

Джейни въздъхва, успокоена.

— Благодаря ви.

— Преди да излезем — предупреждава Капитана, — да ти напомня, че не ме познаваш. Нали?

— Да, сър — отговаря тя.

— Добро момиче. Иди да прибереш приятелите си.

06:30

Кари се изнася от килията, сякаш вътре нахлува отровен газ. Стю я следва. Кари вижда Джейни цялата в кръв и едва не припада, но и двамата със Стю така и не узнават драматичните подробности.

— Ще трябва да си ходите пеша, скъпи. Съжалявам — казва Джейни твърдо. — Налага се да попълвам някакви тъпи формуляри, полицейска справка, нещо такова.

Показва с жестове и мимика, че това е последното нещо на света, което ѝ се прави. Клати глава, преструвайки се на вбесена. — Скапани ченгета.

Стю стиска рамото на Джейни.

— Благодаря ти, Джейни. — Гледа я с признателност. — Добър приятел си. И на двама ни.

Джейни се усмихва, а Кари изглежда притеснена.

— Благодаря, Джейнърс — казва.

— Радвам се, че ми се обади, Кари — отговаря Джейни. — Сега изчезвайте.

06:34

Джейни отива в тоалетната, окървавената марля още стои залепена върху бързо подуващата се вежда. Оглежда се в огледалото. Цепнатината е красива по свой начин. Разположена е точно под линията на веждата, между извивката и мястото, където косъмчетата се сгъстяват, права и чиста. Един ден може би ще ѝ се иска да я бяха зашили. Но колкото до белега — той ще бъде на абсолютно секси място.

Обръща суичъра си на обратно, за да скрие невероятното количество кръв, изтекла от рана дълга едва три сантиметра, и измива лицето и ръцете си. Взима цяла шепа кафяви хартиени кърпички, намокря ги и отново притиска веждата. Пие вода от чешмата.

06:47

Излиза от тоалетната и Кабъл е там, придърпва я пред гардеробите. Изглежда изморен. И радостен да я види.

— Покажи ми — моли я той.

Тя сваля хартиените кърпички и открива първата си военна рана.

— Впечатляващо — заявява той и става сериозен. Дълбоките му кафяви очи издават тревогата му. — Когато разбрах, че ще паднеш, аз... Наблюдавах те през повечето време, близо два часа, когато беше възможно, без да изглеждам подозрително. Побърквах се, че не съм до теб.

Джейни вече трепери, главата ѝ става все по-лека и тя се обляга на него.

Той я гали по гърба, отпуска брадичка върху главата ѝ.

— Смяташ ли, че ще си в състояние да говориш с Капитана?

Джейни кимва сгушена в гърдите му.

— Ще ти взема нещо за ядене в момента, в който се махнем оттук.

Тя се усмихва.

— Благодаря, Кейб.

— Среща на задния вход. Помниш ли вратата? Трябва да се разделим.

— Да, добре — промърморва Джейни. Кабъл тръгва с безразличен вид към близкото стълбище и слиза надолу. Джейни се насочва към главния вход и върви половин пресечка през виелицата, за да мине откъм задната страна на сградата. Стига до входа без номер, обляна в студена пот. Почуква леко. Вратата се отваря и тя тръгва след Кабъл по стълбите.

Долу всички говорят едновременно. Кабъл отнася няколко потупвания по гърба и шамарчета зад врата за работата си през нощта.

— Още не сме готови — казва скромно.

Чука на вратата на Капитана и отвътре се чува:

— Влизай.

Кабъл и Джейни отварят.

— Днес са изпитите ви, нали? Имаме ли време за това в момента?

— В десет и половина сутринта, Капитане. Имаме достатъчно време.

Капитанът поглежда отблизо Джейни.

— Боже мили — казва. — Каква синина ще имаш до края на деня. Припадна ли?

— Аз... — Джейни вдига рамене. — Наистина нямам никаква представа.

— Да, мисля, че припадна — намесва се Кабъл. — Ще трябва да я наглеждам цял ден. — После добавя много сериозно: — Сигурно и цяла нощ.

Капитана го замеря с гумичка и го праща за кафе.

— И вземи на горкото момиче нещо за ядене, преди да се е пречупило на две. — Отваря чекмеджето на бюрото си и го претърсва. Вади аптечка за първа помощ и пакетче фъстъци. — Ела тук, ако обичаш — нарежда тя. Джейни се пързала със стола до нейната страна на бюрото. — Господи — мърмори пак Капитана и разнася на око антибиотик върху раната. Отваря пакет лепенки и чисто и бързо

запечатва цепнатината. — Така е по-добре — казва. — Ако майка ти и/или баща ти имат въпроси за това какво се е случило, да ми се обадят. Ще проявя разбиране, ако решат да ни съдят. — Избутва пакета с фъстъци през бюрото към Джейни. — Яж.

— Да, сър — казва с признателност Джейни, докато отваря фъстъците. — Никой няма да ви се обади.

Кабъл се връща с три кафета, малка чаша мляко и торба, пълна с кексчета и понички. С рутинен жест оставя млякото и кексчетата пред Джейни, после сипва три сметанки и три захарчета в кафето ѝ.

Тя изпива млякото с трепереща ръка и усеща как леденостуденото удоволствие се разлива в тялото ѝ.

— Чудесно — казва и си поема дълбоко дъх.

— Е — започва Капитана. — Имаш ли какво да ми докладваш, Кабъл?

— Да, сър. Пристигнахме на партито в деветнайсет и десет, марихуаната вече беше в обращение, а в двайсет и три и половина се появи и кокаинът на стъклото. Петима малолетни и няколко възрастни смъркаха. Господин Уилдър ме дръпна настрана да обсъдим партньорството. Беше доволен от развоя на нещата. Беше полуадекватен и надрусан, но ми каза, че има материал, който е готов, цитирам: „да пусне на пазара“. Явно това е било достатъчно за Бейкър и Коб, макар че съм бесен, защото всъщност не можахме да научим истинското местонахождение на стоката. Пристигнаха за три минути и разгониха всички, прибраха само тези, които бяха достатъчно глупави да започнат да правят драми. И разбира се, господин Уилдър и децата му. Госпожа Уилдър не присъстваше. И не смятам, че изобщо е замесена. — Поглежда настрана към Джейни и вдига рамене извинително. — Кари беше наистина напушена и направи невероятна сцена. Извинявай за това.

Джейни се усмихва.

— Може пък преживяването да ѝ налее малко ум в главата — казва тя.

— До два сутринта вече бяхме в малкия ми дом далеч от дома, както го наричам — продължава Кабъл. — Джейни пристигна, за да се опита да плати гаранцията на Кари и гаджето ѝ Стю, и точно тогава извадихме късмет, че господин Уилдър беше толкова зле, та да заспи насред цялата врява. Джейни се включи веднага.

Обляга се на стола, приключил с доклада си.

Капитанът кима.

— Добра работа, Кейб, както винаги. — Обръща се към Джейни: — Джейни. Едно пояснение. Не сме те наели, не сме искали помощ от теб за това разследване. Не си длъжна да споделяш какво се е случило, преди да си размажеш лицето на нашата прекрасна за-нищо-не-ставаща количка за кафе, която ще изхвърля в контейнера още щом приключи с тази среща. Но ако искаш и ако смяташ, че имаш да добавиш някаква важна информация, ще те изслушам с удоволствие. — Надрасква нещо на едно листче и го слага в джоба си, после продължава: — Явно на Кабъл му е доста неприятно, че не знаем точното място на дрогата, а и аз също бих искала да разполагам с тези сведения, за да опитаме да му издействаме максимална присъда. Та случайно да си видяла нещо между редовете? — Тя се усмихва леко. — Не бързай, скъпа, имаш достатъчно време.

Джейни вече мисли по-ясно и прехвърля в ума си кошмара на господин Уилдър. За момент затваря очи, клати глава, неразбиращо. После вдига поглед.

— Може да прозвучи глупаво, но семейство Уилдър притежават ли яхта?

— Да, — казва Кабъл. — Прибрана е някъде за зимата. Защо?

Джейни запазва мълчание. Не се доверява достатъчно на интуицията си, за да го изрече, макар да знае, че няма какво да губи. После казва колебливо:

— Оранжеви спасителни жилетки.

Капитанът се навежда напред заинтригувана и гласът ѝ е по-малко суров от обикновено.

— Не се страхувай да сгрешис, Джейни. Следата си е следа. Повечето се оказват грешни, но няма престъпление, разрешено без тях.

Джейни кимва.

— Ще ви спестя безкрайния сън, освен ако наистина не искате да го чуете целия. Но основната част, която беше най-натрапчива и се повтаряше непрекъснато, беше тази:

На яхта сме, в океана е слънчево и красиво. Нещо, което прилича на прекрасен тропически остров, се вижда в далечината и господин Уилдър се е насочил към него. Госпожа Уилдър се пече в предната част

на палубата. И после изведнъж става облачно и ветровито, започва буря, блъска лодката много силно като ураган и вятърът...

Спира, затваря очи и е там. В транс.

— Господин Уилдър обезумява, защото всеки път, когато се приближи до брега, огромна вълна ни избутва по-надалеч. Като в един филм с Том Ханкс, в който той е изхвърлен на някакъв остров с любимата си топка за волейбол.

Кейб се смее:

— Мисля, че се казваше „Корабокрушенецът“, Ханаган.

— Да. Все едно. Междувременно, госпожа Уилдър още си седи на палубата и чете, без да забелязва бурята. Странно, нали. Мъжът ѝ я вика да влезе в кабината и да извади спасителните жилетки, но тя не го чува. И тогава яхтата започва да се върти, разбива се в рифа и изхвърчае във водата. Яхтата е на трески и всичко от кабината е пръснато наоколо и вълните го люлеят.

Госпожа Уилдър се мята и гълта вода, а господин Уилдър плува наоколо и събира някакви предмети. Вижда как жена му се бори и награвва много спасителни жилетки. Поне петнайсетина се носят насам-натам и той успява да хване може би осем или девет от тях. Насочва се към нея... — Джейни затваря очи и преглъща. Гласът ѝ трепери. — И тръгва да я спасява...

Кабъл хапе устни.

Капитанът ѝ предлага да си почине.

Тя махва с ръка, опитва се да не губи концентрация и продължава.

— Плува към нея със спасителните жилетки. Но вместо да я спаси, казва: „Дано да изгниеш в ада, стара кучко.“ И я подминава, и продължава към брега, с всичките тези спасителни жилетки. — Джейни си поема въздух. — Сякаш са най-важното нещо в живота му. И... — Спира. Продължава с променен глас: — И жилетките вече не плават, а се влачат по водата. Потъват. Дърпат го. Надолу. Но той не ги изпуска.

Джейни отваря очи и поглежда тържествуващо Капитана.

— Мисля, че пакетите, които търсите, може да са защити в жилетките, сър.

Капитанът вече набира телефона, за да се опита да издайства заповед за обиск на яхтата.

Кабъл стои с отворена уста.
Главата на Джейни бумти.
— Имате ли някакъв аспирин? — пита тя шепнешком.

10:30

Джейни и Кабъл сядат на местата си за изпита по математика.

10:55

Джейни е изтощена, солени сълзи тихо се стичат по бузите ѝ. Затваря празна синята тетрадка, изправя се, предава я и излиза от класната стая, докато всички я проследяват с поглед. Кабъл надрасква още един-два отговора, изчаква няколко минути и също предава работата си. Първо я търси на паркинга и след като вижда как снегът засипва бавно колата ѝ, въздъхва успокоен, че не кара в тази буря. Връща се обратно в училище и претърсва стаите.

Намира я най-накрая припаднала на обичайната маса в библиотеката.

Вдига я.

Води я в спешния център.

По пътя звъни на Капитана. Информира я за случилото се, като отбелязва, че моментът не е подходящ Джейни да се мотае из сънищата на случайни пациенти.

Когато пристигат в спешното, веднага ги завеждат в самостоятелна стая. Кабъл се усмихва широко и промърморва:

— Харесвам тази работа.

Джейни е обезводнена. Това е всичко. Правят ѝ интравенозно вливане и Кабъл я води вкъщи. Тя спи дълго. Той също, на дивана.

Тя вини за всичко това соленото море.

ТРИУМФ И НАДЕЖДА

16 ДЕКЕМВРИ 2005

16:30

Кабъл и Джейни седят в офиса на Капитана.

Капитанът влиза.

Затваря вратата.

Сяда зад бюрото и отпива глътка кафе. Кръстосва крака. Обляга се на стола и поглежда към двамата тийнейджъри.

— Успяхме — казва с лека усмивка, а после се размива, сякаш е спечелила лотарията.

И побутва хартиен плик към Джейни.

Вътре има:

Договор.

Предложение за стипендия.

Заплата.

— Прочети го. И кажи дали те интересува — нарежда Капитана.

Прави кратка пауза.

— Добра работа, Джейни.

25 ДЕКЕМВРИ 2005

23:19

Джейни обира и последните парчета глазура от тортата в старческия дом, обикаля етажите, сбогува се безмълвно със спящите обитатели и прегръща директорката с благодарност. Взима червен балон с хелий от масата с тортата, обръща се и тръгва към вратата за последен път, излиза бавно, минава през паркинга и спира пред Етел.

Кара до дома си и тича през снега към неговата къща.

Отваря вратата.

Влиза.

Той я чака в съня си.

Тя се мушва в тъмната сянка на тялото му. Целува го по рамото. Той взема ръката ѝ. Вплита пръсти в нейните. И стиска.

И поемат свързани.

Бдят един над друг.

Ловят сънищата си.

Издание:

Лиза Макман. Бдение
Американска. Първо издание
ИК „Пергамент Прес“
ISBN 978-954-641-020-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.